

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BECAUSE

THE

NIGHT

A VAMPIRE ROMANCE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KYLIE SCOTT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ÇÜNKÜ
THE
GECE

KYLIESCOTT

Çünkü Gece, Telif Hakkı© 2025 yazan Kylie Scott

Tüm Hakları Saklıdır. Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için telif hakkı sahibiyle iletişime geçin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: Kelli Collins

Prova Okuyucu: Elaine York, [Allusion Yayıncılık](#)

İç Kitap Tasarımı: Elaine York, [Allusion Publishing](#) Kapak

Tasarımı: Hang Le tarafından

ISBN: 978-0-6484573-8-1

TABLE OF CONTENTS

[Oynatma Listesi](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Onikinci](#)

[BölümOnuncu](#)

[Onbirinci](#)

[On Üçüncü](#)

[Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

[Text Appeal - Birinci Bölüm Kylie](#)

[Scott'ın Diğer Kitaplarını Satın](#)

[AlınKylie Scott Hakkındaki](#)

PLAYLIST

The Cure'dan "Lullaby" It's
Acrylic'ten "Blossom"
Post Malone'dan "Hollywood's Bleeding"
Concrete Blonde'dan "Bloodletting" Billie
Eilish'ten "Bury a Friend"
Ella Fitzgerald'dan "I Get A Kick Out Of You"
Jason Isbell and the 400 Unit'ten "If We Were Vampires"
Placebo'dan "Running Up That Hill"
Beethoven'dan "Moonlight Sonata"
SZA'dan "Saturn"
Louis Armstrong'dan "Dream A Little Dream"
The Weeknd'den "The Hills" Olivia
Rodrigo'dan "Vampire"
Halsey'den "I Am Not A Woman, I'm A God"
Robert Johnson'dan "Cross Road Blues"
Gerard McMahan'dan "Cry Little Sister"
Patti Smith'ten "Because The Night"

• CHAPTER ONE

Ev uzun, taş bir çitle korunuyor ve aşırı büyümüş bir bahçe tarafından gizleniyor. Ferforje kapının menteşelerinin ittiğinde çıkardığı gıcırtya bakılırsa, yıllardır buraya kimsenin geldiğinden şüpheliyim. Bu da garip. Hollywood Tepeleri'ndeki bu İspanyol Revival'i bir servet değerinde olmalı. Yabani otların istila ettiği çakıllı bir yol büyük, kemerli, ahşap ön kapıya çıkıyor. Üç katlı beyaz duvarlar ve pişmiş toprak çatı kiremitleri tepemde yükseliyor.

Patronum Jen, evi baştan aşağı incelememizi ve düzeltilmesi gereken her şeyi not etmemizi söyledi. Su sızıntıları ya da hayvan izleri gibi. Thorn Group normalde bu hizmeti sağlamaz. Sanırım müşteri özel.

Evin içinde hava bayat ve mobilyaların çoğunu çarşafklar kaplıyor. Burası bir müze gibi hissettiriyor. Tüm orijinal özelliklere sahip, yüksek tavandaki ahşap kirişler ve bir avluya açılan Fransız kapılar. Ama genel atmosfer çok bunaltıcı. Tozdan hapşırıldığında, ses boş evde yankılanıyor. Aynı şey ayak seslerim için de geçerli. Elektrik çalışıyor ama ampullerin yarısı patlamış, diğer yarısı da işe yaramayacak kadar sönük. Hepsi perili ev havasına katkıda bulunuyor.

Ağır, eski ev anahtarlarını taşıyarak, köşelere, örtülü sandalyelerin ve masaların altına bakarak oda oda dolaşıyorum. Güvenlik sistemi yok ama yine de eve hiç dokunulmamış. Bu bir mucizeden bir şey değil. Oturma odasında kuyruklu bir piyano ve deri ve kumaş ciltli kitaplarla dolu bir duvar gururla yer alıyor. Duvarlarda sanat eserleri, fotoğraflar ve antika aynalar asılı. Ve yarısı boş içki şişeleriyle dolu bir bar arabası, külle dolu süslü şöminenin yanında duruyor. Sahibi kokteyl partisinin ortasında kalkıp gibi görünüyor.

Üçüncü kattaki balkonda manzara muhteşemdir. Sunset Strip'in tüm ihtişamı ve pisliği. Güneş batıya doğru batarken aşağıda sokak lambaları titriyor. Kızıl gün batımı hakkında eski bir deyiş vardır. Hava durumu ve gelecek şeylerle ilgili bir uyarı ama ne olduğunu hatırlayamıyorum. Soğuk bir sonbahar esintisi hırkamı üzerime daha sıkı sarmamı sağlıyor. Bunu almanın zamanı geldi

İşim bitti. Evde beni bekleyen sıcak bir banyo ve güzel bir kitap var. Gerçi yiyecek yok, bu yüzden bir market molası gerekecek. Trader Joe'dan bir salata kulağa hoş geliyor, deniz tuzlu brownie ısırıkları da öyle, çünkü denge.

Cep telefonuma notlar alarak, gece çökerken odadan odaya geçiyorum. Ev yaşına göre iyi durumda. Ve eğer işime odaklanırsam, evin genel ürkütücülüğünü görmezden gelebiliyorum - ta ki bir dal pencereye sürtünüp beni çılgık attırana kadar.

Kahretsin.

Avucumun içini göğüs kafesime sürtüyorum. Kalbim göğsümün içinde küt küt atıyor. Jen'in bana acil, son dakika işleri vermemesi harika olurdu. Kötü ışıklandırılmış terk edilmiş binaları keşfetmek de resmen bana göre değil. İleride kontratıma eklemek isteyebileceğim bir şey. Bunların hiçbiri yaşanmamalıydı. Jen'in ofisine zam istemek için girdim, ancak toplantı planladığımı unutup beni buraya gönderdi.

Üst, ana ve alt katları (ikincisi kısmen tepenin içine yerleştirilmiş) yürüdükten sonra geriye sadece bodrum kalıyor. O zayıf ampullerden biri daha merdiveni zar zor aydınlatıyor. Bir sonraki adımı atmak ve aşağıya inmek için ayaklarımı zorlamam gerekiyor.

Bodrum beklediğim gibi: geniş bir odada kazan ve depo. Ama buradaki eşyaların çokluğu hayranlık uyandırıcı. Mobilyalar, tablolar ve ahşap sandıklar. Tozlu eski şarap şişelerinden oluşan sonsuz raflar. Sanki bir antika dükkânı ile bir üzüm bağının bebeği olmuş ve o çocuk kaosu seçmiş.

Bu çok vahşi. Bunların sahibi kim? Hepsini toplamak kaç nesil sürdü?

Ayak izlerimi tozun içinde bırakarak ilerliyorum. Ensemdeki tüylerin diken diken oluşuyla sanki biri beni izliyormuş gibi hissediyorum. Ki bu çok saçma. Ama sonra, her zaman aşırı aktif bir hayal gücüm vardı. Eğer bu benim gerçek suç podcast'lerimden biri olsaydı, psikopat katil kesinlikle dışarı fırlayıp beni yakalamak üzere olurdu. Ve dinleyicilerin her biri kafalarını salları ve ürkütücü bodruma girdiğim için ne kadar aptal olduğumu söylerlerdi. Kesinlikle haklı olurlardı.

Gölgeli arka köşede kilitli bir kapı var. Kalın, yaralı bir ahşaptan yapılmış, sanki yüzeyi zaman içinde yanmış ve saldırıya uğramış gibi. Arkasında ne olduğunu bilmek istemiyorum. Yanına bile yaklaşmak istemiyorum. Ama büyük kız külotumu yukarı çekiyorum ve süslü anahtarların eski halkasını arıyorum.

Kibrit. Ne kadar sessiz olmaya çalışsam da, anahtarlar şingirdiyor ve sürtünüyor. Önemli değil, burada benden başka kimse yok. Bu gerçeği kendime tekrar tekrar hatırlatıyorum. Ancak omuzlarım her geçen an daha da yükseliyor.

Altı anahtar var. Hepsini deniyorum, kaya gibi sağlam kilide karşı test ediyorum. Sonunda sadece bir tane kalana kadar. Varlığımın her zerresi çalışmaması için dua ediyor. Yani buradaki işim bitti ve eve geri dönebilirim.

Tıklayın.

Ama hayır. Anahtar dönüyor ve kilidin açılma sesi odanın içinde yankılanıyor. Daha sessiz çılgınlık duymuştum. Boğazım o kadar daraldı ki nefes almakta zorlanıyorum.

Yapamam. Bunu yapamam. Jen beni kovabilir, umurumda değil. İçeride ne olduğunu görmek için kolu çevirip kapıyı açmamın imkanı yok. Hiçbir zaman bilinmeyene inanan biri olmadım. Ama bu kapıdan yayılan kötü hisler ya da her ne haltsa inkar edilemeyecek kadar yoğun. Orada ne olduğunu bilmek istemiyorum. Bildiğim tek şey buradan çıkacağım. Hemen şimdi.

Kararı verdikten sonra içimde büyük bir rahatlama hissettim.

Sakin ve makul bir kişi düşük ışıktaki acele etmez. Hiçbir şeye takılmamaya dikkat eder. Ama o kapıdan uzaklaşırken attığım her adım bir öncekinden daha hızlı. Şu anda hissettiğim tek şey burayı boşaltma dürtüsü.

Merdivenlere yaklaştığımda, arkamda bir yerden alçak, tehditkâr bir hırıltı geliyor. Ardından yavaş, karışık ayak sesleri geliyor.

Bu oluyor olamaz. Merdivenlere doğru fırlarken kalın kalçalarım eteğimin altında birbirine sürtünüyor. Kan kulaklarımın arkasında telaşlı bir şekilde çarpıyor. Evi kilitlemeyi unut. Sadece kaçıyorum. Merdivenlerden yukarı, kapıdan dışarı, bahçeye ve sokağa. Arabam hemen orada, her şey yoluna girecek.

Ama iki güçlü kol, çelik bantlar gibi, arkamdan beni sarıyor. Boynumun yan tarafında yakıcı bir acı var. Hayvani bir içgüdü bana bunun derime saplanan keskin, yırtıcı dişler olduğunu söylüyor. Çırpınıyor ve kıvranıyorum; ancak yapabileceğim hiçbir şey yok. Çılgılığım boş sokakta ve umursamaz gecede yankılanıyor. Kimse beni kurtarmaya gelmiyor.

Saldırı devam ediyor, gücümü tüketiyor, hayatımı elimden alıyor. Tam olarak acıtmıyor, en azından ilk keskin sonra, ama kesinlikle

Hayatımın kanının akıp gittiğini hissetmek hiç hoş değil.

Kalp atışlarım neredeyse sifıra inerken gözlerimin önünde karanlık noktalar uçuşuyor. Kendimi yere indirilmiş hissediyorum. Asfalt sırtımda soğuk ve sert ama yine de zihnim huzurlu. Ölmek böyle bir his mi?

Serin bir el çenemi kavırıyor ve zayıf bir yüzdeki ilgisiz mavi bakışlar beni süzüyor. Zayıf yüz hatları gözlerimin önünde dolgunlaşıyor gibi görünüyor. Kül rengi tenine bir parça renk geliyor. Dişleri Kaliforniya için bile beyaz, ama tuhaf olan köpek dişlerinin uzunluğu ve keskinliği. Hayvanların da böyle dişleri vardır. Ve insanları ısırıp kan içmesiyle bilinen diğer şeylerin de.

Adını vermek istemediğim şeyler çünkü imkansızlar, var değiller ve Tanrım.

"Her şey yolunda," diyor bakışlarımla buluşarak.

Ve bu doğru. Korkmam gerekirdi ama nedense korkmuyorum ve nedenini anlamıyorum.

Ölmem gerekiyorsa, en azından bunu güzelliğin huzurunda yapıyorum. Çünkü o nefes kesici. Uzun siyah saçları ve beyaz teniyle keskin bir çene hattı, köşeli elmacık kemikleri ve yüksek bir alnı var. Bir Hollywood kahramanı gibi görünüyor ve takım elbisesi belli ki klasik. Geniş yakalarından ve bol pantolonundan anlayabiliyorum. Sanki eski bir siyah-beyaz filminden fırlamış gibi. Ben çocukken büyükannemin izlediği James Dean ya da Jimmy Stewart filmleri gibi.

Uzun bir süre yukarı bakar. Sokak lambasına mı, tepesinden geçen jet uçağına mı, yoksa gece gökyüzündeki bir uydunun yanıp sönen ışığına mı baktığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bana döndüğünde bakışları düşünceli. Yüzüme ve figürlerime yenilenmiş bir ilgiyle bakıyor.

"Bu dünyayı tanımıyorum," diyor, sanki kendi kendine. Sonra başparmağının ucuyla yanağımı okşuyor, ardından saçımdan bir tutamı parmağına doluyor. "Ve sen bana birini hatırlatıyorsun. Senin adın ne?"

"Skye."

"Skye," diye tekrarlıyor hoş bir ses tonuyla. "Benim için iyi bir kız olacaksın, değil mi Skye?"

Tabii ki öyleyim. Onu memnun etmek için *her şeyi* yaparım. Ama başımı sallamaya ya da tekrar konuşmaya çalıştığımda hiçbir şey olmuyor. Sadece gücüm yok. Tüm vücudum hafif ve hissediyor. Sanki bir sonraki

esinti. İşte o zaman hayatımda ilginç bir şey bile yapmadığımı fark ediyorum ve işte buradayım, kaybetmek üzereyim.

İç çekerek bileğini ağzına götürüyor ve ısırıyor. Sonra yarayı dudaklarıma bastırıyor ve "İç." diyor.

Ağzıma kan damlıyor, bakır kokusu ve demir tadı baskın . Zar zor yutkunmayı başarıyorum ama yutkunuyorum çünkü ona itaatsizlik etmeye cesaret edemem. Keskin bir his yayılıyor, etime ve kemiklerime doğru ilerliyor. Isısı olmayan bir ateş bu ve beni acımasızca tüketiyor. Başımı çevirmeye çalıştığımda beni geri itiyor ve daha fazlasını almamı sağlıyor.

Aynı hem ağlamak, hem çığlık atmak hem de kusmak istiyorum. Kan akıyor boğazımdan aşağı ve vücuduma doğru ve tek yapabildiğim orada yatmak ve...

"Uyanık olduğunu biliyorum," diyor derin, eğlenen bir ses. "Küçük bir konuşma yapmamızın zamanı geldi."

Gözlerimi bir parça açıyorum. Yanağımın altındaki keten çarşafı ve antika ahşap masanın üzerinde yanan kalın mumun yarattığı gölgeleri görecektim kadar. Buranın cennet olduğundan şüpheliyim. Özellikle dindar olduğumdan değil. Ama ölümden sonraki yaşamı hayal ettiğimde, sonsuz, huzurlu bir karanlık hayal ederdim. Tüm kaygılarımın sonsuza dek yok olduğu bir sürü hiçlik. Köşedeki berjer koltukta oturmuş beni izleyen güzel bir piçle birlikte büyük, eski, sayvanlı yatak - o kadar da değil.

Şeytan da olabilir. Odadaki tüm havayı emerken varlığı çok etkileyiciydi. Güç ve kuvvet yayıyor ve daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. N'inci büyük dick enerjisi var.

"Bana saldırdın. Beni ısırdın." Garip olan şu ki, kendimi harika hissediyorum. Şimdiye kadar hissettiklerimin en iyisi. Bu da hiç mantıklı değil ve ondan korkmam gerektiği kadar korkmadığım anlamına geliyor. Kafa karışıklığı ve haklı öfke şu anki ana duygularım. "Ne zamandır baygındım?"

"Bayanlar küfretmez."

"Bayanlar ne isterlerse onu yaparlar ve ben tuzlu dili severim... hem de çok. Şimdi soruya cevap verin."

"Uzun sürmez." Cep telefonumu tutuyor. "Nedir bu?" "Telefonum."

Kara kaşları kalkıyor. "Bu bir telefon mu?" "Evet.

Bunu nasıl bilmezsin? Neredeyim ben?"

"Beceriksizce girmeye çalıştığın bodrum katındaki odalardan birinde. Beni uyandırmana şaşmamalı," diyor. "Hangi yıldayız?"

Doğrudum ve burnumu kırıstırdım. "Hangi yıldayız? Kimsin sen, Uyuyan Güzel?"

"Sadece soruya cevap ver." Ona söyledim ve cevabı "Huh." oldu.

Bana kesinlikle bir şeyler oluyor. Görüşüm bir şekilde çok daha iyi. Yalnızca mumun düşük ışığında bile her şeyi görebiliyorum. Havada dans eden birkaç toz zerresinden, gömleğinin yakasındaki atlanmış dikişe kadar. Bir büyüteçten bakmak gibi. Dünyayı bu kadar detaylı görmek çok etkileyici.

"Gözlerinizi gevşetin," diyor. "Odağınızı genişletin. Alışmak biraz zaman alıyor."

"Bana ne yaptın?"

"Eski masallar çoktan unutuldu mu?"

Sadece görüşüm değişmekle kalmadı, aynı zamanda daha fazla şey duyabiliyorum. Üst katta yerde sürünen bir böcek ve bahçede öten bir gece kuşu. Yeraltında, taş duvarlı ve penceresiz bir bodrum odasındayız. Sokağın diğer ucundan bir arabanın geçtiğini ya da komşulardan birinin SZA'nın "Saturn" şarkısını çaldığını bilmeme imkan yok.

Parmaklarım yatağın ucuna atılmış kalın, yün battaniyeyi sıkıyor ve malzeme sanki ıslak bir kağıtmış gibi yırtılıyor. Her şey çok fazla. Kokular, görüntüler, sesler, dokunuşlar ve tatlar. Her şey birdenbire on bire yükseldi.

Göt herif iç geçiriyor. "Kendini kontrol altına almadan önce bir sürü şey kıracaksın, değil mi?"

"Bana ne yaptın?"

"Biliyorsun." Sırıttıyor ve ayağa kalkıyor. "Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Bilmiyorum ama ne kadar vahşi olsalar da şüphelerim var. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve gelişmiş köpek dişlerimden biri dişimi çizdikten sonra kan tadı alıyorum. "Bu... vampirler gerçek değil."

"Sen öyle diyorsan," diyor.

"Bu mümkün değil."

"Tamam."

Eğlenen bakışları bende çılgılık atma isteği uyandırıyor. "Senden nefret ediyorum."

"Ve şimdi bunu yapmak için dünya kadar vaktiniz var. Ne güzel, değil mi?" "Aman Tanrım. Sen ciddisin."

"Ölüler gibi," diye onaylıyor.

"Hayır. İnsanları öldürmeyeceğim."

"Zorunda değilsin. Yine de, kan duyularını doldurduğunda doyana kadar beslenme dürtüsüne direnmek pratik gerektirir." Sanki bir köpekmişim gibi parmaklarını şıklatıyor. Göt herif. "Bu kadar yeter. Yapacak işlerimiz var ve yakında acıkacaksın. Buraya gel Skye."

Sözleri içimde bir karşılık buluyor. Söylediği şeyi yapma dürtüsü. Sanki görünmez, psişik bir iplik bizi birbirimize bağlıyor.

"Bana bak," diye emrediyor, gözlerimin içine bakarak. "Buraya gel, Skye."

Bir kez daha, göğsümün ortasında bir çekilme hissediyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, cehenneme kadar yolu var. "Ben ölümsüzlerden biri değilim, bu fikir çok saçma. Çünkü vampirler panik atak geçirmez ve ben şu anda açıkça panik atak geçiriyorum. Benim hayatım. Arkadaşlarım, ailem, işim ve-"

"Hemen buraya gel." Sesini yükseltmiyor, ama bana çarpan ses duvarından korunmak için kulaklarımı kapatmak zorunda kalıyorum. Kafatasımın içinde yankılanıyor, keskin kenarları var. Yataktan kalkarken çektiğim acı hâlâ içimde yankılanıyor. Görünüşe göre istediğini yapmamanın sonuçları var.

"Acıdı," diye fısıldıyorum, şakaklarıma masaj yaparak. "Lütfen bir daha yapma."

"Yani efendilik bağı senin üzerinde işe yarıyor, sadece benim açımdan fazladan irade gerektiriyor.

Bu can sıkıcı olacak."

"Efendilik bağı mı?"

"Seni ben yarattım. Bu yüzden senin efendin benim." Kalın, siyah saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor ve bana bakıyor. Orta boyluyum ama geniş omuzlarına ancak ulaşabiliyorum. "Eski hayatın sona erdi. Arkadaşlarını ve aileni güvende tutmanın en iyi yolu onlardan uzak durmaktır."

"Siktir git" bakışım her şeyi anlatıyor.

"Artık seni öldürmek daha zor ama imkânsız değil." At kuyruğunu tutup yumruğunun etrafına sıkıca sarmadan önce bir köpekbalığı gibi etrafımda dönüyor. Sonra çekiştirerek beni sert bedenine doğru geri çekiyor. "Ve sakın hata yapma, eğer işe yarar biri olmaya başlamaz ve yaramazlık yapmayı bırakmazsan seni bitiririm. Anladın mı?"

"Evet."

"Güzel." Beni uyarıcı bir bakışla serbest bırakıyor. "Seni bu gece buraya kim gönderdi? Evin anahtarlarını nasıl aldın?"

"Onları bana patronum verdi."

"Peki patronun kim?"

"Sana söylersem onlara zarar verecek misin?"

Bir saniye düşünür. "Bu oldukça şüpheli. Yerinde olsam kendi derim için daha çok endişelenirdim. Şimdi... bana tekrar sordurtma."

"Jennifer Manning," diyorum isteksizce. "Thorn Group adlı bir şirket için çalışıyorum."

Gülümsüyor. "Thorn Grubu mu? Öyle mi?"

Ona ters ters baktım.

Umursadığından değil. "O zaman oradan başlayalım. Şafaktan önce kat etmemiz gereken çok yol var."

CHAPTER TWO

"Neden ben?" Batı Hollywood'dan geçerken soruyorum.

"Bu yüzyıl için bir tur rehberine ihtiyaım vardı ve siz oradaydınız."

"Harika." Hayatım boyunca hiçbir şey için seilmedim. Ortalama boyda, ortalama kiloda ve kitapsever olduğum için uyum sağlama eğilimindeydim. Okulda ne havalı çocuklar ne de sporcular benimle bir şey yapmak istedi ve o zamandan beri onun gibi erkekler beni görmezden geldi. "Bu harika."

"İnsanlar sana verdiğim hediye için bana yalvardılar. Bana hayal gücünün ötesinde zenginlikler teklif ettiler. Ama senin tek yaptığın sızlanmak."

"Dostum, beni ldrdn. Beni gerçekten ldrdn. Cidden sana teşekkür etmemi mi bekliyorsun?"

"Bunu atlatman ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Ama öğrendiğimde, rıza hakkında uzun bir konuşma yapacağız."

Başını sallıyor.

"Ben ölürken... sana birini hatırlattığım ile ilgili bir şey söylemiştin?"

"Neden bilmiyorum."

Belki de hayal ettim. Saldırıya ve onun beni dönüştürmesine dair anılarım en iyi ihtimalle gölgeli.

Bu gece dışarıda bir sürü insan var ve çok fazla trafik var. Geçen yüzyılda uyanmış olmalı çünkü araba kullanmayı biliyor. Yanlışlık ile kırmayayım diye on yıllık Prius'umu o kullanıyor. Dışarı çıkarken ahşap tırabzanı kıldığım gibi. Tek yaptığım elimi üzerine koymak ve patlatmaktı. Belli ki kendi gücümü bilmiyorum. Ya da hızımı. Artık yaptığım her hareketin yavaş, istikrarlı ve dikkatli olması gerekiyor. Genel sabırsızlığım göz önüne alındığında, bu kolay bir başarı değil.

Aracın anahtarsız alıştırma ve otomatik geçiş özellikleri onun için yeniydi. Ayrıca çeşitli elektronik aksamlar hakkında onun ile konuşmam gerekti. Bir süre öylece oturdu ve şaşkınlık ile gösterge paneline baktı. Sanırım çok fazla ışık ve bilgi var. şimdi benzer bir durumda yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyorum. I

Sanırım şoktayım. Bunun biliyorum ama gerçek değilmiş gibi geliyor. Sanki her şeyi uzaktan izliyormuşum gibi.

"Sizin gibi kadınlar eskiden daha uzlaşmacı olurdu," diyor. "Daha az sivri dilli."

"Benim gibi kadınlar mı?" Küstahça soruyorum.

Cevap vermiyor. Ama zihnimin durgun ve sessiz bir köşesinde *sade* kelimesi beliriyor. Ve kesinlikle bunu kastettiğine eminim. Pislik.

"O odada ne kadar kaldın?" "Bir süre."

"Sen en son uyandığında oy kullanma hakkımız var mıydı?" "Evet."

1920'de oldu bu," diyor. "Düğün kıyafeti giymiyorsun
Yüzük. Kız kurusu musun yoksa dul musun?"

"İkisi de değil. Ben bekârım. Kız kurusu artık kullanılan bir terim değil." "Erkek arkadaşın yok mu?"

"Hayır. Kız arkadaşım ya da partnerim de yok." "Yani ailenle mi yaşıyorsun?"

Homurdanıyorum. "Benim kendi evim var. Çok teşekkür ederim."

O çatık alın şeyini yapıyor. Sanki hayatımdaki tüm kararları yargılıyormuş gibi. Tekrar.

"Farkında olmayabilirsiniz, ancak yalnız yaşayan bekar kadınların dünyadaki en mutlu insan gruplarından biri olduğunu kanıtlayan çok sayıda araştırma yapıldı."

"Öyle mi? Bu düğme ne işe yarıyor?" Bir şeye basıyor ve müzik setinden bir müzik sesi yükseliyor. Halsey'den bir şarkı. "Araba kullanırken aynı zamanda birine işkence etmek istiyorsan bu mu?"

"Hayır, zevk için. Halsey harika."

Kırmızı ışıktayız ve yanımdaki spor arabayı ilgiyle inceliyor - direksiyonun arkasında oturan yakışıklı Asyalı adamla birlikte. Karşılıklı gülümsüyorlar ve ben gerçekten de her ne yapıyorsa onun bir parçası olmamayı tercih ediyorum. Seks ya da kan ya da ne olduğunu bilmediğim bir şey için avlanıyor.

Şehirde havanın tadı farklıdır. O evde toz ve taş tadı vardı, tatlı yasemin ve bahçedeki sarmaşık güllerinin parfümü. Ama burada duman ve uzaktaki Pasifik Okyanusu'ndan gelen bir tutam tuz serpintisi var. Kesin bir ağızda bıraktığı tat var. Yakındaki insanlar gibi.

Derilerinin altında akan kanı görmeye odaklanamadan arkamı dönüyorum. Açlık beni kontrol edemez. Bana ne yapmış olursa olsun, ben bir hayvan değilim. Işık yeşile dönüyor ve gidiyoruz.

"Vampir olmanın kuralları nelerdir?" Ben soruyorum. "Ben ne dersem onu yap."

Sanki.

Kusursuz teni, masmavi gözleri ve parlak, gür saçlarıyla bu kadar çekici olması gerçekten gülünç. Sürücü tarafının camı açık ve bir esinti saçlarını dalgalandırıyor. Kolonya ya da kot pantolon reklamlarından fırlamış gibi. Gerçi, sanırım bu bir sonraki yemeği tuzağa düşürmelerine yardımcı oluyor.

Bakışları sürekli hareket halinde. Kaldırımlardaki insanları, yoldaki diğer araçları ve yanından geçtiğimiz binaları inceliyor. Yüksek binalar onu hayrete düşürüyor ve dijital reklam panoları onu sonuna kadar büyülüyor. Bir bardan dökülen bir grup açık saçık giyimli insanla birlikte. Ve arkalarından kesinlikle insan olamayacak bir kadın geliyor.

"O kadın," diyorum dehşet içinde. "Kehribar rengi gözleri vardı ve dişleri... kahretsini!"

"Kulağa kurt adam gibi geliyor," diyor. "Böyle şeyler her zaman buradaydı. Artık insanların önündekini görme konusundaki isteksizliğine karşı duyarlı değilsin. Sizi korkutan şeyleri mazur görmek için. Bu kadar . Doğal olmadığını düşündüğünüz şeyler aslında dünyamızın henüz deneyimlemediğiniz kısımları."

Bunların hiçbirini beni mutlu etmiyor. "Peki, benim işimden ne istiyorsun?"

"Henüz karar vermedim. Ama evin anahtarlarının onlarda olması ilginç." Arabayı sürerken insanlara bakarken dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Giyim tarzı kesinlikle değişmiş."

"Takım elbisenizin modası geçmiş. Ama insanlar artık her türlü şeyi giyiyor. Eski kıyafetler giymek yeterince yaygın."

Başını sallıyor.

"Sen hiç televizyon gördün mü?"

"Evet. İlkini 1939 Dünya Fuarı'nda almıştım." Dairesel Capitol Plakçılık Binası'nı işaret ediyor. "Onu son gördüğümde üzerinde çalışmaya yeni başlamışlardı."

"Tam olarak kaç yaşındasın?"

"Davranışlarınızın berbat olduğundan bahsetmiş miydin?"

"Bana saldırdın, kanımı içtin ve beni bir vampire dönüştürdün. Gerçekten görgü kurallarını mı tartışmak istiyorsun?"

"Kan içmek bir hayatta kalma meselesidir," diyor. "Bunun için özür dilemeyeceğim. Ve seni çürümeye terk edebilirdim. Hâlâ da bırakabilirim."

Şöyle bir şey var. Vampir olma fikri teoride baştan çıkarıcıdır. Filmler bunu çok iyi gösteriyor. Sonsuza kadar yaşamak falan. Ama saldırıya uğrayıp kanının süreci çok travmatik. Vücudunuzdaki tüm değişikliklerden bahsetmiyorum bile. Günlük hayatınızı geride bırakıp bu her neyse onu kucaklamanız isteniyor.

Elimi göğsüme bastırıp kalbimin atışını hissetmeyi bekliyorum. Ama olmuyor. Nefesimi tutuyorum ve bekliyorum. Ve biraz daha bekledim.

"Nefes almanıza gerek yok," diyor. "Bunu sadece alışkanlıktan yapıyorsun." "Biz nasıl icat edildik ki? İlk vampiri kim yaptı?" "İcat mı?"

O gülüyor. "Sen bizi Frankenstein'in gibi gösteriyorsun. Canavar. Gerçek şu ki, kimse kesin olarak bilmiyor. Ya da benim tanıştığım hiç kimse. Bunun bir çeşit büyü olduğuna inanıyorum, ancak nasıl ve neden olduğu zaman içinde kayboldu."

"Büyü gerçek mi?"

"Kalbiniz artık atmıyor ama yine de etrafta dolaşıyorsunuz. Buna ne dersiniz?"

Haklı. Bunu kabul edeceğimden değil. "Bana adını söylemedin."

"Lucas."

"Lucas. Tamam. Artık güneş ışığında parıldamıyorum, değil mi?"

"Hayır. Yanarak kül olursun." Kara kaşları birbirine yaklaşıyor. "Köpüklü. Ne saçma bir fikir. Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Sebebi yok." Midem bulanıyor. Ölümsüzlerin bile kaygı yaşadığını bilmek güzel. "Bir sonraki sola dön ve herhangi bir yere park et."

"Şekil değiştiremiyoruz ve hayvanları da kontrol edemiyoruz," diyor gerçekten sinirli bir sesle. "varken Stoker'ın ağzını burnunu kırmalıydım. Aynı şey Polidori ve Le Fanu için de geçerli, sırlarımızı ifşa ettikleri ve türümüz hakkında böyle fantastik safsatalar uydurdıkları için."

"Dur bir dakika. Bram Stoker'dan mı bahsediyorsun? *Drakula*'yı yazan adamdan mı? Onu gerçekten tanıyor muydun?"

"Hayır," diye cevaplıyor sonunda. "O bir ... boş ver."

Thorn Group'un altı katlı eski bir binası var. Gerçi şu anki şirketim göz önüne alındığında neyin eski sayılacağı tartışılır. Yüzyıllar öncesinden kalma biriyle kavga ettiğinizi düşünün.

Bir güvenlik görevlisi kartımı dikkatlice okutmamı izliyor ve cam kapılar kayarak açılıyor. Beyaz tenli ve asker kısalığında saçları var. Ve dikkatinin büyük kısmı arkamdaki eski takım elbiseli adamın üzerinde. Şu anda

şaşkın bir ifadeyle sürgülü kapılara bakıyordu. Sanırım o da bunları daha önce görmemişti.

Bu kapıdan çıkmalı sadece birkaç saat olmuş olamaz. Tüm parlak ışıklardan irkildim. Lucas'ın mumlara yapışmasına şaşmamalı. Standart bir lobi, güvenlik masası ve arkada birkaç asansör var. Mekâna karakter kazandırmak için birkaç saksı bitkisi ve bir parça modern sanat eseri var. Bu gecenin temasına uygun olarak, sanat eseri büyük ölçüde kırmızı boya sıçramalarından oluşuyor.

İçeri adımımı atar atmaz nefis bir koku beni çarpıyor ve ağzım sulanmaya başlıyor. Adamın kanının kokusunu alabiliyorum, sıcak ve hoş kokulu. Damarlarında nasıl dolaştığını ve kalbinin düzenli atışını duyabiliyorum. Beni daha önce hiç bilmediğim bir şeye çağırıyor.

Lucas elini güvenlik görevlisinin boynuna dolamış halde duruyordu. Hareket ettiğini bile görmedim. Sonra adamın gözlerinin içine bakıp, "Buranın sahibi kim?" diye sordu.

"Bayan Cole," diye cevap veriyor güvenlik görevlisi mekanik bir şekilde. Mücadele bile etmiyor. Lucas onu bir tür zorlama altına almış. "Bu gece geç saate kadar çalışacak. Ofisi en üst katta."

"Teşekkür ." Lucas bana yaklaşmamı işaret etti. "Buraya gel Skye. Beslenmen gerek."

"Hayır. Kesinlikle olmaz." "Bu bir soru değildi."

"Anlamıyorsunuz. Bunu yapabilirsem bile, bizi izleyen güvenlik kameraları var."

"Güvenlik kameraları mı?"

"Evet." Sonra kendime onun çok eski olduğunu hatırlatıyorum. "Sinema filmi kameraları gibi. Ama daha küçük. Ve kamusal alanlar söz konusu olduğunda hemen hemen her yerdeler."

"Ne korkunç bir gelişme." Kaşlarını çatıyor ve gözlerini odanın içinde gezdiriyor. "Kameralar kapatılabilir mi?"

"Evet, efendim." Güvenlik görevlisi başını sallar. "Ya da kayıt silinebilir. Bunu sizin için yapmaktan mutluluk duyarım."

"Bunu takdir ediyorum. Buraya gel Skye. Bir söyletme bana."

Tüm vücudum ihtiyaçtan titriyor.

"Beslenmezseniz ölürsünüz," diyor Lucas. "Bu kesinlikle yapabileceğiniz bir seçim. Ama bunun hemen gerçekleşmeyeceğini bilmeniz gerekir. Kuruma biraz zaman alır, yeni doğmuş bir bebek için bile. Önce açlık seni ele geçirecek."

Seni kontrol etmek. Bir şehrin ortasında duruyoruz. Sebep olacağın katliamı hayal edebiliyor musun?"

"Bunun olmasına izin mi vereceksin?"

Sadece iç geçiriyor. "İhtiyacım olan son şey insan basınının ya da yetkililerin dikkatini çekmek. Bunu şimdi, ben buradayken yapmak, kimseyi öldürmemek için en iyi şansın. Ben senden daha güçlüyüm, gerekirse seni alt edebilirim. Ya da seni uslu durmaya zorlayabilirim."

"Kimseyi öldürmeme izin vermeyeceğine söz ver."

Bir süre sonra başını sallar. "Yavaşça buraya doğru yürü."

Asansörün zili çalar ve takım elbiseli güzel bir siyah kadın dışarı fırlar. "Durun! Ona zarar vermeyin. Bağışlanmış kan torbalarım var."

"Tıpkı büyükannene benziyorsun," diyor Lucas gülümseyerek.

"Bay Thorn. Bu ne sürpriz."

"Görünüşe göre değil."

Güvenlik görevlisini serbest bırakır ve kadından bir torba kan alır. Burnu tiksintiyle kırışıyor. "Bağışlanmış kan mı dediniz?" Takılı tüpün ucunu ısırtıyor ve biraz emiyor. "Bu iğrenç bir şey. Soğuk ve plastiğin tadını alabiliyorsun."

Helena Cole ile birçok kez karşılaştım. Noel partilerinde falan. Uzun boylu, doğal saçlı ve gardırobuna bayılıyorum. En iyi tasarımcılar ve uğruna cinayet işleyebileceğim ayakkabılar. Ama şu anda tek görebildiğim, duyabildiğim ve kokusunu alabildiğim şey onun kanı. Tek odaklanabildiğim şey kalbinin ne kadar hızlı attığı ve boynunun yan tarafındaki damarın ne kadar kabarık olduğu.

Karar verdiğimi hatırlamıyorum. Sadece onu içerek kurutacağımı biliyorum. Farkına varıyor ve ceketinin cebinden bir silah çıkarıyor. Çok zekice. Yine de bu beni hiç yavaşlatmadı. Mantıklı düşünme noktasını geçtim.

Bedenim öne doğru fırlıyor, ellerim onu yakalamak için uzanıyor - ta ki Lucas'a çarpana kadar. Kollarından biri beni sararak kollarımı vücuduma yaslıyor ve bağışlanan kan torbasının üzerindeki tüp dudaklarımın arasına itiliyor.

"İç," diye emrediyor.

Ve minnetle söyleneni yapıyorum.

"Büyükannemden yokluğunuz sırasında mülkünüzü bakmasını istediğinizde, bu görevi canı gönülden kabul etti." Helena Cole büyük masasının arkasında oturuyor, soğukkanlılığın resmi. Yine de ikimizi de dikkatle izliyor.

silahı çok uzağa gitti. Dürüst olmak gerekirse bu yeterince adil. "Sadece varlıklarınızı denetlemekle kalmadı, aynı zamanda büyük bir kısmına yatırım yaptı ve şimdi Thorn Group haline gelen şeyi büyüttü."

"Shirley'i hep sevmişimdir." Lucas bacak bacak üstüne atmış, yanımda oturuyor. Bilgisayara ve sabit telefona meraklı bakışlar fırlatıp duruyor. Her yeni teknoloji onun büyük ilgisini çekiyor gibi görünüyor. "Öldüğünü duyduğuma üzuldüm."

"Teşekkür ederim. Sizi sevgiyle ve sık sık hatırlardı."

Üçüncü kanlı meyve suyu kutumla kanepenin köşesine oturuyorum. Helena'nın ofisinde acil durumlar için saklı bir buzdolabı var. Soğuk kan şimdiye kadar tattığım en iyi şey olmasa da açlığımı gideriyor. Ve önemli olan da bu. Şimdi daha net düşünebiliyorum, aşağıdaki davranışım beni dehşete düşürüyor. O anda ben yoktum. Ahlaktan ya da insanlıktan eser yoktu. Sadece açlık. Bu kesinlikle bir daha olamaz. "Senin için mi çalışıyordu?"

"İşine geldiği zaman," diyor. "Ona istediğini yapabileceği kadar para bıraktım. Ama tüm bunları inşa etmiş olması beni şaşırtmadı. Keskin bir zekası ve güçlü bir kalbi vardı. Ayrıca çabuk sıkılırdı ve her zaman bir sonraki meydan okumayı arardı."

Kızım kelimesi yine o garip durgunlukla çevrili zihnimde beliriyor. Ama bunu kendime saklıyorum. Bu sadece benim hayal gücüm olabilir. Ancak son olaylara bakılırsa, daha çok tuhaf, psişik güçler olabilir. Lucas'tan cevap istemek şimdiye kadar pek iyi gitmedi, bu yüzden ağzımı kapalı tutup dinliyorum.

Duvarda siyah-beyaz bir fotoğraf asılı. Lucas ve küçük bir kız, az önce The Hills'te bulunduğum evde piyanonun yanında duruyorlar. Giyim tarzına bakılırsa, muhtemelen geçen yüzyılın ortalarında çekilmiş. Shirley'i çocukluğundan beri tanıyorsa, onu ailesi olarak görmesine şaşmamalı. Bu fotoğrafın yanında Helena'ya verilen çeşitli çerçeveli dereceler var.

"Genel müdür," diyor Lucas, masanın üzerindeki plaketi okuyarak. "Toplum uzun bir yol kat etti."

"Bazı şeylerle ilgili olarak. Ama her zaman kaydedilecek daha fazla ilerleme vardır. Sizinle ve mülkünüzle ilgili kuralları büyükannem yazdı," diyor Helena sert bir ses tonuyla. "Evinizin teftişleri son yetmiş yıl boyunca siz uyurken periyodik olarak yapıldı. Gerekli bakımlar sadece sen uyurken yapıldı."

gündüz saatlerinde. Asla rahatsız edilmemeniz gerekiyordu. Ne yanlış gitti?"

İki çift göz beklentiyle bana dönüyor. Garip. "Bodruma inene kadar her şey yolundaydı."

"Bodruma mı girdiniz?"

"Evet."

Dudakları hoşnutsuzlukla inceldi. "Jen sana evin o kısmından uzak durmanı söylemedi mi?"

"Hayır. O yapmadı. İş de bana öğleden sonra geç saatlerde verildi. Geceleri orada olmamakla ilgili hiçbir şey söylenmedi."

"Anlıyorum," diyor Helena, elleri masanın üzerinde kenetlenmiş. Gözlerinin anında sertleşmesine bakılırsa, patronumun uzun süre bir işi olacağından şüpheliyim. "Bay Thorn'un kararları elbette kendisine aittir, ancak Thorn Group'un bu olayda oynadığı rol için özür dilerim. Personelimizin bir üyesiydiniz ve...şey."

Sırıtiş Lucas'ın yüzüne geri döndü. "Sanırım Helena seni vampir yaptığım için senden özür dilemeye çalışıyor."

Ben bir şey söyleyemeden çekmecedden bir zarf çıkardı ve "Bu gece gelirse ne yapacağımı hep merak etmişimdir. Ya paranı verir ve bağlantıyı koparırdım ya da büyükannemin istediği gibi seni ve çıkarlarını korumaya devam ederdim."

Lucas doğaüstü bir dinginlikle izler ve bekler.

"Bu konuda karar vermemi zorlaştıran şey, büyükannemin beni türünüzün zorlama gücü konusunda uyarmış olmasıydı. Yani eğer karşılaşırsak, bundan böyle özgür irademin elimden alınma ihtimali var." Derin bir nefes alıyor. "Büyükannem böyle bir yeteneği onun üzerinde asla kullanmadığınıza inanıyordu ve benim umudum ve beklentim de sizin bana aynı saygıyı göstermeniz."

"Elbette," diyor Lucas.

Helena bana dönüyor.

"Bunu gerçekten yapabilir miyiz?"

"Evet," diye cevaplıyor Lucas. "Ama bu basit bir şey değil. Teknikte ustalaşmak zaman alıyor."

"Senin üzerinde kullanmayacağım," diyorum ona.

Helena başını sallar. "Lucas, onu kendi türünden birinden kurtardığını söyledi. Sen müdahale etmeseydin hiçbirimiz burada olmayacaktık. Bu yüzden, bu kadına yaptıklarına rağmen içinde iyi bir şeyler olduğuna inanmak zorundayım."

"Elbette istediğimize inanmakta özgürsünüz Bayan Cole."

"Ölüm döşğinde bana söz verdirdi. Orada ailesiyle birlikte yatıyordu ve yine de son düşüncelerinden bazıları sendin."

Lucas hiçbir şey söylemiyor.

"Thorn Grubu yıllar boyunca çok iyi işler yaptı. Büyükanmem paranızın bir kısmının insanlara yardım etmek için kullanılmasında ısrar etti. Ancak onun yapabileceği hiçbir şey, arkanızda bıraktığınız ölümleri telafi etmeye yetmez. Ama büyükanmem ayrıca, bildiğin şeytan daha iyidir derdi. Ve o bir şeyler biliyordu. Sen öldükten sonra da senin türünden başkalarıyla konuşmaya devam etti. Kendini bu şekilde tehlikeye atması annemi çılgına çevirdi. Sözümü tutacağım ve büyükanmemin ne yaptığını bildiğine güveneceğim. Şimdilik."

Helena siyah bir kredi kartı uzatıyor. "Paranıza bununla erişebilirsiniz. Başka neye ihtiyacınız olduğunu bana bildirin. Hukuk departmanımızın başındaki kişi de aileden biri ve sizin özel durumunuzun farkında. Ortaya çıkabilecek herhangi bir konuda size yardımcı olabilir."

"Bir şey var mı?" diye sordu Lucas başını eğerek.

Helena düz ve düşmanca bir ses tonuyla, "Makul ölçüde," diyor. "Cesetleri gömmenize yardım etmeyeceğiz."

"Evle ilgilenilirse çok memnun olurum."

"İcabına bakılacak," diyor Helena. "Büyükanmemin işinize yarayacağına ya da ilginizi çekeceğine inandığı eşyalar da yıllar içinde toplandı. Yarın teslim edilecekler."

Başını sallıyor.

"Personelimin karıştığı başka bir aksilik olmaması konusunda ısrar etmeliyim. Ve evi sadece gündüz saatlerinde ziyaret edeceklerini bilin."

"Anlaşıldı."

"Skye, bu olay Thorn Group işlerini yürütürken başına geldiği için elbette tazmin edileceksin."

Başımı salladım.

"Şimdilik ihtiyacın olan her şey bu kadar mıydı?"

"Evet," dedi Lucas. "Teşekkür ederim."

"Lütfen çıkarken güvenlik görevlisini unutkanlığa zorlamayı unutmayın. Burada olduğunuzu hiç hatırlamaması en iyisi olacaktır." Helena sandalyesine geri oturur. "İyi geceler, Bay Thorn."

Lobiye inen asansörde Lucas bana döndü ve "Artık asansörü kullanan insanlar yok mu?" dedi.

"Hayır. Sadece ihtiyacınız olan düğmeye basıyorsunuz. Oldukça basit."

Başını sallıyor. "Toplantının oldukça iyi geçtiğini düşünmüştüm."

"Senden nefret ediyor."

"Bu gece bundan çok var gibi görünüyor."

"Yani, senden gerçekten nefret ediyor ve bunu saklamıyordu," diyorum.

"Ben de senin sinir krizi geçirmeni bekliyordum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Sinir krizi mi?"

"Evet. Anlamı-"

"Ne anlama geldiğini tahmin edebiliyorum." Son derece iyi yaptığı bir başka şey: alay etmek. "Ben tıslama nöbeti geçirmem."

"Sen nasıl istersen." Tırnaklarımı inceliyorum. Onlar bile daha güçlü ve parlak görünüyor. "Gerçekten eve gitmesem olur mu?"

"İlk dönüştüğümde ben de sizin gibiydim. Evimi özlemiştim ve ailemi görmek istiyordum. Kendimi kontrol edebileceğimi, açlığı kontrol edebileceğimi düşündüm. Yakınlarda bir köy vardı, ben de kendimi test ettim. Şafak söktüğünde kimse kalmamıştı."

Yüzüme doğru yaklaşıyor, beni asansörün köşesine doğru itiyor ve dişlerini gösteriyor. Bu biraz korkutucudan da öte. Tekrar konuştuğunda, kelimeler Avrupa aksanıyla bağlanmıştı.

"Ne diyorsun Skye, hâlâ eve gitmek istiyor musun?" "Hayır."

"Hayır," diye kabul etti. "Ben öyle düşünmemiştim."

"Eğer daha önce orada olmasaydın, onu öldürebilirdim."

"Teşekkür etme şeklin bu mu?"

"Elbette, eğer beni dönüştürmeseydin, bunların hiçbiri en başta olmayacaktı."

Sabırsızca dilini tıkırdatıyor.

Asansör kapıları kayarak açıldığında, bir katliam manzarasıyla karşılaşırız. Lobinin gri mermer zeminine ve duvarın yarısına kadar kan bulaşmıştır. Güvenlik görevlisinin boğazı parçalanmış, görmeyen gözleri tavana bakmaktadır.

Boğazıma bir çığlık düğümleniyor ve onu içimde tutmak için ellerimi ağzıma kapatıyorum.

Cesedin başında durmuş, parmaklarını yalayarak temizleyen, zeytin tenli ve uzun kahverengi saçlı genç bir adam. Yakışıklı, tabii ki. Ve son derece uzun boylu.

ve yapılı. Temelde katil, kan emici bir kas yığını. "Christos," dedi Lucas.

"Seni burada görmek ne güzel."

"Takip edildiniz. Evinizi izleyen biri vardı." "Yetmiş yıl boyunca mı?"

Yabancınn gülümsemesi tamamen yırtıcı. "Seni görmek istiyor."

"Öyle mi?" Lucas asansörden dışarı çıkar. "Ne karmaşa ama. Onu öldürmek kesinlikle gerekli miydi?"

"Acıkmıştım." Christos omuz silkiyor. "Kız kim? Yeni doğmuş mu? Onu sen mi yaptın?"

"Seni ilgilendirmez."

Bakışları tüylerimi diken diken edecek şekilde üzerimde yoğunlaşıyor. Lucas'ı lobiye kadar takip ederken zihnimde *ölüm* kelimesi beliriyor. Eğer bu değişimin tamamlayıcısı olan psişik bir yetenekse, daha yararlı olabilirdi. Çünkü etrafımda bir sürü ölüm gerçekleşiyor. Zavallı güvenlik görevlisi. Ve yine de yere düşüp kanını yalamaya başlanamak için elimden geleni yapıyorum. Ne kadar baş döndürücü bir koku. Çok lezzetli. Ellerim titremeye başladı ve kendimi tutmak kolay olmadı. Neyse ki üst kattaki kan torbalarını doldurmuşum.

"Bana söylemen gereken tek şey bu muydu?" diye sordu Lucas. "Onu ziyaret etmemi istediğini mi?"

Christos'un yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirir ve kocaman elleri yumruk haline gelir. "Bu bir emirdir, davet değil."

Lucas başını sallayıp gülümsüyor.

"Şu bak. Bok gibi görünüyorsun." Diğer vampir alaycı bir şekilde gülüyor. "Kudretli olan nasıl da düşmüş."

Yüksek duyularıma rağmen Lucas hareket ettiğinde onu zar zor takip edebiliyorum. Bir bulanıklıktan biraz daha fazlası. Ama aniden diğer vampirin yanında duruyor, eli kırmızıya boyanmış ve içinde bir... oh lanet olsun. Bu onun kalbi.

Christos yere yığılır, göğsü kanlı bir harabeye dönmüştür. Saldırıya tepki verecek zamanı yoktu. Lucas o kadar hızlıydı ki. Erkeğin kalıntıları, vücudu bir kül yığına dönüşmeden önce bir dakikadan fazla orada kalmadı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, .

Lucas ceketinin cebinden bir mendil çıkarır ve elindeki külü silmeye başlar. Vampirden geriye hiçbir iz kalmamıştı. Hangisinin beni daha çok şaşırttığından emin değilim. Hızlı ve vahşi cinayet mi, yoksa vücudundan geriye kalan kül yığını mı? Muhtemelen ikisi de.

Zihnime doluşan bu bilgilerle ilk önce neye korkacağımı bilmek zor. Yerdeki kanı yalamak istemem. Lucas'ın süper güçler sergilemesi. Ya da tüm hayatımın duvara parçalanmasına. Beni daha şimdiden ölümle tehdit etti. Onu memnun etmezsem kalbimi de mi sökecek?

"Onu sen öldürdün," diyorum, sadece sohbet etmek için. "Kalbini söktün." Lucas mendili bir kenara bıraktı. "Evet."

"Sanırım hasta olacağım."

Yüz ifadesi acıya dönüşüyor. "Vampirlerin midesi bulanmaz Skye. Biz kesinlikle kusmayız. Lütfen biraz terbiyeli olur musun?"

Bakışlarım tekrar kana, güvenlik görevlisinin cesedine ve Christos'un kül yığınınına takılıyor... ve aman Tanrım. "Onu neden öldürdün? Güvenlik görevlisi yüzünden miydi?"

"Kısmen beni buraya kadar takip edip güvenlik görevlisini öldürdüğü için. Güvenlik görevlisi Thorn Group'un bir çalışanıydı ve bu nedenle benim korumam altında sayılmalıydı. Ve böylesine pervasızca bir cinayet teşvik edilemez. Ama daha çok saygısız olduğu için."

"Senden çok daha büyüktü, ama sen sadece..."

"Evet." Ağzı eğlenerek çarpılıyor. "Güç her zaman büyüklükle ilgili değildir."

Sözlerini düşünürken kaşlarımı çatıyorum. "Helena mutlu olmayacak."

"Şu anda bu konuda yapabileceğim çok az şey var. Bu bir beden Diken Grup gömülmek zorunda kalacak. Çünkü olmamız gereken bir yer var."

CHAPTER THREE

The Boulevard Hotel, Hollywood'un en eski işletmelerinden biridir. Yine de ihtişamlı günleri çoktan geride kaldı. Yıpranmış halı ve solmuş duvar kâğıtlarında belli belirsiz bir bakımsızlık havası var. Resepsiyon masasının arkasında bir kadın cep telefonu ile meşgul. Asansörlere doğru ilerlerken bize bir bakış bile atmıyor. Lobide takılan hiç misafir yok. Saat gece yarısına yaklaştığına göre, normal insanların çoğu yatmış olmalı.

Şimdiye kadar evde uyuyor olmalıydım. Beni özleyecek biri olduğundan değil. Hayatımı özel biriyle paylaşmayalı uzun zaman oldu (kendim dışında tabii ki). Jason kalbimi kırıp beni daha zayıf ve kariyerinde yükselişe geçmiş bir versiyonum için terk ettiğinden beri. Ve emin olabilirsiniz ki tüm bunları yüzüme karşı söyledi. Tam bir pislik.

Ancak bu akşamdan önce, berbat eski sevgililer benim dert listemin başında yer alıyordu. Diğer sıradan gündelik detaylarla birlikte. Hem yeni lastikleri hem de kiramı nasıl ödeyeceğimi bulmak gibi. Ne kadar da sıradan. Kanlarını içmek için insanlara saldırmak söz konusu bile değildi.

Lucas beni bir asansöre götürüyor, kontrol panelini inceliyor ve bir alt bodrum katı için bir düğmeye basıyor. Gidebileceğin en alt kat. Bu başarı karşısında dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. Eğer tam bir psikopat olmasaydı bu çok hoş olurdu. "Yakın durun ve çenenizi kapalı tutun. Burayı işleten aile dostumuz değil."

Güvenlik görevlisinin ölümü ve Christos'un kalbinin çıkarılması beni şok etti. En azından şimdilik. Hiçbir şiddet içerikli televizyon ya da film beni gerçekten bir ceset görmeye ve birinin ölümüne tanık olmaya hazırlamadı. Ya da ikinci ölümüne. Lucas onu öldürürken tereddüt bile etmedi. Girdiğim bu dünya gerçekten çok büyük.

Asansörün aynalı duvarındaki yansımama bakıyorum. Bir yansımam olduğu için yaşasın. Kendimi tanımam biraz zaman alıyor. Cildim, yaratıcımınkiyle aynı kusursuz parlaklığa bürünmüş. Tam olarak bunu elde etmek için kullandığım tüm cilt bakım ürünlerini düşününce. Kirli sarışınım

saçlarım artık süper model seviyesinde gür ve parlak. Ama asıl ürkütücü gözlerim. Her zamanki, karışık renk kombinasyonu berrak bir soluk yeşile dönüştü.

Daha önce unutulabilirdim, ama şimdi resmen ateşli ve tamamen doğal olmayan biriyim. Bende bir şeyler olmadığını düşünmek için aptal olmak gerekir. Özellikle de dişlerime bakınca. Yansıyama yüzümü buruşturuyorum ve iki uzun köpek dişi açıkça görülüyor, acımasızca keskin ve beyaz parlıyor.

"Öldüğümüz zamanki gibi kalıyoruz," diyor. "Sadece daha güzel. Avı cezbetmeye yardımcı oluyor. Normal insanlar gözlerimizi ya da dişlerimizi fark etme eğiliminde değil."

"Bunu nasıl görmezler?"

"Yırtıcı olduğumuzu mu?" diye soruyor sinsi bir gülümsemeyle. "Her zaman bunun kısmen bir tür sihir olduğunu düşünmüşümdür, ama kısmen de bunu görmek istememeleridir. İnkârın gücünden asla şüphe etme. Onların güvenli küçük dünyalarında bizim gibilere yer yok. Karanlıkta gerçekten saklanan canavarlar olduğunu bilselerdi geceleri nasıl uyurlardı?"

Asansör kapıları açıldığında bu kez yerde kan ya da ceset olmadığını görmek güzel. Sıkıcı bir beton koridora adım atıyoruz ve burada düzgün siyah takım elbise giymiş bir adam bizi bekliyor. Beyaz tenli, tıraşlı bir kafası ve sivri dişleri var. O zaman bir insan değil, bir vampir. Christos gibi o da ciddi şekilde uzun ve yapılı. Boyu bir buçuk metreye yaklaşan yol arkadaşımın bile daha uzun. Ve bu yeni, büyük boy adamın arkasında büyük, çelik bir kapı var. Bir buzdolabına ait olan türden.

"Efendim," diyor derin bir sesle.

"Berin." Lucas gülümsüyor. "Seni gördüğüme sevindim. Sanırım beni bekliyor?"

Dev başka bir şey söylemiyor. Başını eğiyor ve kapıyı bizim için açık tutuyor. Yine de bana ciddi ciddi yan gözle baktı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

İçeride bir parti var. Kalabalık mekan bir gizli bar. Güzel bir Art Deco bar çöküşte. Yıpranmış, yeşil kadife koltuklar, etrafa saçılmış palmyeler ve tozlu sarkıt aydınlatmalar. İçki şişeleriyle dolu bir duvar, bir sahne ve dans pisti var. Müşteriler, geçmiş bir dönemin resmi kıyafetlerini giyen çiftlerden köşedeki motosiklet kulübünü andıran şeylere kadar çeşitlilik gösteriyor. Çok fazla deri var.

Kır evi estetiğimin bu yaşam tarzına uygun olduğundan emin değilim. Buradaki hiç kimse benim gri hırkam, mavi çiçekli elbisem, lacivert taytım ve düz bilekli botlarım gibi bir şey giymiyor.

Görebildiğim kadarıyla hepsinin keskin dişleri var.

Lafını unutma. Barda bir müşteriyle flört eden bir garson aslında insandır.

Ses sisteminden müzik yayılıyor, bas sesi göğsümü titretecek kadar yüksek. Ama garsonun kanının vücudunda nasıl pompalandığını hâlâ duyabiliyorum. Sanki tüm varlığım bu tek ihtiyaca odaklanmış gibi. Beslenme ihtiyacı.

Ellerim titremeye başladı ve ağzım sulandı. Neyse ki hâlâ saldıracak kadar aç değilim. Henüz değil. Ama susuzluk orada, içimde kıvrılmış, saldırmak için bekliyor. Bu berbat bir şey. Bunu gerçekten yapabilir miyim? Kan emici ölümsüzlerden biri olmak mı? Diğer tek seçeneğin gerçek ölüm olduğu düşünülürse, bu da pek çekici gelmiyor.

İnsan garsonun sevgilisi rahatça eğilir ve boynunu ısırır. Muhteşem bir sırtışla gözlerini kapatıyor ve o ana kendini kaptırıyor. Tek yapabildiğim izlemek.

Lucas sabırsızca bana doğru yürüyor. "Neye öyle?" Barın yanındaki çifte başımı sallıyorum.

"İstekli kurbanlar bulmak mümkün. Hatta bazıları bundan hoşlanıyor. Hadi gel." Elimi tuttu ve beni barın arka tarafındaki bir kapıya doğru götürdü.

Yanından geçtiğimiz insanların bakışlarının ağırlığı her adımda daha da artıyor. Kimse bizi durdurmaya ya da bizimle konuşmaya çalışmıyor, ama hepsi fısıldıyor ve izliyor. Daha önce hiç katillerle dolu bir odada bulunmamıştım. En azından benim bildiğim kadarıyla. Tekinsiz güzellikleri ve zarafetleri rahatsız edici.

Elini olabildiğince sıkı tutuyorum. Sanırım Shirley haklıydı, bildiğin şeytan daha iyidir

Gülünç derecede uzun ve yapılı bir başka vampir odanın arka tarafındaki kapıyı koruyor. Sanki biri ölümsüz himboslardan bir ordu kurmuş gibi. Bu Lucas'a başıyla selam verip kenara çekiliyor. Kimse harekete geçmiyor gibi görünüyor, ben de kapıyı açmak için uzanıyorum. Ve kol hemen kırılıp elimde kalıyor. Oops.

Lucas nefesinin altında küfrediyor.

"Özür dilerim," dedim. "Dikkatli olmaya çalışıyordum."

Kolu benden kapıyor ve şimdi bana hafifçe dehşete düşmüş bir ifadeyle bakan gardiyana veriyor. Armatürlere zarar vermek belli ki büyük bir gaftı. Lucas kapıyı iterek açıyor ve beni içeri sürüklüyor. Ve davranışlarımın berbat olduğunu söylüyor.

Burada Art Deco dokunuşlar yok. Geniş arka oda siyaha boyanmış ve sayısız kalın beyaz mum ve arkasında taht benzeri beş sandalye bulunan uzun bir ahşap masa dışında çıplak. Sandalyelerin üçünde vampirler oturuyor. Odadaki diğer tek yaratık ise uzun siyah bir cübbe giymiş, elinde dijital bir not defteri ve kalem tutan, kenarda duran bir vampir. Sanırım not almak için burada. Doğaüstü, ölümsüz bir kişisel asistan. Ha.

Lucas elini tuttuğum yerden çekip öne doğru bir adım attı ve "Beni mi görmek istedin?" dedi.

"Merhaba Lucas." Koyu sarı tenli, uzun saçları örgülü, çarpıcı bir kadın ona gülümsüyor. Kan kırmızısı elbisesi önden aşağı doğru inerek devasa bir yakut kolyeyi ortaya çıkarıyor. Belirgin bir ifade parçası. "Uzun zaman oldu."

"Rose."

"Christos nerede?" diye soruyor yaşlı bir adam. Beyaz teni ve saçlarıyla yaşlı görünüyor. Takım elbisesinin tarzı son derece demode. Yüzyıl ya da daha uzun bir süre öncesinden kalma, balo salonlarında ya da at arabalarında takılmak için tasarlanmış bir şey. "Size eşlik etmesi gerekiyordu."

"Özür dilerim Archie," dedi Lucas. "O bize katılmayacak."

Hırlıyor. "Onu sen mi öldürdün?"

"Evet."

"O benimdi." Dudakları düzleşti. "Buna hakkın yoktu."

"Takip edilmeye tahammül edeceğimi düşünecek kadar uzun süredir mi yoktum gerçekten?" diye sorar Lucas. "Saygısız davranışlarını bir kenara bırak. Uşaklarımdan birini öldürdü."

"Çenesini ne zaman kapalı tutacağını asla bilemedi," diyor masadaki son kişi, kahverengi tenli ve siyah saçlı yakışıklı bir adam. "Ama etrafta dolaşp bizim türümüzü öldüremezsın Lucas. En azından efendilerinin ya da kurulun onayı olmadan başka ailelerden olanları. Artık kurallarımız var."

"Hangi kurallar Javier?" diye soruyor Lucas kaşlarını kaldırarak. "Bir kurul mu var?" " zamandır yoktun. Yetmiş yıldır. Çok şey değişti." Rose tırnaklarını masaya vuruyor. Köşede dijital not defterine bir şeyler yazan adama başıyla selam veriyor. "Kâtip kuralların bir kopyasının eğer ona e-postanı verirsen."

Lucas kara kaşlarından birini kaldırarak bana dönüyor.

"Elektronik posta adresiniz," diyorum. "Daha sonra bir tane ayarlayabiliriz." "Mesele şu ki, Los Angeles'ı artık biz yönetiyoruz," diye homurdanıyor Archie. "Sen değil."

Rose boğazını temizliyor. "Geçen yüzyılın sonlarına doğru işler biraz kontrolden çıktı. Bir grup genç vahşi koşmaya ve kaosa neden olmaya başladı. İnsanların bulması için ortalıkta cesetler bırakıyorlardı. Yetkililerinin görmezden gelmesi ya da mazur görmesi beklenebilecek olandan çok daha fazlası. Tüm ırkımızı riske attılar."

"Anlıyorum," diyor Lucas.

"Bu kurul oluşturuldu ve ilk kararlarımızdan biri bir itlaf uygulamak oldu. Sorun çıkaranlar, onlarla ilişkisi olduğu bilinen herkesle birlikte yok edildi. Çatışmada çok sayıda insan hayatını kaybetti ama bu gerekliydi."

Archie, "Kontrolü yeniden kazanmamızın tek yolu buydu," diyor.

"Başka seçeneğimiz yoktu. Aptallıklarına yardımcı olması için yeni doğanlardan sürüler oluşturuyorlardı," diyor Javier. "Yetmişli yıllar bir sınavdı ama doksanlar tam bir karmaşaydı. Topyekûn savaşa bu kadar yaklaşmıştık. Bunu kaçırdığınız için şanslısınız. Yine de müzik oldukça iyiydi."

"Bu iş bittikten sonra, şiddeti geride bırakmak için elimizden geleni yaptık. Kurul, türümüzle ilgili her türlü konuyu görüşmek üzere düzenli olarak toplanmaya başladı. İnsan dünyasıyla mümkün olduğunca az ilişkimiz var. Onlar kendi kendilerini yönetmekten daha fazlasını yapabilirler. Ancak kurul, yeni bir itlafın önüne geçmek için otuz yıllık bir süre boyunca bir dizi kurala uymayı kabul etti" diyor Rose. "Bu kurallardan biri de yeni doğanlar yaratma konusunda bir moratoryumdu."

Archie nefret dolu bakışlarını bana çevirerek, "Ne yazık ki birkaç gün içinde oylayana kadar yürürlükte kalacak," dedi. "Sizin açınızdan berbat bir zamanlama. Dolayısıyla bunun imha edilmesi gerekecek."

Dehşet içinde donup kalıyorum. Beni öldürmek istiyorlar ve Lucas hiçbir şey söylemiyor. Birbirimizi sadece birkaç saattir tanıyor olabiliriz ama biraz sadakat borçlu olduğum kesin değil mi?

Rose kaşlarını çatıyor. "Onu yaratırken bu kuraldan haberi yoktu."

"Ignorantia juris non excusat. Kanunları bilmemek mazeret değildir."

Archie elinin tersiyle masaya vurarak kalın ahşabın inlemesine neden olur. "Eğer inancın yoksa ben kendim yaparım. Ve bunu yavaşça yapacağım. Muhafızımı öldürdüğü için uygun bir ceza olacak."

"Bu şeyleri oylayacak mısınız?" diye sorar Lucas, diğer adamın öfke nöbetini görmezden gelerek. "Yönetim kurulu üyeleri nasıl seçildi?"

"Bazı kurallar belki hafifletilecektir. Bu çok açık değil mi?" Javier omuz silkiyor. "Biz en güçlüleriz ve ailelerimiz de en büyükler."

Lucas başını sallar. "The Hills'in sahibi kim?"

"İstiyorum," diyor Archie. "Los Angeles'ın merkezi benim. Yıllardır benim topraklarımda dinleniyorsunuz."

"Rünler seni gerçekten rahatsız etmiş olmalı." Lucas ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Benim mülküne adım atamamak."

"Bir gün onları kıracağım, Lucas. Buna söz veriyorum. Ve bunu yaptığımda, kelleni almaya geleceğim."

"Önümüzdeki birkaç gün içinde bizim onayımız olmadan ," diyor Javier. "Üzgünüm Lucas ama yeni doğan bebeğinin yaşamasına izin veremeyiz. Neredeyse otuz yıldır hiçbir istisna yapmadık. Şimdi zayıf görünmeyi göze alamayız."

Ve yine Lucas hiçbir şey söylemiyor. Sikik herif.

"Bekle." İleri atılıyorum. "Beni öylece öldüremezsin. Tekrar."

Lucas kolumu tutup beni geri çekiyor. "Sessiz ol Skye. Şehri neden bölüyorsun Rose?"

"Kuralları uygulayabilmemiz için. Ya şehri bölecek ve en güçlü ailelere bölgede devriye gezme görevi verecektik ya da bir tür merkezi ordu kuracaktık. İlk seçenek uygulaması en hızlı olanıydı ve o anda en iyi fikir gibi görünüyordu."

Arkamızdan kırık kapı açıldı ve iri yarı adam içeri girdi. Nöbet tutan kişi. Kapıyı arkasından kapatmaya çalışıyor, kırık kol onu durduruyor. Bardan müzik sesi geliyor ve oh adamım. Yemin ederim canavarın ayak sesleri odayı sarsıyor, o kadar büyük ki. Ve doğruca bana doğru geliyor. Yüzünde hiç duygu belirtisi yok. Beni küle çevirmeyi umursayıp umursamadığını bilmek imkansız.

"Efendine hoşça kal de," diyor Archie, alametifarikası olan şeytani sırıtışıyla. "Siktir git," diyorum.

"Dil." Lucas iç geçirir. "Görünüşe göre bu ne yazık ki kaçınılmaz."

"Kişisel bir şey değil," diye katılıyor Javier "Gördüğünüz gibi başka seçeneğimiz yok. Bu kurallar on şehirde barışı koruyor." "Kurallar bir kenara bırakılırsa ne olur?"

"Olmayacaklar. Hepsi aynı anda olmaz. Bu kaos olurdu. Ancak bazılarının hafifletilmesi, bölgedeki vampirlerin büyük ölçüde kendi kendilerini veya ailelerini yönetmeye geri dönmelerini sağlayacaktır."

"İlginç," diyor beni dönüştüren pislik.

"Lucas," diye tıslıyorum. "Bir şeyler yap!"

Tam bir piç kurusu gibi elimi okşadı. Tek yapabildiğim şaşkınlıkla bakmak. Kesinlikle orada öylece duracak ve ölmeme izin verecek.

Bu saçmalığa inanmıyorum.

Sonra, bir bulanıklık içinde, iri vampire doğru uçar ve kafasını boynundan ayırır.

Sanki Lucas'ın elleri pençeye falan dönüşmüş gibi. Ya da o kadar güçlüler. Neden daha güçlü olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama Tanrı'ya şükür öyle. Her yere kan sıçırıyor ve ceset küle dönüşmeden önce bir gümbürtüyle düşüyor. Etrafımızdaki hava gri tozla doluyor.

Rose sadece iç çeker.

Archie çığlık atıp oturduğu yerden kalkıyor ama Lucas'ın işi bitmemiş. Masanın üzerinden atlayıp ona da saldırıyor. İkisinin de vücudu dövüşürken bulanıklaşıyor, Archie'nin elleri Lucas'ın göğsüne vuruyor.

Sonra Lucas onun da başını kesiyor. Kalbinin çıkarılmasından çok daha karmaşık. Asit boğazımın arkasını yakıyor ama . Ne Rose ne de Javier olayların bu şekilde gelişmesinden etkilenmiş görünüyor. Ancak ikisi de müdahale etmek için harekete geçmiyor. Omurgam duvara çarpana kadar geri çekiliyorum, gözlerim ay kadar geniş. Vampir politikası bambaşka bir şey.

Uzun ahşap masanın üzerine diz çöken Lucas bu gece ikinci kez mendilini çıkarıp ellerini siler. Gerçi üzerini kaplayan kül miktarına bu boşuna bir çabadır.

Rose koltuğunda geriye doğru yığıldı. "Archie seni tehdit etmemeliydi. Bu aptalcaydı."

"Çoğu insan sonra kendini daha iyi hisseder," diyor Javier. "Ama sen eskisinden daha da kötü bir ruh halinde uyanmış ."

"Size meydan okuduğu ve bunun sonucunda bu hale geldiği için dava açabiliriz." Rose kaşlarını çatı. "Ama öylece etrafta dolaşp vampirleri öldüremezsiniz. Özellikle de kurul üyelerini. Artık gerçekten kurallarımız var. En azından önümüzdeki birkaç gün için."

"Bizi seni avlamak zorunda bırakma."

Lucas'ın gülümsemesi acıdır. "Varlığımızı düzenlemek istediğinize inanmıyorum. Çoğumuzun buraya gelme sebebi tam da bundan kaçınmaya çalışmak."

"Bu gerekliydi," diyor Rose. "Karşılaştığımız tehlikeler hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Aksi takdirde ikimizden birinin bunu kabul edeceğine gerçekten inanıyor musun?" diye soruyor Javier.

Lucas homurdanıyor. "Kimse yeni doğmuş güzel bebeğimin saçının teline dokunamaz."

Rose biraz daha iç geçirir. "Evet. Bunu açıkça belirttiniz."

"Tepeler benimdir." Lucas masadan atladı. "Bölgede davetsiz bir vampir daha görmek istemiyorum."

"Haberin yayılmasını sağlayacağız," diyor Rose. "Ama Archie'nin ailesi oldukça büyük ve ona olan sadakatleri de en hafif tabirle gayretli. Yerinizde olsam intikam almak için gelen ziyaretçileri beklerdim. Bu tür faaliyetlere göz yumalım ya da yummayalım."

Lucas başını sallar. "Anlıyorum."

"Elbette kendinizi savunabilirsiniz. Archie'nin yönetim kurulundaki yerini alacak mısınız?"

"Tabii ki hayır."

"Lucas." Rose iç geçirdi. "Öyle ya da böyle, birilerinin sizin bölgenizi temsil etmesi gerekecek. Kurallar gevşemiş olsa bile, türümüzün iyiliği için birlikte çalışmaya devam etmeyi umuyoruz."

"Sonsuzluğun geri kalanını lanet olası yönetim kurulu toplantılarında geçirmeyeceğim." Yanıma gelip durdu. Eski takım elbisesi mahvolmuştu. Eskiden beyaz olan gömleği külle lekelenmiş. "İkinizi de görmek güzeldi. Umarım bir dahaki sefere iş konuşmadan düzgün bir ziyaret yapabiliriz."

Javier sadece el sallıyor.

"Uyanmak için en kötü zamanı seçtin. Uyumaya devam etseydin daha kolay olurdu," diyor Rose. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," diyor Lucas. "Ama zamanı gelmişti. Ya da yeterince yakındı."

"Ne zamanı?" Kapıdan çıkarken soruyorum. İçimde kalan korkuyu sesimden uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum. Yüzümde de korktuğumu belli etmemeye çalışıyorum. Lucas da bunu takdir edecek bir tipe benzemiyor.

Bara geri dönüş yolculuğu bu sefer daha da kötüdür. Müşteriler artık sadece fısıltılar ve bakışlarla yetinmiyor. Bize hırlamaya başladılar. Ki bu çok kaba. Büyük ihtimalle Archie'nin ailesinin üyeleridir.

"Yaşama zamanı Skye," diyor kolunu omuzlarıma atarak. Sanki öldürdüğü gece onu neşelendirmiş gibi. Tam bir psikopat. "Bizim için yaşama zamanı."

CHAPTER FOUR

Hollywood Tepeleri'ndeki evin bodrumundaki yaralı kapının ardında bir odalar ağı var. Biraz Batman'in inine benziyor ama daha az yarasa var ve teknoloji yok. Duvarlardaki tablolar, siyah-beyaz fotoğraflar ve duvar halıları ile aslında oldukça ev gibi. Tüm mobilyalar antika; hatta bir avize bile var.

Kapı, Chesterfield'lar, şezlonglar ve kanepelerden oluşan geniş ve görkemli bir oturma odasına açılıyor. Ayrıca on iki kişilik uzun ahşap bir masa da var. Üst kattakilerden bile daha eski görünen kitaplarla dolu bir duvar ve merak uyandıran eşyalarla dolu birkaç dolap. Odadan geniş bir koridora çıkılıyor. Yatak odası ve diğer kilitli kapılar burada.

Lucas döndüğümüzde yatak odasından geçip bitişikteki banyoya giriyor, ben de hemen arkasından. Eve dönerken pek konuşmadık. Sanırım şoktaydım. Ama şimdi sorularım var, hem de bir sürü. Lucas'a ne kadar kızsam da, konu ölümsüzler ve bu yeni hayatım olduğunda o benim tek öğretmenim.

"Vampirleri öldürmenin ana yolları kalp ve kafa mıdır?" Soruyorum.

"Evet," diyor, kirli takım elbise ceketini omuz silkerek çıkarıyor ve Ayakkabılar. "Şimdiden çöküşümü mü planlıyorsun?" "Bir kızın hobilerine ihtiyacı vardır."

Homurdanıyor. "Espri anlayışını kaybetme Skye. Gelecek yüzyıllarda sana iyi hizmet edecektir. Ateş ve güneş ışığı da öldürebilir ama sürekli maruz kalmanız gerekir."

"Sanırım gün ışığında dolaşmamızı sağlayan sihirli yüzükleriniz yoktur?"

Bana boş boş bakıyor.

"Sadece soruyorum."

"Böyle bir tılsım pekâlâ mümkün olabilir ama yaratmak için çok fazla güç gerekir. Benden bu kadar hoşlanan ya da bu kadar güçlü olan bir cadıyla hiç karşılaşmadım."

"Seni sevmemeleri çok şaşırtıcı." Kafam duygu ve düşünce karmaşası içinde. Gerçekten de berbat bir gece geçirdim. "Vampir barında bahsetmiştin."

"Tanıdığım bir druid'in hızlı paraya ihtiyacı vardı ve inşa edilirken üzerinde çalışmayı kabul etti. Burayı korumak ve saklamak için taş duvarlara rünler kazıdı. Bunu bir büyü yapmak gibi düşünün."

Banyo, 1920'lerden kalma havalı armatürlerle tertemiz siyah beyazdır. Özellikle büyük, eski bir pençe ayaklı küvet davetkâr görünüyor. Duş, suyun yere sıçramasını engellemek için bir perdeyle küvetin üzerine asılmış.

"Druidler de mi var?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Koruma kısmını anlıyorum ama keep ne işe yarıyor?"

"Bu dünya bildiğinizden daha büyük. Dünyada insanlardan ve hayvanlardan çok daha fazlası dolaşıyor. Rünlere gelince, etrafınıza bakın." Eliyle etrafımızı işaret ediyor. "Bu odaların yetmiş yıl kapalı kaldıktan sonra beklediğiniz kadar eskimemiş ve tozlanmamış olduğunu fark ettiniz mi?"

"Ama yer üstündekiler öyle."

"Genelde üst katta ilgilenmem gereken personel oluyor. Rünler burada, gerçek evimde yoğunlaşmış durumda."

"Yetmiş yıldır sizi rahatsız eden ilk kişi ben miydim?"

"Sen, Skye, ya içgüdülerini görmezden geliyorsun ya da çok güçlü bir iradeye sahipsin," diyor.

İkisi de iltifat gibi gelmiyor.

"İnsanlar söz konusu olduğunda, koruma meraklıların cesaretini kırma ve hırsızları caydırma eğilimindedir. Rünler sadece davet edilmeyen başka bir doğaüstü yaratığı durduracaktır. Bu kadar soru yeter. Şimdi gidin."

"Sadece birkaç tane daha."

"Uzun bir ilk gece oldu. Senin başını kesmek zorunda bırakma beni."

"Lütfen?"

İnliyor ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor. "Başka ne var?"

"Eskiden L.A.'i yönettiğini söylediler. Nesin sen, vampir kral falan mı?"

Homurdanıyor. "Hayır. Bu ülkede vampir kral yok. Ben hiç yönetmedim Los Angeles'ta bir dönem şehrin en güçlüsüydüm. Belki hâlâ öleyimdir. Bilmiyorum."

"Daha önce vampir yaptınız mı, yaptıysanız şimdi neredeler?"

"Burada değil," diyor. "Gerçi en azından bir tanesi ." "Hâlâ insan yemeği yiyip içebiliyor muyuz?"

"Neden isteyesin ki?"

"Çünkü çörekler. Duh. Ama bekle, bir sürü şarap var."

"Kokuyu seviyorum."

"Archie'yi nasıl öldürebildin?" Kapı çerçevesine yaslanarak soruyorum.

"Bu kadar önemli biri için oldukça kolay bir şekilde ortadan kaldırıldı."

"Güç yaşla birlikte gelir. Ben daha yaşlıyım ve bu nedenle daha güçlüyüm. Sizi dönüştüren kişinin gücü de bir rol oynayabilir."

Gömleğini çıkardı ve vay canına, bir adam için ne kadar çok kas varmış. Eski takım elbise ona ciddi bir kötülük yapıyordu.

Omuzları ve göğsü günlerdir belirgin. Bir erkeği yarı çıplak görmeyeli uzun zaman olmuş olmalı, çünkü ona bakmamak olması gerekenden zor. Onu süzdüğümün en ufak bir farkında bile değil. Ben ve sorunlarım onun radarında bile değiliz.

"Archie ancak 1850'lerde dönüştü. Ama inatçıydı. Efendisini erkenden öldürdü ve kendine bir muhafız grubu oluşturmaya başladı. Onları yaratırken gerçek dövüş becerileri yerine cüsse ve korkutuculuğu tercih etmeseydi, onu benden koruyabilirlerdi ve o da hâlâ bizimle olabilirdi."

"Yüz yetmiş yaşında mıydı?"

"Rose yaklaşık sekiz yüz yaşında ve Javier bu ülke kolonileştirildiğinde dönüşmüştü."

Gözlerim ay kadar geniş. "Huh."

Pantolonunun düğmesini ve fermuarını açıyor ve hem pantolonunu hem de boxer'ını yere itiyor. Belli ki çıplaklık onun için bir sorun değil. Her şeyi göremeden arkamı dönüyorum. Yine de kısa bir bakış onun iri yarı bir adam olduğunu gösteriyor. Sonra, boruların iniltisini ve düşen suyun sesini duyuyorum. Kulaklarım, duşa girerken ayak seslerinden çıkan yumuşak su sıçramalarını ayırt edebilecek kadar hassas.

"En eski vampirler, M.Ö. doğanlar, bin yıldır kalelerinden ya da mağaralarından çıkmadılar. Yiyeceklerini kölelerine taşıyorlar," diyor. "Ama çoğumuz o kadar uzun süre hayatta kalmayı başaramıyoruz. Bazıları sadece iradede yoksun. Birkaç yüzyıl sonra zaman anlamını yitirmeye başlıyor. Her şeyi görüp yaptıktan sonra, devam etmek için bir neden kalmıyor. Ama daha pratik olarak, gizli kalmak zordur. Beslenmek için insanlara ihtiyacımız var ama cesetler birikmeye başladığında sinirlenip bizi avlama eğilimindeler."

"Öldürmeden beslenebileceğimizi söylemiştin."

"Yapabiliriz. Sana yalan söylemedim. Sadece pratik ve kontrol gerektirir. Ama bazıları içgüdülerine yenik düşüp kurbanlarının kanını kurutmayı tercih ediyor. Öldürmenin verdiği heyecan çok büyük olabilir. Yeni kurallarının bu tür konularda neler içerdiğini görmek ilginç olacak."

"Vampir politikasına karışmak planlarım arasında yoktu," diyorum. "Peki ya hayvan kanı içmek?"

"Yeterli ama tadı vasatın altında," diyor. "Sorularınız bitmedi mi daha?"

Kullandığı su ve sabun güzel kokuyor. "Şimdilik işim bitti. Oh. Telefonum nerede?"

"Helena'ya bıraktım. İnsanların seni bu şeylerle takip edebildiğini biliyor muydun?" diye soruyor, sesi biraz şaşırmış gibi.

"Bunu ne zaman yaptın?"

"Ofisine ilk gittiğimizde. Sen beslenmekle meşguldün. Bunu saklamanın hata olacağını söyledi."

"Ama annemi aramak istiyorum ki nerede merak edip çıldırmasın. Akla yatkın bir hikaye düşündüm. Ona işimin beni yabancı bir ofise gönderdiğini söyleyeceğim. Sonra da Fransa'da falan çekilmiş sahte fotoğraflarımı koyacağım. Her şeyi planladım. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Senin gibi olabilir miyim? Ama henüz yeniden ölmeye de hazır değilim."

Ondan bir şey yok.

"Sence güvenlik görevlisinin ailesi var mıydı?"

"Helena onlarla ilgilenilmesini sağlayacaktır," diyor.

Başımı kapının pervazına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Sadece bir anlığına. Bedenim yorgun. Gücüm ve canlılığım azaldı. Hâlâ aç hissetmiyorum, bu yüzden bunun kan eksikliğinden kaynaklandığını sanmıyorum. Ancak zihnim pelte gibi.

"Ayaklarının üzerinde uyuyakalıyorsun," diyor. "Git ."

"Sanırım şafağa yakın olmalı. Bütün gün uyuyacağız, değil mi?"

"Hayır," diyor su kesilirken. "Büyüdükçe daha az uykuya ihtiyaç duyarsın. Ama sen yeni doğdun ve hâlâ adapte olmaya çalışıyorsun. Beynin, artan duyularından gelen yeni bilgilerle uğraşıyor. Dinlenmek için zamana ihtiyacı var. Git uzan. Yatak hemen şurada."

"Gidip uzanacağım," diyorum ve yatak odasına doğru ilerliyorum.

"Ne parlak bir fikir," diye homurdanıyor ıslak ve çıplak vampir arkamdan.

"Baba," diye bağılıyor birisi yüksek ve iğrenç bir sesle.

Dört direkli yatakta uzanmışım, Lucas da yanımda uzanmış kitap okuyor. Uyanmak için tuhaf bir şekilde evcil bir sahne. Sanırım ya kitaptan ya da sessizlikten hoşlanıyordu, çünkü "Bana güç ver," diye inliyor.

Bir ara üzerime battaniye örttü. Ne güzel. Tek hatırladığım çok yorgun olduğum ve yüzümü yatağa gömdüğüm. Bir arkadaşımın yürümeye başlayan çocuğuna çok benziyordu. Git, git, git, dur.

"Gün batımı mı?" Uykulu bir sesle soruyorum. Lucas başını sallıyor.

"Evet."

Uzun boylu, sarı saçlı genç bir adam yatak odasının kapısında belirir ve sırtır. Vücudu zayıf ve yüzü keskin hatlara sahip. Bir tür erkek model gibi. Ve konuştuğunda bunu İngiliz aksanıyla yapıyor. "Merhaba, yaşlı adam."

"Henry. Ne zaman ortaya çıkacağını merak ."

"Yanımdaki kim?" Poposunu yatağın ucunda zıplatıyor ve beni ilgiyle inceliyor. "Tanrım, bütün dedikodular seninle ilgili. Sokakta yeni bir kardeşimin olduğu söyleniyor. Ne kadar heyecan verici."

"Onun kim olduğunu zaten biliyorsan neden soruyorsun?" Lucas doğrulup kitabını bir kenara bıraktı. Üzerinde bir pijama pantolonu vardı ve başka bir şey giymemişti. Göğsüne bakmamak büyük bir istek.

"Çünkü seni rahatsız ediyor." Lucas

homurdanıyor.

"Ben Henry." Elimi sıkmam için bana elini uzattı. "Senin adın ne?" "Skye. Merhaba."

"Yeşil gözlü bir sarışın. Ne kadar ilginç. Bizden bir tane daha yapmayacağına yemin ettiğini sanıyordum," diyor Henry. "Aslında, bunu yaptığınızı çok net hatırlıyorum."

Lucas soruyu duymazdan gelerek, "Eve bakıldı mı?" diye sorar.

"Evet." Henry beni yataktan çıkarmak için elimi tuttu. "Şimdi küçük kardeşim. Hadi seni temizleyelim. Ne de olsa korumamız gereken bir aile itibarımız var."

"Önce yemek yemesi gerek." Lucas odadan çıktı ve iki elinde birer kan torbasıyla geri döndü. "Buzdolabı dolduruldu. Al bakalım. Dikkatli tut. Kırmak istemezsin."

"Teşekkür ederim." Tüpü dudaklarımın arasına koydum ve yudumlamaya başladım.

" de onlardan birisin, değil mi?" diye soruyor Henry. "Kabul ediyorum, kan torbaları pratik ama gerçeğinin yerini tutması zor."

Lucas kara kaşlarını kaldırdı. "Ona söylemeye çalıştım ama çok mutlu, o yüzden..." "Seni görmek gerçekten harika." Henry kollarını açar. "Peki ya bir

Sarılmak mı?"

"Bana kendini öldürtme," diyor Lucas.

"Babamın sevgi dili ölüm tehditleridir," diye fısıldıyor Henry. "Kişisel algılamamaya çalış. Çok zor bir çocukluk geçirdi. Freud bile onu çözemedi; yine de uzun yıllar boyunca denedi."

"Başka kardeşler var mı?" Ben soruyorum.

Lucas kaşlarını çatıyor. Bu onun yedek ayarı olmalı. "Şu anda tartışmamız gereken bir şey yok."

"Babam ilk birkaç yüz yılını bir casus ve haydut olarak geçirdi. Bu da onu güvenmekte yavaşlatıyor," diyor Henry. Lucas'a geri döner. "Ne kadar bastırılmış olduğunu neredeyse unutuyordum. Biliyorsun biz erkekler artık duygularımızla daha iç içeyiz. Bazı şeyler hakkında gerçekten konuşuyoruz. Bazen ağladığımız bile oluyor. Bir ara sen de denemelisin."

Henry'nin yüzündeki somurtmaya rağmen, aklımda beliren kelime *sevinç*. Efendisine kavuştuğu için çok mutlu. Ve bu kelimelerin sürekli olarak aklıma geliyor olması da ilginç. Bu yeni dünyada yolumu bulabilmek için her türlü yardıma ihtiyacım var.

Henry'nin mavi kadife kanepeye uzandığı oturma odasına geçiyoruz. Lucas antika fonografa bir Ella Fitzgerald albümü koyduktan sonra zarif bir şekilde siyah bir koltuğa oturuyor. Odadaki en büyük koltuk. Tahta benziyor, ki bu çok mantıklı. Ben siyah deri kanepenin köşesine kıvrılıyorum. Ve bu gece henüz bir şey kırmadığım için yaşasın. Tüm mobilyalar sağlam görünüyor. Kendi gücünü bilmeyen vampirlere karşı korunmak için olabilir mi?

"Seni neredeyse otuz yıl daha uyandırılmamam gerekiyordu," diyor Henry, sarı bir tutamı parmağının etrafında kıvrarak. "Ne oldu?"

Lucas bana başını sallıyor. "O oldu."

"Bir kazaydı," diyorum, kahvaltımı şimdilik bir kenara bırakarak. "Patronum bana yer üstündeki katlardan ayrılmamamı ve sadece gündüz saatlerinde burada olmamı söylemeyi unuttu."

Henry ayılır. "Bu senin için korkunç olmalı. Açlıktan ölmek üzere olan bir vampirle tek yüzleşiyorsun. Babam olduğu için şanslısın."

kendini durdurmak için kontrol eder ve genellikle öldürmek için içmez. Aksi takdirde bir dodo kadar ölü olurdunuz."

Akıllica ağzımı kapalı tutuyorum.

"Onu dönüştürmene şaşmamalı," diye devam ediyor Henry. "O sonsuza dek işkence görmüş ruhunla kendini tam bir bok gibi hissetmiş olmalısın."

Lucas kaşlarını çatar. "Biz vampiriz, insanların kanını içmek bizim işimiz."

"Evet, ama bu konuda kabalaşmaya gerek yok. Ve yaşlı adam, sen bile kabul etmelisin ki birine bu şekilde saldırmak ve onu tüketmek... ugh. Déclassé. Onu dehşete düşürmüş olmalısın, senin gibi kurumuş ve kurumuş."

"O tek bir kadın," diyor Lucas. "1943'ün yarısında cephede çılgınlık içindeydiniz. Binlerce kişiyi öldürdünüz."

"Onlar Naziydi. Bunu hak etmişlerdi."

Lucas başını sallar. "Yeter. Seninle bu lanet konuşmayı yapmayacağım."

"Bu yeni çağa uyum sağlamanıza yardımcı olması için Henry burada olduğuna göre, bana hâlâ ihtiyacınız var mı, yoksa gitmekte özgür müyüm?" Hissettiğimden çok daha cesur görünerek soruyorum.

Lucas'ın bakışları sertleşir. "Peki tam olarak nereye gideceksin?" "Tatlım,"

diyor Henry. "Sana söylediğimde bana güven, burada olmak istemezsin. dışarıda tek başına. Şu anda değil. Birkaç gün içinde muhtemelen kuralları gevşetecekler ve kimse ne olacağından tam olarak emin değil. Son otuz yıldır burada olmak bir diktatörlükte yaşamak gibi. Yönetim kurulunun öcülerine karşı sürekli tetikte olmak zorundasınız. Ama tiranlık gerçekten anarşiden daha mı iyi? Sanırım bunu öğrenmek üzereyiz."

"Bunu daha sonra tartışabiliriz," diyor Lucas. "Henry, giysilerinde neden yırtıklar var? Paran mı bitti?"

Henry'nin nefesi kesildi. ". Bu kotlar tasarımcı işi. Yetmişli yılların sonunda Apple'a yatırım yaptım ve milyonlar kazandım."

"Meyveye yatırım mı yaptın?" diye soruyor Lucas.

"Bilgisayarlar, baba. Apple bilgisayarlar. Lütfen ayak uydurmaya çalışın!" Kanımı yudumluyorum ve sessiz kalıyorum.

"Ee, dökül bakalım. Dün geceki kafa kesme olayı neydi?" diye soruyor Henry, bacak bacak üstüne atıp rahatlayarak. "On yıllardır bu şehirde sessizce yaşıyordum ve şimdi senin yüzünden birdenbire ilgi odağı haline geldim."

"Bundan oldukça şüpheliyim." Avucunu sandalyenin kolunun üzerinde yumuşatıyor. "Bir güç gösterisi gerekiyordu."

Henry başını sallar. "Archie yıllardır senin GOAT statün hakkında salyalarını akıtıyor." "Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamam mı gerekiyor?"

"GOAT tüm zamanların en iyisi demek," diye açıkladım. "Sana iltifat ediyor."

Lucas cennete doğru bakıyor. Gerçi, hiçbirimizin orada hoş karşılandığından şüpheliyim.

"Bu çok eğlenceli," diyor Henry. "Yıllar önce bir Skye yapmalıydın. Sadece dekoratif olmakla kalmıyor, aynı zamanda huzuru da sağlıyor. Onun gibi bir kız kardeşe sahip olmak harika bir şey."

"Onayladığınıza çok sevindim."

"Önce birlikte ne yapalım?" diye sorar Henry. "Oh, biliyorum, hiç Paris'e gittin mi?"

Boş kan torbasını bir kenara koydum. "Daha önce hiç ülke dışına çıkmadım."

"Artık zengin ve ölümsüzsün. Büyük düşünmeye başlamanın zamanı geldi," diyor Henry. "Önce nereye gitmek istiyorsun?"

"Zengin miyim?"

"Ah, evet." Kaşlarını oynatıyor. "Shirley'nin kazandığı onca parayı hesaba katmıyorum bile. Konu finans olduğunda o kadın bir dahiydi. Borsa olsun, emlak olsun... Hepsine hükmederdi. Ama babamın oradaki tahta sandıklarda ne sakladığını sanıyorsun?"

"Cesetler mi?"

"Hayır. Gerçi bu çok komik ve ürkütücü olurdu." Henry gülüyor. "Babam neredeyse tepeler kadar yaşlı ve paylaşacak çok serveti var."

"Artık öyle miyim?" diye sorar Lucas.

"İlk haçlı seferinden çok önce altın biriktiriyordunuz." "O kadar yaşlı mısın?" Merakla sordum.

"Daha yaşlı. Ama bu hassas bir konu. Yaşı hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor."

"Yüzyıllar boyunca yaşadığınızda zenginlik kolaydır," diyor Lucas. "Nostalji olsun diye biblolar, kitaplara ya da silahlara tutunursunuz. Bir de bakmışsınız ki bunlar paha biçilmez emanetler olarak görülüyor. İnsan hayatı o kadar kısa ki, geçmişleriyle bağ kurmak için her şeyi ödemeye hazırlar."

"Yeterince doğru." Henry devam eder, "Skye, muhtemelen cenazen bitene kadar kasabada takılmak isteyeceksin. Ölümlü hayatını aradan çıkarmak iyidir. Her şeyi geride bırak ve temiz bir başlangıç yap. Önümüzdeki hafta sonu özel jetle bir süreliğine Avrupa'ya gidebiliriz. Harika olur."

"Bekle," dedim. "Ne?"

"Ne zamandan beri özel bir jetim var?" diye soruyor Lucas.

Ben.

"Sen , ihtiyar. Ama ben biliyorum. Bu tür ilerlemeler bir yüzyıl boyunca uyuklamaya karar verdiğinizde kaçırdığınız şey. Kendince sebeplerin olduğunu biliyorum. Ama yine de... çok dramatiksin, öyle değil mi?"

"Skye hiçbir yere gitmiyor."

Henry alaycı bir ses tonuyla, "Ne kadar sahiplenici," dedi. "Bu kadar sahiplenici olmak sana göre değil."

"Daha değişime alışamadı bile, seni aptal. Seninle dünyanın etrafında uçmasına izin vermemin imkanı yok."

Bu arada midem yere indi. "Cenazem mi?" "Duymadın mı?" diye soruyor

Henry, o olağanüstü hareketsiz haliyle.

Bakışları Lucas'a, sonra tekrar bana dönüyor. "Dün gece dairende bir yangın çıktı. Bir ceset bulundu. Resmen öldün, tatlım. Tebrikler."

"Ne?" Ağzım açık kaldı. "Bundan haberin var mıydı?"

"Helena'nın bir şeyler yapacağını biliyordum," diyor Lucas. "Aracınız da alınmış. Yangında başka kimsenin zarar görmediğinden emin olmak için dikkatli davranacaklardı ve ceset çoktan ölmüş olacaktı. En iyisi bu."

"Ama annem..." Bu konuda nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Çoğunlukla uyuşuk. Bu kadar kısa sürede çok şey oldu. "Ben gerçekten öldüm. Bu hayat sona erdi."

"Evet," der Henry, kasvetli bir ses tonuyla. Yine de bu uzun sürmez. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Uyanma vaktin geldi!"

CHAPTER FIVE

Biz güneşten saklanırken, yer üstündeki katlar değişime uğramıştı. Toz örtülerinden eser yok ve her şey pırıl pırıl. Havayı limonlu temizleyici kokusu dolduruyor. Oturma odasındaki bir tablonun yerine büyük ekran bir televizyon asılmış ve buzdolabında benim için bol miktarda kan torbası var. Henry'nin "Moonlight Sonata"yı çalmasının da gösterdiği gibi piyano bile akort edilmiş. Yeni cep telefonları ve dizüstü bilgisayarlar yemek masasında bekliyor.

Ancak Lucas doğruca üst kattaki ana yatak odasına girer ve kendisi için bırakılan modern kıyafet seçkisini incelemeye başlar.

"Shirley, Saville Row'da beğendiğiniz yer tarafından her yıl yeni bir takım elbise dikilmesi için talimatlar bıraktı. Yani hepiniz güncelsiniz. Bunlar sadece bir kısmı." Henry kömür grisi nevresimlerle döşenmiş büyük boy yatağa uzandı. "Şunu söyleyeyim, yetmişli yıllardan kalanlar çok çirkindi. Değerli terzileriniz bile o on yılı kurtaramadı. Shirl ve ben bir gece bir şişe Bollinger içip şöminede yakmıştık. Çok eğlenmiştik. Yine de punk dönemini severdiniz. Artık nasıl eğleneceklerini biliyorlardı."

Lucas alçak bir sesle, "Ona senin bakman gerekiyordu," dedi. "Baba." Henry iç geçirir. "O yaşlılıktan yaşlılıktan kendi yatağında geçti.

sevgi dolu bir aile tarafından kuşatılmıştı. Yapılacak bir şey yoktu. İnsanlar ölür. Bazen aksini ne kadar dilesek de."

"Fikrini hiç değiştirmede ve sizden onu dönüştürmenizi istemedi mi?" "Hayır. Sonuna kadar hepimizden daha bilge kaldı."

Lucas boş bir ifadeyle giysilere bakar.

"Bu kadar iç karartıcı saçmalık yeter." Henry yataktan atladı ve elimi tuttu. "Hadi gidip senin için ne bıraktıklarına bakalım, küçük kardeşim. Helena'nın yanında mükemmel bir zevke sahip kişisel bir alışveriş danışmanı var. Bilmem gerekirdi, bir süredir sevişiyorduk. Ben ve alışverişçi, yani. Küçük bir kızken bana tapardı, ama Helena muhtemelen şimdi beni gördüğü yerde kazığa oturtur. Ne yazık ki annesinin bize karşı hoşnutsuzluğu bulaşıcıydı."

Onun yirmili yaşlarının başında, benimse otuzlu yaşlarımda olduğum düşünülürse, ona küçük kız kardeşi diye hitap etmek en hafif tabiriyle tuhaf. Onu takip ederek yeni temizlenmiş ve yatağı yapılmış bir sonraki yatak odasına geçiyorum. Bir gardırop giysiler, ayakkabılar ve aksesuarlarla dolup taşıyor. "Vay anasını. Bunların hepsi benim için mi?"

Henry gülümser ve her şeyi karıştırmaya başlar. "İyi bir makyajı severim."

"Çok fazla siyah var."

"Bu sadece pratik. Yeni doğanların ortalığı dağıtma ve yiyeceklerini dökme eğilimleri vardır. Kanı gizleyen tek renk siyahtır."

Yine de gerçek eşyalarımın hiçbirini burada değil gibi görünüyor. "Sahip olduğum her şeyi yangında mı yaktılar?"

"Helena bunun gerçekçi görünmesini isterdi sanırım," diyor yüzünü buruşturarak. "Ama eminim ki ailenize yüklü bir hayat sigortası ödemesi yapılmasını sağlayacaktır, eğer yardımı olacaksa."

"Para her şeyi düzeltmez."

"Hayır," diye izin veriyor. "Ama hiç olmadan büyümüş biri olarak söylüyorum, alternatiften daha iyi."

Yatağa oturuyorum ve kendimi toparlamak için biraz zaman ayırıyorum. Ailem yıkılmış olmalı. En azından hâlâ kardeşime sahipler. Noel'in bir aile olarak birlikte geçirdiğimiz son zaman olduğu düşüncesi canımı acıtıyor. Özellikle de Los Angeles'ta kalmam konusunda tartıştığımız ve seyahati bir gün kısa kestikten beri. Tüm o değerli anları boşa harcadık.

Bu yılın sonlarına doğru birlikte Hawaii'ye gitmeyi konuşuyorduk. Belki de parayla yapacakları şey budur, sahilde bir yer satın almak. Annem hep okyanusa yakın olmayı hayal ederdi ve babam da gönlünce balık tutabilecekti.

En iyi arkadaşım Nicole, nedimesi olacak başka birini bulmak zorunda kalacak. Sırlarını, kötü şakalarını ve sabahın ikisinde sarhoşken yaptığı açıklamaları paylaşacağı başka birini. Kuruşlarımızı biriktirip bir gün birlikte bir kitapçı dükkânı açacaktık. İkimiz de para iyi değildik, hatta diğer insanlarla uğraşmayı da pek sevmezdik. Ama ikimiz de aşk kitaplarını ve birlikte takılmayı seviyorduk. Güzel bir hayaldi ve şimdi yok oldu.

Henry nazik bir ses tonuyla, "Neden gidip bir duş almıyorsun?" diye sordu. "Üzerindeki kül ve pisliği at ve tazelen. Kendini daha iyi hissedersin."

"Evet," diyorum gizli bir burun çekişiyle. "Sanırım yapacağım."

Görünüşe göre vampirler partileri seviyor. Ve Henry ölümsüzlerin yarısını L.A.'den eve. Aralarında gerçek insanlar bile var ama hepsinin haberi var. Hiçbiri vücutlarındaki ısırık izlerini gizleme zahmetine girmiyor. Neyse ki bu gece kontrolüm biraz daha iyi. Yeni beslenmiş olmanın zararı yok. Ama hâlâ onlara aval aval bakmak gibi kötü bir alışkanlığım var. Resmen bir sürüngenim. Öyle olmak istememiştim. Kan beni çağırıyor ve kendimi unutuyorum. Muhtemelen bu yüzden Henry tutkal gibi yanıma yapışıyor. Tekrar kontrolümü kaybedip kimseye saldırmadığımdan emin olmak için.

Onun da dediği gibi, déclassé.

Olivia Rodrigo'nun müziği açık pencerelerden ve kapılardan dışarı yayılıyor. Henry ve ben yemek ve oturma odalarının dışındaki arka avludayız. Çardaktan parti ışıkları sarkıtılmış ve aşırı büyümüş bahçe ehlileştirilmiş. Su kaynağı bile temizlenmiş ve doldurulmuş. Buranın havası çok güzel.

İçeride fazla kalamadım. Çok fazla ses, vücut ve koku vardı. Bana bakan çok fazla göz. Görünüşe göre yeni olan her şey vampirler için bir yenilik. Ve ben de uzun zamandır bu şehirde yeni doğan ilk vampirim. Ama evet... evin içi bunaltıcı olmanın ötesindeydi. Vücudum da bu gece yeni şekillerde tuhaflaşıyor. Sebepsiz yere tahrik oldum. Kıyafetlerimin tenime sürtünmesi bile bir tepki ortaya çıkarmak için yeterli. Çok garip. Yine de dışarıda gece havasında olmak çok güzel.

Vampir görüşümle dünyanın güzelliği gerçekten şaşırtıcı. Sanırım dün gece bunu takdir edemeyecek kadar çok şeyle uğraşıyordum. Ama bir yaprağın kıvrımı ya da bir çiçeğin taç yaprağı göz kamaştırıcı olabiliyor. Aşağıdaki şehrin uzak ışıkları beni büyülüyor. Ve gökyüzünde parlayan yıldızların genişliğini görebilmek inanılmaz. Kelimeler kifayetsiz kalır.

"Bir kumarhanede çalıştım, mesajlar taşıdım ve ahırlara yardım ettim," diye açıklıyor Henry köken hikayesini sorduğumda. "Aşağılık bir piç için angarya çalışmaktan başka gerçek bir seçenek yoktu. Ama kart oyunları konusunda yetenekliydim ve bu kulaktan kulağa yayıldı. Sonra şerefsiz bir aristokrat beni hile yapmakla suçladı ve vurdu. Babam o salona sık sık uğrardı ve bana acıdı, işte bugün buradayım."

"Hile mi yapıyordun?"

"Elbette öyleydim tatlım," diyor eğlenen bir ses tonuyla.

"Bu insanların hepsi senin arkadaşın mı?"

"Bazıları," diyor. "Çoğunlukla babamı tekrar ayakta görmeye ihtiyacı olanlar. Haberin yayılmasına yardımcı olacaklar. Bir yüzyıl boyunca uyuyacağını söylediğinde epey heyecan yaratmıştı. Geri döndüğünü ve ona bulaşılmaması gerektiğini bilmeleri gerekiyor."

"Ama o uyumuyor."

"Bizi yeterince uzun süre kandan mahrum bırakırsanız koma gibi bir şeye gireriz. Sen ya da ben kendimizi uyandıracak güce sahip olamayız. Ama babam yaşlıdır, kendine has bir iradesi vardır ve eminim çok lezzetli kokuyordunuz."

Daha fazla misafir bize göz kulak olmak için dışarıda dolaşıyor. *Bu yüzden* Garip. "Bu gece başka bir güç gösterisi mi?"

"Evet. Kesinlikle. Vampirler iyi bir bölge savaşına bayılırlar. Birbirlerinin mallarını çalıp sözde arkadaşlarını katletmeyi çok heyecanlı bulurlar. Onlara zaman geçirecek bir şeyler verir. Hepimiz değiliz, ama sorun yaratacak kadar var. Sonsuza kadar yaşamakla ilgili bir sorun bu; insan bıkkınlaşıyor. Kurul ve kuralları bile bunu tamamen ortadan kaldıramaz. Bu yüzden aptallara ailemizle uğraşmanın kötü bir fikir olduğunu gösterirsek zaman kazanırız. Şu anda burada sadece birkaçımız toplanmış olsak bile."

"Ama Lucas ve Archie arkadaş değillerdi."

"Biraz bile değil. Hiç anlaşılmadılar. Ama Archie son otuz yıl boyunca babama ulaşma çabalarını sürdürdü çünkü onun uyanmasını ve kendi bölgesine sahip çıkmasını istemiyordu. Sanırım haklıydı. Yine de rünler hiç zayıflamadı ve ben de yakınımda kaldım, işte buradayız." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, pergola direklerinden birine yaslanıyor. "Babam seni yaratarak ve sonra seni idam etmelerine izin vermeyi reddederek kuralları çiğnedi. Hoşuna gitse de gitmese de artık yenilmesi gereken güç o, en azından bu mahallede. İnsanların bizi güçlü ve birlik içinde görmeye ihtiyacı var."

"Bu konuklar rünleri nasıl geçebildi?"

"Çünkü Lucas buna izin verdi." Henry gülümsüyor. "İsterse açık kapı politikası uygulayabilir. Rünler onun isteklerine göre davranır. Özellikle de artık uyandığına göre."

"Vampirlerin bir eve davet edilmeleri gerektiğine dair efsane rünlerle mi başladı?"

"Hayır. Bu doğru. Ama binada bir insanın yaşaması gerekiyor. Birinin evi olmalı," diyor sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak.

Çok sayıda piercingi var. "Bütün bu sorular. Babam sana hiçbir şey anlatmadı mı?"

"Sadece ufak tefek şeyler."

"Bizi yaratan her neyse zayıflıklarımızın olmasını sağlamış" diyor. "Gün ışığında koşturmak sizi kızartır. Davet edilmeden bir insanın evine giremeyiz ama başka herhangi bir binayı ele geçirebiliriz. Gümüşe dokunmak acıtır. Ama kalbinize saplanan bir kazık bütün gecenizi mahveder."

"Peki ya haçlar ve sarımsak?"

"Saçmalık. Tamamen saçmalık. Bir zamanlar bir papaya, din adamlarını avlamamıza bir çözüm bulması için baskı yapılıyordu. Sonra bir bakmışsın hepimiz süper dindar olmuşuz ve baharatlardan hoşlanmıyoruz. Salak."

"Huh. Lucas nerede olduğumuzu hissedebiliyor mu?" diye sordum. "Göğsünün ortasında hissettiğin o çekiştirme şeyini yapabildiğini biliyorum. Bilirsin, bir şey istediğinde. Ama gerçekten nerede olduğumuzu söyleyebilir mi?"

"Hayır. Sizin deyiminizle o çekimi uzaktan hissedebiliyoruz. Bu onun bize evi ya da başka bir yeri aramamızı istediğini söylemesidir. Ve eğer yüz yüze olursak bizi zorlayabilir. Ama bu doğaüstü bir GPS değil. Bizi bağ yoluyla bulamaz. Hâlâ gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" Henry başını öne eğdi. "Şu anda tek başına olmak istemediğini söylediğimde yalan söylemiyordum."

"Hayır."

"Hm." İç çekiyor. "Zor ve yalnız bir hayat olabilir bu. Yüzyıllar geçiyor ve biz değişmeden kalıyoruz. İnsan hayatları parlaktır ama geçicidir. Ailenin sana alışması için bir şans ver, tatlım. Asla bilemezsin; bazılarımızdan oldukça hoşlanabilirsin."

Bize dik dik bakılması sinir bozucu. Ve kadarı yeter. Henry sırtıyor.

"Şu güç hareketlerine bak."

"Ne?"

"Onlara sırtını döndün. Bu, sana saldırmalarından korkmadığın anlamına geliyor. Tam bir kız patron. Sakın arkanı dönme, mahvedersin."

"Sadece bakmalarından bıkmıştım." Başımı sallıyorum. "Her şeyin bir anlamı olmak zorunda mı?"

"Ölümsüzler her şeyi fazla düşünme eğilimindedir. Elimizdeki onca zaman sayesinde."

"Harika."

"Babam bizim türümüz arasında bir efsanedir. Bu onları meraklandırıyor. Benden sonra başka bir vampir yaratmadı ve bu yüzyıllar önceydi."

önce," diyor. "Seni dönüştürmesinin ne anlama geldiğini merak ediyorlar. Ve onun kanının sizi ne kadar güçlü yaptığını merak ediyorlar. İlk on yıl boyunca bana sürekli meydan okudular. Çok sıkıcıydı."

"Bir daha yapmayacağına yemin ettiğini söylemişsiniz."

Başını sallıyor. "Evet. Ama bu onun anlatacağı bir hikâye. Paylaşmamdan memnun olmaz. Gerçekten anlamam gereken şey Skye, biz onun ailesiyiz. Biz onun hem gücü hem de zayıflığıyız. Uzun zamandır yalnızdın. Onun gibi bir yaratığın uzun yaşamını başkalarıyla paylaşma fikrini benimsemesi için çok şey gerekir."

"Beni öyle ya da böyle önemsemişinden şüpheliyim," diyorum. "Dün gece beni o vampirlerden kurtarması, söylediği gibi sadece bir güç gösterisiydi. Beni yaratması ise, senin de ima ettiğin gibi, suçluluk ya da acıma duygusuyla yapılmış bir hareketti."

"Belki de. Yine de sarı saçlar ve yeşil gözlerden zarar gelmezdi." "Bundan ikinci kez bahsediyorsun. Bu neden önemli?" "Hoşuna giden bir kıyafet mi buldun?" diye soruyor Lucas yanımda belirerek, elinde dolu bir şarap kadehi tutuyor. Onun hakkında konuştuğumu duyduysa bile belli etmiyor.

Saatlerdir alt kattaki bir odada toplantıdaymış. Kiminle olduğu hakkında bir fikrim yok. Üzerindeki siyah pantolon, düğmeli gömlek ve ayakkabılar pahalı görünüyor. Onları ne kadar iyi giydiği berbat. Adamın güzel ayrıcalıkları var.

Ondan etkilenmek istemiyorum. Ancak bakışlarım önce boynunun güçlü çizgisine, sonra da çözülmüş üç düğmesinin göğsünü bir anlığına ortaya çıkarmasına takılıyor ve bu hiç de iyi değil. Sosyopatlarla aşık olmak asla iyi bir fikir değildir. Hormonlarımın onu bu şekilde fark etmesi hiç de hoş değil.

Onun benim efendim olmasına gelince, benim bir babam *var* ve o değil. Henry ve Lucas istedikleri ilişkiye sahip olabilirler. Ama bana kalırsa biz mümkün olan en gevşek anlamda bir aileyiz.

"Evet," diyorum. "Teşekkür."

Henry gülümser. "İyi temizleniyor. Öyle değil mi baba?"

Lucas başını sallayıp siyah tasarım kadife takımımı ve topuklu ayakkabılarımı inceliyor. Henry ceketin altına üst giymemem için beni ikna etti. Ama düğmeleri göğsümün hemen altına kadar iliklenmiyor da değil. Büyük kısmım örtülü ve artık yerçekimi konusunda endişelenmeme gerek kalmamasının kesinlikle avantajları var. Ayrıca vampir zarafetim göz önünde bulundurulduğunda 5 santimlik topukların üstesinden gelmek daha kolay.

Kazara duş kapısını kırıp saç fırçasını kırdıktan sonra Henry makyajını yapmayı devraldı. Görünüşe göre gücümü kontrol etmekte hâlâ zorlanıyorum. Yeni kardeşimin çeşitli yetenekleri var, buna kontür yapmak da dahil. Ama yeni şeyler öğrenmeden sonsuza kadar yaşamak sıkıcı olurdu.

"Çok güzel," diyor Lucas, belli belirsiz bir kaş çatmayla. Sanki giyinmeme izin verilip verilmediğinden pek emin değilmış gibi. Ama kafamda beliren şey *güzel* kelimesi oluyor. Bu da ilginç. Bakışları koyu kırmızı dudaklarıma takılıyor. Normalde giyeceğim bir renk değil ama Henry ısrarcıydı. Sanırım haklıydı.

Lucas yakınlarda toplanan konuklara dönüp her birinin gözlerinin içine bakar. Önce hepsi göz temasını kesiyor. Sonra bana dönüp kan dolu şarap bardağını uzatıyor. "İç bunu. Bu senin kan torbalarından biri."

"İçindekiler bu geceki konuklardan birinden geldi. Kafessiz ve onaylı" diyor Henry sırtarak. "Bu geceki yiyeceğin üretiminde hiçbir insan ."

Lucas onu görmezden gelir. "Açlığın önüne geçmelisin. Elini aç ve bardağı dikkatlice avucuna yerleştireceğim. Kırmamaya çalış. Bu bir imparatoriçenin hediyesiydi."

"Catherine'e her zaman hayranlık duyardın," diyor Henry. "Druzhba'nın dışında Benedict'le birlikte o sarhoş aristokratları besleyerek seni sarhoş ettiğimiz ve ayları kovaladığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Zavallı aylar. Teşekkür ederim." Bardağı olabildiğince nazikçe kabul ediyorum ve evet. Başarılı. "O sana baba diyorsa, ben sana ne diyeceğim, baba mı?"

"Bu sestem tamamen nefret etmiyorum." Dudaklarından kısacık bir gülümseme geçiyor. Gülümsediğinde daha da yakışıklı oluyor. Yıkıcı bir şekilde. "İstersen bunu daha sonra konuşabiliriz."

Henry homurdanıyor.

"Şakaydı," diyorum. "İlk isimler iyidir. Benedict kim?" Kalabalığı izleyen

Lucas, "Burada olmayan biri," diye cevap verir. Ve

Her zamanki gibi tek söylediği bu. Sır saklamak onu sandığının yarısı kadar bile çekici ve gizemli yapmıyor. Tamam, muhtemelen öyle. Ama yine de son derece can sıkıcı bir alışkanlık.

Kanımdan bir yudum daha alıyorum. "Tamam. Sıradaki soru. Üstümüzü değiştirdiğimizde başka hediyeler alıyor muyuz?"

"Ne gibi?" diye sorar Lucas.

"Ne bileyim işte. Zihin okumak ya düşüncelerimizle yangın çıkarmak gibi şeyler."

"Duyduğum kadarıyla hayır," diyor Henry.

Lucas beni inceliyor. "Çok nadirdir. Neden soruyorsun Skye?"

"Sebebi yok." Bir yudum daha alıyorum. "Çok fazla vampir filmi izledim sanırım."

Bakışları üzerimde daralıyor.

Gözlerimi dikip ona bakıyorum. İnsanlara ve onların karşı konulmaz kanlarına karşı hissettiklerimin aynısı. Sanki sadece onun karşılayabileceği bir ihtiyacım varmış gibi, ki durum hiç de öyle değil. Meme uçlarımın ceketimin altında sertleşerek tepe noktasına ulaşması ise hiç yardımcı olmuyor.

"Son zamanlarda beslendin mi?" diye soruyor Henry, bakışma yarışını bölerek. Şükürler olsun. "Biraz aç görünüyorsunuz, Peder."

"Yapılacaklar listemde sırada bu var."

Henry, başka bir vampirin kucağına kıvrılmış, ince elbiseli bir kadına, "Monica," diye seslendi. "Buraya gel lütfen." Sonra bize dönüyor ve "Geçen yıl Stage Dive konserinde VIP bölümünde tanıştık. Çekici bir kız ve bir vegan, bu da kanına ilginç bir tat veriyor." Monica zeytin rengi teni ve omuz hizasında kıvrıcık kahverengi saçlarıyla muhteşem. Doğuştan zarif. Onu bu getirmek için vampir suyuna bile ihtiyacı yok. Ve ben onu hiç kıskanmıyorum çünkü bu sadece

Garip.

Lucas'ın bakışları ona sabitlenir ve tüm vücudu kıpırdamadan durur. Sanki saldırmak gibi. Sonra dudaklarında bir gülümseme belirliyor ve kızın elini tutup tek kelime etmeden onu bahçeye doğru götürüyor.

Nedense gözden kaybolana kadar izliyorum. Yeni doğan bir şey olmalı. Beni öldüren ve bana kanını içiren vampire yapışmak, vesaire. Başka hiçbir şey mantıklı değil. Çünkü aslında onun başka biriyle gitmesi umurumda değil.

"Merak etme, bir dakika içinde dönecek." Henry gülümseyerek omuzlarını benimkilere çarptı. "Belki bir dakika bile sürmez. Yetmiş yıldan fazladır biriyle yatmadı. Nasıl yapılacağını unutmuş olması beni şaşırtmaz. Sence oraya geri dönüp ona birkaç ipucu vermeli miyim? Neyin nereye girdiğini hatırlatayım mı? Buralarda kullanabileceğim birkaç anatomi kitabı vardır."

Kanımı yudumluyorum ve ağzımı kapalı tutuyorum.

"Hayır. Muhtemelen haklısın. Babamın pek espri anlayışı yoktur," diyor Henry. "Tanrıya şükür buradasın küçük kardeşim. Sen olmasan ben nerede olurum?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ben de öyle." Sırıttıyor. "Sikişmek ve beslenmek birlikte son derece iyi gidiyor. Bir ara sen de denemelisin. Aklınızda bulunsun, ölümlüler çok kırılabilir. Dans etmekte iyi misin?"

"Şey-"

İri bir figür Fransız kapılarından geçip bahçeye çıkarken içeriden bir bağırış geliyor. Bu dün geceki tıraşlı kafalı ve takım elbiseli muhafız. The Boulevard Hotel'in alt bodrum katındaki çelik kapıyı koruyan kişi. Herkes ona göz açtırmıyor ama bir yere de gitmiyorlar. Kesinlikle hayır. Hepsi dışarıda toplanıyor, gözler birazdan olacaklar için heyecanla parlıyor.

"Oh, kahretsin," diye mırıldanır

Henry. "Ne?" Ben soruyorum.

"Lucas," diye bağırır adam. "İşimiz var, sen ve ben."

Lucas bir hareket bulanıklığı içinde karşısında belirir. Çenesindeki kan siliyor ve "Merhaba Berin." diyor.

"Dün gece size meydan okumadım çünkü yönetim kurulunu küçük düşürmek istemedim. Ama şimdi görevimden istifa ettim. Onun ölümünün hesabını verme zamanı geldi."

"Archie senin sadakatini hak etmiyor."

"Olmayabilir. Ama beni o yarattı. Neredeyse bir asır boyunca onun muhafızlarının bir üyesiydim."

"Rünleri nasıl geçti?" Fısıldıyorum.

Henry daha yakına eğilir. "Babam onu arkadaşı olarak görüyor. En azından."

"Anlıyorum," diyor Lucas, gözlerinde hüznle. "Bu bir onur meselesi. Hazır mısın?"

Berin başını sallar.

Archie ya da Christos'u öldürdüğü zamanki kadar hızlı değil. Birbirlerine saldırıyorlar, eller boğuşuyor ve yumruklaşıyorlar. Lucas gevşeyip dönüyor ve dirseğini diğer erkeğin burnuna çarpıyor. Kırılan kemiğin sesiyle irkildim. Kan fişkırdığında, toplanan konuklardan bir inilti yükseliyor ve daha yakına eğiliyorlar.

Berin yumruğunu Lucas'ın yanağına indirerek başını geriye doğru sallamasına neden oluyor. Yüzünde bir acı parıltısı belirip kayboluyor ve ben hiç düşünmeden ileri atılıyorum.

düşündüm.

Henry beni belimden kavırıyor ve sert vücuduna yaslıyor. "Hayır, yapamazsın tatlım. Sen sadece onun dikkatini dağıtırsın. Müdahale ettiğin için sana teşekkür etmez."

"Ama-"

"Yakından bak," diyor, dudakları kulaklarıma değiyor. "Hareketlerini takip edebiliyorsun, değil mi? Onu görebiliyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Lucas olabildiğince hızlı hareket etmiyor. Onun kendisine vurmasına izin veriyor." "Bu doğru," diyor Henry. "Arkadaşının birkaç vuruş yapmasına izin veriyor. kavgayı bitirmeden önce. Ona iyilik yapıyor." "Berin kazanamayacağını bilmiyor muydu?"

"Hiç şüphesiz." Henry alay ediyor. "Ama bazıları arkaik kurallara ya da buna benzer saçmalıklara göre yaşayarak sonsuzlukta bir anlam bulmayı seçiyor. Kendini beğenmiş serseriler."

Ancak Lucas işi uzatmıyor. Çok geçmeden diğer vampiri dizlerinin üzerine çöktürüyor. Biz izlerken yüzlerindeki küçük kesikler ve morluklar iyileşiyor. İyileşmeyi hızlandırdığımızı bilmek güzel.

"Bana bunu yaptırma Berin."

Diğer erkeğin gergin sesiyle söylediği tek şey "Şerefim".

Lucas'ın dudakları düzleşir. Sonra elini erkeğin sırtına sokup kalbini çıkarıyor. Ceset küle dönüşmeden önce onun elinde yığılır. Ve işte bu kadar.

"Babamın zaten pek arkadaşı yoktu," diye fısıldıyor Henry. "Şimdi bir kişi eksildi."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Lucas doğruldu ve bize doğru döndü. Güzel elbisesini kül kaplıyor ve yanağıyla dudağındaki iyileşmekte olan kesiklerden kan damlıyor. Kendisinin dövülmesine izin vermişti. Alnı çatlamış ve bakışlarını gölgeler dolduruyor. Sanki hayatının tüm uzun yılları aniden geniş omuzlarına ağır gelmiş gibi. Yüz ifadesindeki keder ve yalnızlık çok keskin.

Bazı konuklar arasında kibar bir alkış tufanı başlar ve birkaç insan kadehlerini kaldırarak zaferinin şerefine kadeh kaldırır. Ne aptallar. Sanki bu ölüm bir zafermiş gibi.

Lucas hırlayarak hepsine döndü. "Siktirin gidin evimden."

Bütün sürü kışları gibi kaçıyor. Lucas bir güç gösterisi yapmak istediye, bu kesinlikle amacına ulaştı. Ama ne pahasına?

"Bu hale geldiğinde yapılacak en iyi şey dikkatini daşıtmaktır. Aksi takdirde kasvet haftalarca devam eder," diye fısıldıyor Henry.

"Ne?" "Ah

baba!"

Birden Henry'nin pantolon sorunu olduğunu fark ettim. Ne kadar utanç verici. Kesinlikle popomu ona bilerek bastırmıyordum. Sadece beni o kadar sıkı tutuyordu. Tutuşundan kurtuldum ve pislik sırttı.

"Neyle dikkatini daşıtacaksın?" Ben soruyorum. "Henry mi?"

Bana cevap vermek yerine, avazı çıktığı kadar bağırarak, "Buna asla inanmayacaksın. Garip bir zamanlama, biliyorum. Ama şehveti devreye giriyor ve harika kokuyor."

CHAPTER SIX

"Henry." Ondan bir adım daha geri çekiliyorum. K lotumun içinde bir şeyler oluyor ya da olmuyor olabilir ama bunlar kesinlikle başkasını ilgilendirmez. Ve Lucas'ın  u anda bana bakma şekli hiç iyi değil. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Azgınlık değişimin bir parçası," diye yanıtlıyor Henry. "Bu tamamen normal ve utanılacak bir şey değil. İstersen sana yardım etmekten mutluluk duyarım kardeşim."

Bir elimi kaldırdım. "Lütfen konuşmayı kes. Sadece... hayır." Bu sırada Lucas boğazından kısık sesle hırlamaya ba ladı.

"Baba." Henry keyifle gülüyor. "Gerçekten sahiplenici mi davranıyorsun, yoksa beslenmekten ve d v  mekten biraz fazla mı uyarıldın, hmm?"

"buradan Henry," dedi Lucas. " imdi."

Monica elini boynuna götürerek arka bahçeden sendeleyerek çıkar. Bakışları  a kın, rengi solmu . "Hey, neler oluyor? Biri bağırıyor muydu?"

"Merhaba." Henry gülümsüyor. "Sana bir bardak meyve suyu getireyim mi?" "Votkalı," diyor. " ok i ti."

"Kan dolaşımın t kenmi ken i memelisin." Ve onu eve doğru yönlendiriyor.

Lucas k l lekeli takım elbisesiyle bana doğru yürüyor. A zındaki ve yana ındaki kesikler kapanmış olsa da dökülen kan henüz kurumamı tı. Berin'in onu eşek sudan gelinceye kadar dövmesine gerçekten izin vermiş. "Yeni d n  t  nde istediğin sadece kan değil."

"Ben iyiyim. İlgilendi iniz için te ekk rl r."

"Henry haklıydı, bu utanılacak bir şey değil."

"Ben utanmıyorum."

Bana yaklaşırken aynı sakın ses tonuyla "Vücudunuz her türlü değişime u ruyor" diyor. Gözünün etrafındaki morlu un rengi siyah ve maviden yeşil ve sarıya, sonra da normale dönüyor. " ehvetin artması da bunlardan sadece biri."

"Arkadaşını öldürmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Elimi onun sert göğsüne bastırarak daha fazla yaklaşmasını engelliyorum. "Ama ben seni dertlerinden uzaklaştıracak yeni ve parlak bir oyuncak değilim."

"Tabii ki hayır," diyor. "Sen farklısın. Sen benimsin."

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum. "*Hayır.*"

"Seni ben yarattım. Sana değer veriyorum. Sen benimsin."

"Beni önemsiyor musun? Son yirmi dört saat içinde beni birkaç kez öldürmekle tehdit ettiğin düşünülürse, ne kadar cesursun."

"Yine de hâlâ buradasın ve zarar görmemişsin."

"Eğer biraz ölümsüzse." Başımı sallıyorum. Onun rehberliğinde gecenin dünyasına sürüklenmek çok fazla. "Lucas, ilişkimizin bu şekilde ilerleyeceğini sanmıyorum. Akıl hocalığı gibi bir durum gerekli. Belki bir ya da iki yüzyıl sonra, sakinleşip beni öldürmenden dolayı yaşadığım travmayı atlatmaya fırsatım olduğunda bunu arkadaşlığa bile dönüştürebiliriz. Ama daha fazlası olmaz. Seninle olmaz."

Eğilip beni kokluyor. Bir hayvan gibi. "Henry haklıydı. Harika kokuyorsun. Ve görünüşün..."

"Teşekkürler. Ama yine de hayır."

"Çok komiksin." Gülümsüyor. "Sormuyordum ki." "Ne?"

Ben daha tek kelime edemeden beni döndürdü. Henry ve benim daha önce bulunduğumuz pozisyondayız. Sırtımı onun önüne dayamıştım ve kolları beni sıkıca sarmıştı. "Yıldızlara bak Skye. Seni daha önce onları izlerken gördüm. Muhteşemler, değil mi?"

"Lucas," diyorum sert bir ses tonuyla. "Bırak beni gideyim." "Bana güvenmeyi öğrenmen gerek."

"kelimelerin düşündüğünüz anlama geldiğini sanmıyorum."

Bir eliyle bileklerimi arkadan tutturuyor, diğer eliyle de paltomun düğmelerini çözüyor. "Ölümlü hayatım hakkında pek bir şey hatırlayamıyorum. Ama o ilk gece tüm gökyüzünün nasıl canlanmış gibi görüldüğünü çok net hatırlıyorum."

"Düğmeleri rahat bırak. Takım elbiseme kan ve kül bulaştırıyorsun."

"Sana bir tane daha alacağım," diyor. "Sana ne istersen alırım. istiyorum. Elbette, o zamanlar rekabet edecek şehir ışıkları yoktu. Yine de hayranlık uyandırıcıydı. Güç ve hızdan öte, yıldızları o şekilde görebilmekti."

Bu Henry'nin bana sarıldığı zamanki gibi değildi. Onunla ilgili fiziksel farkındalığım sıfıra yakındı. Beni yanlış anlama, o çekici bir çocuk. Ama o tam olarak bu, son derece yaşlı bir sikici çocuk.

Lucas ise şehveti daha da artırıyor. Beni tutuş şekli aynı anda hem sert hem de nazik. Vücudu daha büyük ve daha güçlü ve sesi... sesinde hipnotize edici bir şey var. Çırpındığımda ve hiçbir yere varamadığımda, bir parçam neredeyse umursamıyor. Hormonlarımın berbat bir zevke sahip olduğunu bir kez ve herkes için kanıtıyor. Kesinlikle en kötüsü. Ancak pes etmek bir seçenek değil. Onunlayken değil.

"Yetmiş yıldır sevişmemiş olman umurumda değil," diyorum ve kaçmak için dönüp bileklerimi çekiştiriyorum. "Acıma seksini başka yerde yap."

Kahkahası alçak ve sert. "Kimse benimle senin gibi konuşamaz. Henry bile sınırlarıma saygı duyar. Ama sen aklına ne gelirse söylüyorsun, değil mi?"

"Lucas..."

"Sakin ol. Sevişmiyoruz. Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum," diyor. "Bana cinsel ilişkiyi çok ciddiye alan biri gibi geliyorsun."

"Dur bir dakika. Sence ben hiç mi? Gerçekten mi?"

"Bağlanmak mı?" diye tekrarlıyor. "Ne kadar ilginç bir ifade. Dediğim gibi, vampir seksini keşfeden yeni doğmuş bir bebeğin karasevdasına kapılıp acı çekmeye hiç niyetim yok. Bu tamamen tek seferlik bir şey. Küçük sorununla ilgileneceğim ve sonra gitmene izin vereceğim."

"Bana iyilik yapmasan ve bu işi kendi başıma halletmeme izin versen nasıl olur?"

"Hm. Hayır." Son düğmeyi açıyor ve ceketimi iterek açıyor, siyah dantelli sütyenimin içindeki göğüslerimi ortaya çıkarıyor. İç çekerken bileklerimdeki tutuş sıkılaşıyor. "Skye, şu haline bak. Sikeyim ya. Çok güzelsin."

"Sade olduğumu

düşünmüştün." Durakladı.

"Ben öyle bir şey demedim."

Ve gerçek bu. Kafamın içindeki düşüncayı duydum. Ama şu anda bunu konuşacak havada değilim. "Bunu istemiyorum Lucas. Beni duyuyor musun?"

"Oh, bunu istiyorsun." Burnunu yüzümün yan tarafına bastırıyor ve kokumu tekrar içine çekiyor. Ve inleme şeklini. "Vücudun bunun için adeta çılgılık atıyor."

"Vücudum bir aptal ve beynim daha iyi biliyor. Ve eğer seks yapmıyorsak, neden beni soyuyorsun?"

"Dediğim gibi, manzarayı her zaman sevmişimdir." Parmak uçları boğazımdan aşağı, aşağı, aşağı iniyor. Göğüslerimin arasından ve karnımın üzerinden. Tam elini pantolonumun içine sokacağını düşündüğüm anda, avucunu takım elbisemin önünü yumuşatıyor. Bu kesinlikle rahatlatıcıydı. Başka herhangi bir düşünce bir anormalliktir. "Henry'nin söyledikleri aklıma geldi," diyor. "Rıza hakkında mı konuşmak istiyordun?"

"Hiç komik değilsin."

"Size katılmak zorundayım. Mizah hiçbir zaman benim yeteneğim olmadı. Ama ellerimi iyi kullandığım söylenir." Eli kasıklarımın üzerinde kıvrılıyor ve sıkıca bastırıyor. Ve basınç harika. En sevdiğim vibratör ve duş başlığının birlikte çalışması gibi.

İçim sıkıştı ve vay canına. Bu çok yanlış. O hâlâ beni öldüren pislik. Parmak uçlarımda yükselip ondan kaçmaya çalışıyorum ama nafiye. Muhtemelen külotumun ve pantolonumun malzemesinden bile ne kadar ıslak olduğumu hissedebilir.

Başparmağının ucu klitorisimi buluyor ve aynı lezzetli baskıyı uyguluyor. Geldiğimi şimdiden hissedebiliyorum. Ve ben hiç bu kadar hızlı ve hazır olmamıştım. Bu bir vampir olayı olmalı.

Tepeden tırnağa içime bir sıcaklık yayılıyor. Hepsi seksime odaklanıyor. Meme uçlarım ağrıyor ve her santim derim aşırı hassaslaşıyor. Sanki göğüslerimin ve karnımın yanlarındaki gece havası beni itmeye yetiyor. Ama bunu yapan onun lanet dokunuşu ve sesi.

"Çok güzel," diye fısıldıyor saçlarıma.

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor ve her şey çok fazla geliyor. Ay ve yıldızlar gökyüzünden kaybolabilirdi ve ben ne fark ederdim ne de umursardım. Başım omzuna düşüyor ve bu his devam ettikçe bedenim titriyor. Görünüşe göre başka bir vampir avantajı. Bu dünyanın dışında bir orgazm. Sanki zevk ve günah için yeniden doğmuş gibiyim. Ve tüm bunlar olurken, beni öyle sıkı tutuyor ki, sanki kötü hiçbir şey bana dokunamazmış gibi. Hiçbir şey beni bir daha incitemez. Onun dışında tabii ki.

Ne kadar utanç verici. Beni mahvetmesi çok kolay oldu. Daha önce zerre kadar utanç duymuyordum ama nedense şimdi tam anlamıyla utanıyorum. Tutuşunu itiyorum ve bu sefer gitmeme izin veriyor. İyi de oldu. Sonra karanlıkta öylece duruyor, günah kadar yakışıklı görünüyor, o ölümsüz gözleriyle beni izliyor.

Beceriksiz parmaklarımla düğmelerimi tekrar ilikliyorum. Korkunç olan şey, şehvetin sınırını kaldırmış olması. Ama kolayca dizlerimin üzerine çökebilir ve

daha fazlası için yalvarır. Eminim o da bunu biliyordur. "Ne?" Şak diye söyledim.

"Dürüstçe mi?" Omuz silkiyor. "Yarı yarıya bana vurmaya çalışmanı bekliyordum." Ona sırtımı döndüm ve eve doğru yürüdüm. "Henry, dışarı çıkmak istiyorum."

Gece kulübü cilalı beton ve metalden oluşuyor. İnsanlar alt kattaki dans pistini ve bar alanını dolduruyor. Daha önce hiç VIP bölümünde bulunmadığımı söylemeye gerek yok. Ama Henry bizi doğrudan güvenliğin yanından geçirip merdivenlerden yukarı, beyaz deri koltuklar, alçak ışıklandırma ve cam masalarla dolu asma kata çıkarıyor. İlk beş dakika içinde bir süper model, bazı A-list aktörler ve yarım bir rock grubu görüldü. Görünüşe göre, burası olunması gereken yer. En azından benim tanıdığım birinin buraya sık sık gelme ihtimali çok düşük. Her ne kadar kendi hayatımı ve planlarımı geride bırakmaktan hoşlanmasam da, o yangında ölmediğimi kimsenin bilmemesi en iyisi. Yine de bir yanımda artık beni tanıyacak birilerinin olup olmadığını merak ediyor.

Ben ceketimi siyah V yakalı bir tişörtle değiştirdim, Lucas da takım elbisesini aynısından bir başkasıyla değiştirdi. Tanrı bilir kaç mal oldular. Kesim ve stil kusursuz. Her yerdeki modaya uygun ölümsüz kapitalistlerin poster çocuğu olabilir. Koyu renk saçları geriye doğru taranmış ve bakışları sürekli hareket halinde, her şeyi inceliyor. Garajda bir Bugatti Chiron'un yanında beklerken bulduğumuz Rolls-Royce Ghost da onu son derece memnun etti. Bu yüzyıl onun için bir kazanç gibi görünüyor.

Elbette bir gece kulübünde vampir olmanın en güzel yanı ne müziğin sesini duyurmak için bağırarak zorunda kalmak ne de tuvaleti kullanmak için sıraya girmek. Sanırım sadece içtiğimiz kanı emiyoruz. Çok faydalı.

Nicole ve ben birkaç blok ötedeki ısmarlama bir kokteyl bara sık sık giderdik. Daha sade ve sakin bir ortam. Daha az titreşen ışıklar ve bangır bangır müzik. Gimlet içer, hayat, kitaplar ve her şey hakkında konuşurduk. En iyi arkadaşımı özlüyorum ve daha bir gün bile olmadı. Sevdiğim insanlardan uzak kalmak zor olacak. Etrafınız insanlarla çevriliyken yalnız hissetmek garip. Ve yakın zamanda bir arkadaşını kaybeden tek kişi ben değilim. Ona acıdığımdan değil.

Henry, "Yine ona bakıyorsun tatlım," dedi.

"Birçok nedenden ötürü ona çok kızgıyım. Hepsini sindirmem biraz zaman alacak."

Henry omuz silkiyor. "Şunu anlamalısınız, o aile reisinin her konuda son sözü söylediği ve özellikle kadınların hiçbir hakka sahip olmadığı bir dönemden geliyor."

"Bu bir mazeret değil."

"Hayır," diye izin veriyor. "Ama bu birkaç şeyi açıklıyor."

"Bu hiçbir şeyi açıklamıyor. Uyum sağlayacak ve bir pislik gibi davranmayacak kadar zekidir."

"Evet, ama bunun ne eğlencesi olabilir ki?"

Gözlerimi yeni kardeşime diktim.

Sadece gülüyor. "Babam her zaman düşünceli bir piç olmuştur. Biz 1800'lerde Paris'teyken, kan dolusu absent ve afyon içerken bile, en iyi ihtimalle kasvetliydi. Seni ve modern dünyayı yönlendirmesini izlemek eğlenceli. Seni dönüştürmek ona gerçekten çok iyi geldi. Onu sonsuza kadar yeniden canlandırdı."

"Bunu duymak çok güzel," diyorum sertçe.

"Ölümlü hayatını gerçekten , değil mi?"

"Evet. Hayatım sıkıcıydı, fena değildi. *Bunun* ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, şiddet dolu, karmaşık ve onunla çok fazla ilgisi olması dışında."

Başını sallıyor. "Biraz zaman ver. Yas tutuyorsun." "Ne için? Kendim için mi?"

Gülümseyerek soruyorum.

Ve tekrar başını sallıyor.

Lucas korkulukların yanında durmuş, aşağıda kıvranan dansçı kitlesini izliyor. Tüm bu kaynayan insanlık onu büyülüyor gibi görünüyor. Her şeyi içine çekerken gözünü bile kırpmıyor.

Ama ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Tuhaf yeni hayatımın ikinci gecesini mahvetmesine izin vermeyeceğim. Gelişmiş duyularıyla böyle bir yerde olmak ilginç. Işık oyunları gözlerimi kamaştırıyor ve bas seslerini göğüs kafesimde net bir şekilde hissedebiliyorum. Yeni keşfettiğim dayanıklılığım ile bütün gece dans edebilirim. Kim bilir, belki de ederim.

Bir şişe Cristal şampanya, CÎROC votka ile birlikte buz dolu bir kovanın içinde duruyor. Bunların hepsi insanları cezbetmek ve uyum sağlamamıza yardımcı olmak için. Ancak buna pek gerek yok gibi görünüyor. Bizi hayranlıkla izliyorlar. Doğaüstü bir je ne sais quoi'nin ya da ölümsüzlerin parıltısının bakımı, hiçbir fikrim yok. Ama seks ya da kan için avlanmayı bir angarya haline getirmiyorlar. Benzeri görülmemiş bir şey. İnsanlar bana yan yan bakıyor. Hepsini görmezden geliyorum çünkü garip. Hayatını büyük ölçüde fark edilmeden geçirmiş biri olarak, bu değişim aşırı.

"Babamın yeni gözdesi olduğun için üzgün olmalıyım. O uyurken ne kadar sıkıcı olduğunu biliyor musun?" Henry surat asıyor. "Şimdi yine uyandı ve her şey seninle ilgili. Bu kadar anlayışlı olduğum için çok şanslısın."

"Özür dilerim."

Henry parmağını barda dans edip flört eden Monica'ya doğru uzatır. "Sana bir şeyler öğretme zamanı. Ne de olsa bilgi güçtür, tatlım."

Monica sırtarak ve bir bardak şampanya ve portakal suyuyla aramıza oturdu. Daha önceki enerji ya da renk eksikliği giderilmişti. Henry parmağını çenesine götürerek gülümsüyor, gözlerinin içine bakıyor ve "Bir sevgili ol ve bir tavuk gibi gıdakla, olur mu?" diyor.

"Henry," diye azarladım. " etme."

Ama kadın çoktan gıdaklama sesleri çıkarmaya başladı. Hatta iyi bir önlem için gagalama hareketleri bile yapıyor.

"Ona zarar vermiyor. Bu tür şeyler çok fazla pratik gerektirir, ancak özellikle güçlü bir iradeye sahip olmadıkları sürece herhangi bir insana bunu yapabilirsin. Senin sıran," diyor başıyla beni işaret ederek. "Şimdi odaklanmalısın. Niyetini onlara doğru it."

"Monica?" Kendimi onun görüş alanına sokmak için başımı eğiyorum. Yüzümü buruşturup başımı ağrıtabilecek kadar çok düşünmenin gerekli olup olmadığından emin değilim. Ama duraksıyor ve bana bakıyor. "İyi geceler."

"Ne?"

"Gerçekten it," diye mırıldanıyor Henry. "Dediğim gibi... kolay değil. Çoğumuz bunu on yıl ya da daha uzun bir süre başaramayız. Zorla Skye."

"Deniyorum," diyorum.

Bakışları bana dönmeden önce Henry'ye kayıyor. Kadının gülümsemesi kesinlikle şaşkıncı. "Neler oluyor?"

"Gözlerini benden ayırma."

"Tamam."

Sanki aramızda bir bağ olduğunu hayal ediyorum. Benim düşüncelerim onun zihninde. Benim iradem onu ele geçiriyor. Düşünürsen bu iğrenç ötesi bir fikir. Ama işte buradayız. İtiyorum, odaklanıyorum ve sanki etrafımızdaki dünya sessizleşiyor. Çok konsantre olmamdan kaynaklanıyor olabilir. Ancak bu geçici durgunluk bana bir kelime duyduğumda hissettiğim gibi geliyor. Bunu olumlu bir işaret olarak kabul etmeyi seçiyorum. "İyi geceler Monica."

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye soruyor kararsızca.

"İstediğinizi yapın. Eğlenin. Kendine iyi bak, tamam mı?"

Yüzünü tereddütlü bir gülümseme kaplıyor, sonra ayağa fırlıyor ve bara geri dönüyor. Bu kez piercingli ve kafası tıraşlı, düzgün vücutlu Siyah bir kadının yanında durur. El ele, kısa süre sonra birlikte ayrılırlar.

Henry gözlerini devirir. "Yapabileceğimiz onca şey. Onların küçücük, sıkıcı hayatları üzerinde kurabileceğimiz tam kontrol. Ve sen de ona neşeli olmasını ve susuz kalmamasını söylüyorsun."

"Zarar verme, dostum."

"Abla. Aman Tanrım. Biz apeks yırtıcılarıyız. Gerçekten ona sahip miydin yoksa gecenin geri kalanında izin alma fikrinden hoşlandı mı emin değilim. Muhtemelen ikincisi."

"olmadığını anlayamıyor muyuz?"

"Hayır. Bu ince bir beceri. Bağlantı kurulduğunda bunu kendiniz yapıyormuş gibi hissedersiniz. Ancak yüzlerindeki boş bakış dışında, bir insanın bir başkası tarafından zorlanıp zorlanmadığını anlamanın hiçbir yolu yok" diye açıklıyor. "Bu da bu küçük numaranın kesin bir dezavantajı. Neyse boş verin. Babamın söylemeyi alışkanlık haline getirdiği gibi, pratik mükemmelleştirir."

"Doğru."

Ayağa kalkıyor. "Birazdan dönerim."

Henry gider gitmez, kot pantolon ve düğmeli gömlek giymiş atletik görünümlü bir adam yanaşıyor. Yakışıklı, bronz tenli ve geniş, beyaz bir gülümsemesi var. Tahminen otuzlu yaşlarının ortasında.

"İyi bir giriş cümlem yok," diyor. "Ama yine de size katılabilir miyim?"

Gülüyorum. "Tabii. Neden olmasın?"

"Buraya sık sık gelir misin?" diye soruyor komik bir yüz ifadesiyle.

"Ooh. İşte bu bir klasik. Ve cevabım hayır. Bu benim ilk seferim." "Ben Aiden."

"Skye."

"Skye," diye tekrarlıyor flörtöz bir gülümsemeyle. "Tanıştığımıza memnun oldum. Burayı nasıl buldun?"

"Bu harika."

Ve tüm bunlar çok tuhaf, böyle bir adamın bana bakması. Vampir avantajlarına sahip olmak hile yapmak gibi hissettiriyor. Gerçi bunu ben istemedim. Henry haklı olabilir. Biraz gevşemeli ve eğlenmeyi öğrenmeliyim. Ya öyle olacak ya da evde oturup sonsuza kadar kitap okuyacaksın. Hangi

Aslında Őimdi dűŐűnűnce kulaĒa o kadar da kűtű gelmiyor. Ama Őimdi ve buraya dűnelim. Gűzel bir adamın bana gűlűmsemesini seviyorum.

"bana ait." gece kulűbűnű iŐaret ediyor. "Daha birkaç ay űnce ačík."

"Gerçekten mi?"

YaklaŐıp eĒiliyor ve kanının kokusunu alıyorum. Bu kadar kolay. Kalbinden pompalanan kanın sesini. Sıcak teninin altındaki yűzeeye çok yakın gűrűntűsű. Sanırım mekandaki yűksek sesli műzik ve koku karmaŐası, ihtiya ımı Őimdiye kadar kontrol altında tuttu. Ama artık deĒil.

"Ben, um..." Alçak salon boyunca uzaklaŐıyorum.

Kaşlarını çatıyor ve beni takip ediyor. "Sen iyi misin?"

"Biraz daha yaklaŐırsan boĒazını ," diyor alçak ve tehlikeli bir ses. "Ya da o yapmazsa, ben yaparım."

Hafifçe panikleyerek eline uzanıyorum. "Lucas."

Lucas beni ayaĒa kaldırıp kollarıyla sarıyor ve gűĒűslerimi gűĒűsűne bastırıyor. "Sana sűyledim, bunun űnűne geçmelisin."

Aiden çoktan uzaklaŐıyor. Muhtemelen gűvenliĒi  aĒırıyor. Ne karmaŐa ama.

"Sorun ne?" diye sorar Henry.

"Karnı acıktı," diyor Lucas. "Ona gűz kulak olman gerekiyordu."

"Sadece bir dakikalıĒına gitmiŐtim."

"Buradan yűrűyerek çıkabilir misin?" Lucas bana soruyor. "Evet."

Aynı anda hem bu kadar gű lű hem de bu kadar zayıf olmak  ileden çıkarıcı ve korkutucu. Artık kana uyum saĒladıĒım için onu nasıl engelleyeceĒimi bilmiyorum. Ellerim titriyor, aĒzım sulanıyor ve kahretsin. Henry'den beni dıŐarı çıkarmasını asla istememeliydim. Ne aptalca bir fikir. EĒer birini  ldűrűrsem, bu kesinlikle benim hatam olacak.

Merdivenlerin yarısında Lucas durdu ve beni kollarına aldı. Bir kolunu sırtımda, diĒerini dizlerimin altında tutarak beni taşıyor. "Kollarını boynuma dola, Skye."

Sűyleneni yapıyorum, sıkıca tutunuyorum. "Kimseyi incitmeme izin verme." Cevap olarak çenesini sallıyor.

Dans pistinin kenarından geçerken kalabalık etrafımızda dalgalanıyor. Elleri i ime giriyor, beni ona sabitliyor. Henry űnűműze geçiyor ve kapıya giden yolu açıyor. Kesin bir dıŐ parlaması var. Bazıları

Müşterilerin yüzlerindeki şaşkın ifadeler başka bir durumda çok komik olurdu.

Dışarıdaki kaldırıma ulaştığımızda duman, ter ve alkol kokuları kayboluyor. Yeni arabanın etrafta satın alınmasını bekliyoruz.

"Bence eve gidelim ve babama tarihi ve neredeyse son bir yüzyılda teknolojiye yaşanan gelişmeleri anlatmaya başlayalım. Ona bazı temel programlama dilleriyle başlayalım ve sonra da süper kahraman filmleriyle tamamlayalım. Ne dersin?" Henry bana nazik bir gülümseme veriyor. Ama kafamın içinde beliren kelime *hayal kırıklığı*.

"mahvettiğim için özür dilerim," diyorum.

"Sorun değil." Kaşlarını çattı.

"Mahvetmedin."

"Beni yere bırakın lütfen. Sanırım artık iyiyim." Bir parçam Lucas'ın kollarında güvende hissediyor. Ve o parçamın daha iyi öğrenmesi gerekiyor. Deddiği gibi, yapışkan yeni doğanların onun tarzını bozmasına ihtiyacı yok.

Lucas istenileni yapmadan önce bana baktı. Sanırım kimseye saldırmak üzere değilmişim gibi görünüyor. Kollarımı kendime sımsıkı sarmış, sakın şeyler düşünerek orada duruyorum.

Gecenin bu saatinde trafik azaldı. Hâlâ kulübe girmek için sıra bekleyen insanlar var. Gümüş rengi bir Escalade bize doğru geliyor, arka camı gece havasını içeri almak için indirilmiş. Direksiyondaki kişi güneş gözlükleri takıyor ve alaycı bir tavır takınıyor.

Ve kafamı bir çılgılık gibi dolduran kelime *silah*.

"Yere yat!" Çılgılık atıyorum ve kendimi iki erkeğin üzerine atıyorum. Kötü bir tutuş denemesi oldu. İkisi de ayakta kalabilecek kadar güçlü. Ama süper hızda çalışan Lucas etrafına bakınıyor ve aracı görüyor.

Anlayış yüzünü kapladı ve Henry ile beni korumak için harekete geçti. İlk kurşun uçmadan önce yere düşmüştük. Silahın sesi kulakları yırtarcasına yüksekti. Etrafımızdaki insanların çılgınlıkları da öyle.

CHAPTER SEVEN

"Tahta mermiler." Lucas elindeki cephaneyi inceledi. "İnanılmaz." "Yirmi birinci yüzyıla hoş geldin baba," dedi Henry. "Bir gecede hayatına iki kez kastedildi. İşte zaman gerçekten başardığınızı anlarsınız. Drakula'nın kapıyı çalıp sana meydan okumasını sağlayacağız."

Sırada dans yarışması var."

Eve döndük, bodrumdaki oturma odasındayız. Şafağa daha birkaç saat var ama yeraltına inmek en güvenli yol gibi görünüyordu. Rünler bir keskin nişancının bizi üst kattaki pencerelerden birinden vurmasını engellemeyecek. Henry bunun pek olası olmadığını, çünkü tahta mermilerin metal olanlar kadar ağır ya da güçlü olmadığını söyledi. Yine de ev için kurşun geçirmez camın bir sonraki alışveriş listesinde olup olmayacağını merak ediyorum. Bu gecenin tek iyi haberi, gece kulübünün dışında başka kimsenin yaralanmamış olması.

Oradan olabildiğince hızlı çıktık. Sonra Lucas Helena'yı, Henry de bir başkasını aradı ve işler yoluna girdi. Görünüşe göre güvenlik kameraları ve yerel yetkililer söz konusu olduğunda kığımız korunuyor. Vampir politikaları organize suçlara çok benziyor. Şiddet, para ve sırlar. Film ve televizyonun bana onlar hakkında öğrettiklerinin doğru olduğunu varsayıyorum.

Eve dönüş yolunda bir kan torbası içtim. Rolls-Royce'un dolu bir buzdolabının olması çok kullanışlı. Thorn Grup gerçekten her şeyi düşünmüş.

Ben işlemeli ipek bir yastığı göğsüme bastırırken Lucas Louis Armstrong plağını açıyor. "Bunun Archie hakkında olduğunu mu varsayıyoruz?"

"Muhtemel görünüyor," diyor. "Skye, nereden biliyorsun?" Bakışlarım onun yüzüne kayıyor.

"Sen tepki verdiğinde silah henüz görünürde değildi," diye devam ediyor. "Daha önce dönüştüğünüzde size ekstra hediyeler verilme olasılığını soruyordunuz. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Kelimelerimi özenle seçiyorum. "Başta bir anlamı olup olmadığından emin değildim. Çoğunlukla arada sırada kafamda beliren rastgele bir kelimeydi. Sanki bana birinin ne düşündüğüne dair bir ipucu veriyordu."

Başını sallıyor.

"Sonra Escalade'in sürücüsüne baktım, bize bakıyordu ve zihnimin içinde *silah* kelimesini duydum," diyorum. "Arka camı daha yeni indirdikleri için, bunun bir arabadan ateş açma olduğu ve bizim hedef olduğumuz sonucuna vardım ve buna göre tepki verdim."

"Sadece bir kelime mi duydun?"

"Evet."

Henry kaşlarını çatar. "Ya kelime ya da *ve* gibiyse?"

"Bu son derece yararsız olurdu," diyorum. "Ama görünüşe göre işler böyle yürümüyor. Kulübün dışındayken senden *hayal kırıklığına uğramış* kelimesini duydum. Yakınımdaki insanların hissettiği şeylerin rastgele bir karışımı gibi görünüyor. Ve sürekli değil, sadece ara sıra."

"Senin çirkin olduğunu düşündüğüm zamanlar gibi," diyor Lucas.

Tereddüt etme şeklim duygularım hakkında hoşuma gitmeyen şeyler söylüyor. "Evet." "Baba," diye nefesi kesildi Henry'nin. "Ne kadar kaba.

Ve açıkça yanlış olduğunu da eklemeliyim.

O muhteşem."

"Acaba pratik yaparak kendini bir zihne uyum sağlamak için eğitebilir misin?" Lucas sandalyenin koluna vurarak bir ritim tutturdu. "Bunun gibi yetenekleri olan sadece birkaç vampirle tanıştım. Biri zihniyle eşyaları hareket ettirebiliyordu, diğeri de nesneleri okuyabiliyordu. Nerede bulunduklarını ve buna benzer şeyleri hissedebiliyordu. Bu vampirler ailelerinin değerli ve iyi korunan üyeleri idi. Ancak her ikisinin de yetenekleri zaman içinde gelişti."

Henry bakışlarını bana dikmiş, "Eğer duyulursa, insanlar kesinlikle onu ister," diyor.

Lucas da sanki beni yeniden değerlendiriyormuş gibi bakıyor. Sanki aniden gizli bir değerim olduğunu fark edince şaşırmış gibi. Dürüst olmak gerekirse her şeyden sonra bu biraz fazla.

Koltuktan kalktım. "Ben banyo yapacağım."

Kaldırımında biriken kumlar ve daha önceden kalma kül izleriyle kaplıydım, yıkansam iyi olacaktı. Eski, pençe ayaklı küvetin dolması uzun sürmedi. Tasarımcı kıyafetlerimi yere atıp içine giriyorum. Su nefis derecede sıcak ve oda buharla dolu.

Neden ve ne zaman ağlamaya başladığım hakkında hiçbir fikrim yok. Tekrar. Son iki gece çok yoğun. En iyi arkadaşım ile konuşmak ve tüm bu olanlara onun bakış açısını öğrenmek istiyorum. Annemin sesini duymak istiyorum. Ve gerçekten son bir kez güneş ışığında yürümek ve yüzümde sıcaklığı hissetmek istiyorum. Yazık bana.

Kapı çatırdayarak açıldı ve Lucas içeri girip kapıyı arkasından kapattı. "Gözyaşlarının tadını sevmiyorum."

"Gözyaşlarımın tadını alabiliyor musun?" Burnumu çekerek soruyorum. Dizlerimi göğsüme bastırıyorum ve göğüslerimi örtmek için kollarımı kavuşturuyorum. "Bu çok tuhaf. Ve mahremiyet istediğimde kilitleyebilmem için şu kapının anahtarını bulabilirsen gerçekten minnettar olurum."

"İçeri girmek istesem yine de kırabilirim."

"Burada bir şey kırdığımda ne kadar üzülüşüne bakılırsa, kırmayacağını tahmin ediyorum," diyorum.

"Hüznün havayı dolduruyor."

"Git buradan, lütfen."

"Beni çıplak gördün," diyor. "Seni görmeme izin yok mu?" "Sana bakmadım. Ve hayır, davet edilmeden olmaz."

"Tekrar rıza göster. Oturduğun yerden bir şey göremiyorum ki." Küvetin yanında diz çöküp kollarını kenara dayıyor ve kendini evindeymiş gibi hissediyor. Tamam, burası onun evi ama yine de.

"Buraya neden geldin Lucas? Ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Gerçekten şaşırmış gibi alnı çatlıyor. "Sen ağlarken orada hiçbir şey yapmadan oturamazdım."

"Ne zamandan beri umursuyorsun?"

"Tekrar. Bilmiyorum. Ben böyle biri değilim." Üzerinde düşünüyor. "Görünüşe göre uyku sırasında bazı değişiklikler geçirmişim."

"Nasıl bir şeydi?"

"Bir süre için acı vericiydi. İlk birkaç ay açlık çok şiddetliydi, ama bunu beklemeye kararlıyım. Sonra bedenim zayıflamaya başladı ve zihnim eski anıların üzerinden geçerek sürüklenmeye başladı. Rüya gördüğümü hatırladığım şeylere benziyordu."

"Bunu kendine neden yaptın?" diye sordum. "Sadece sıkıldığın için mi?"

Gülümsemesi küçük. "Hayır... Bir şeye üzülmüştüm. Bir süreliğine bu dünyaya sırtımı dönmek en güvenli yol gibi göründü."

Başımı sallıyorum. Tek kelime bile anlamıyorum.

"Arada sırada yaşlılardan biri akıl sağlığını yitiriyor. Vahşileşirler, ailelerini ve yakınlarındaki herkesi katlederler. Durdurulana kadar kaosa neden olurlar."

"Bunun sana da olmasından mı korkuyordun?"

Omuz silkiyor. "Öfkem çok büyüktü."

"Peki ya şimdi?"

Ağzının kenarı hafifçe yukarı kalktı. "Çok daha iyi, sorduğun için teşekkürler."

Vücudumdan utanmasam da, çıplak halde rastgele, davetsiz erkeklerle takılmak yeni bir şey. "Tamam. Ağlamayı bıraktım. Artık gidebilirsin."

"Tekrar yardımına ihtiyacın yok..." Bana bakıp bekliyor.

"İster inan ister inanma, Lucas, nasıl mastürbasyon yapacağımı gayet iyi biliyorum. Ben de bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylediğini sanıyordum. Yeni doğmuş bir bebeğin aşık olmasının iğrenç ve uygunsuz olmasıyla ilgili bir şey mi?"

Tüm zarafeti ve gücüyle ayağa kalkıyor. Ancak yüzündeki ifade tam bir sikiklik. "Buna ne diyordun, acıma seksi mi?"

"Çık dışarı."

"Skye," diyor, dikkatimi çekene kadar bekliyor. Sonra, "Sen hiç çirkin değildin. Sadece götlük yapıyordum."

"Biliyorum."

Bunun üzerine başını sallar. "Banyonun keyfini çıkar."

Ertesi akşam uyandığımda Lucas yine yatakta yanımda yatıyordu. Şık takımından geriye sadece pantolonu kalmıştı. Göğsünün tüm kıvrımları ve düzlemleri . Özellikle şişkin pazuları beni çağırıyor. Ama sonra, onun tamamı bir sanat eseri gibi. Sanırım doğal olmayan azgınlık hâlâ devam ediyor. Çünkü normal şartlar altında canavardan etkilenmeyi reddediyorum. Bundan daha zeki olmalıyım. Kesinlikle.

Bu akşam kitap yerine dijital bir not defteriyle meşgul. Ben yatağa düştüğümde Henry'yle birlikte dizüstü bilgisayarda *Barbarella* oynatıyor, ara sıra yüksek sesle *The Feminine Mystique*'ten okuyor ve ayrıca sivil haklar hareketini, Vietnam Savaşı'nı ve aya inişi tartışıyorlardı. Lucas'ın kaçırdığı her dönemi uzun uzadıya tartışmak için güne yerleşmiş görünüyorlardı.

1960'larda hayatta olmadığım ve ayak uydurma umudum olmadığı için yatağa yeni, siyah ipek pijamalarımınla girdim. Her zamanki külotum ve eski tişörtümden bir adım öndeydim. Ve bir kez daha başımı yastığa koyar koymaz kendimden geçmiştim. Yeni doğan vampirlerin uyku ihtiyacı şaka değil.

"Jacob Takımı'ndan mı yoksa Edward Takımı'ndan mı olduğunu söylersin?" Lucas düşünceli bir şekilde soruyor. "Çünkü dürüst olmak gerekirse karar vermekte zorlanıyorum."

"Kurtadamlar gerçek mi?"

"Evet ama genellikle buralarda bulunmazlar çünkü Őehirleri sevmezler. Kurtadamların kaçmak için alana ihtiyaı vardır."

"Vay canına. Sıradaki soru. Mahremiyet kavramına hiç aŐına mısınız?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Burası benim yatak odam."

"Daha fazla yatağa ihtiyaımız var. Buradaki diğer odalarda ne var ki? Şu koridor Hollywood Tepeleri'nin yarısına kadar gidiyor ama tüm kapılar kilitli."

"Yıllar boyunca topladığım Şeyler."

"Sen bir istifisin," diyorum. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Lafı ... zerinde senin için bir Şey var."

Döndüm ve lanet olsun. Tanıdık, ince, sert kapaklı, kırmızı ciltli ve altın harflerle yazılmış üç kitap bekliyor. "Bu st kattaki *Gurur ve önyargı*'nın ilk baskısı mı?"

"Henry ona hayran hayran baktığını fark etmiş," diyor. "Yangında tüm eŐyalarını kaybettiğin için zgn olduğunu söyledi."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Lucas aniden başını kaldırıp not defterini yatağın üzerine fırlattı ve odadan çıkıp gitti. Tek kelime etmeden. Sanki kokusunu almış bir hayvan gibi.

Onu takip etme hızım, tahminen onunkinin yarısı kadar. Ama tepkilerim iyi çalışıyor, hiçbir Şeye arpmıyorum. Bunu bir zafer olarak kabul ediyorum. Sonra Lucas, Henry ve ben n verandadayız ve taş çitin kemerli geçidinde sabırla bekleyen bir yabancıya bakıyoruz. Yakışıklı, koyu tenli ve kısa saçlı.

"Woodsman."

"Babamın eskiden beri takma adı," diye fısıldıyor Henry. "Aslında bir iltifat değil. Uzun hikâye."

Lucas bana huysuz bir bakış atıyor. "AŞağıda kalmalıydın." Omuz silkiyorum.

"Kaptan," diyor Henry gülümseyerek. "Sonunda doğru dürüst bir görüŐme teklifimi kabul etmeye hazır mısınız? Uzun zamandır birlikte takılmamıŐtık!"

"1863 Vicksburg KuŐatması'ndan beri değil." Yabancı Henry'ye başını sallar. "Seninle vakit geçirme konusunda dersimi, insanlar uyuduğum kiliseyi yakmaya çalıŐtıĐında aldım."

"lmsz olmamız konusunda bu kadar hassas olacaklarını nereden bilebilirdim ki?" Henry gülümsüyor. "Kazanmalarına yardım etmiyor . Birazcık

minnettarlık yoldan çıkmazdı. Ama o üniformayı ne kadar güzel gösterdiğime inanamazsın Skye. Mavi gerçekten gözlerimi ortaya çıkardı."

Yabancı başını sallar. "Onu neden dönüştürdüğünü hiç anlamadım, Ormancı."

"Bu büyük ölçüde benim eğlence değerimden kaynaklanıyordu," diyor Henry. "Birinin saray soytarısı olması gerekiyordu."

"İkimiz de biliyoruz ki ailenizde oynadığınız rol bu değil." Yabancı soruyla kaşlarını kaldırıyor. "Beni içeri davet edecek misin?"

"Rose burada olduğunu biliyor mu?" diye sorar

Lucas. "Biliyor."

Lucas kaşlarını çatar, duraklar ve sonra başını sallar. "İçeri gel Samuel."

"Onlara biraz zaman verelim, olur mu?" Henry kolunu belime doladı ve beni eve geri götürdü. Buzdolabının önünde durup benim için birkaç kan torbası alıyor tabii ki. Sonra yerin altındaki salona gidiyoruz.

"Uzun zaman önce, babam eskilerden biri için casusluk ve infazcılık yapıyordu. Aslında onu dönüştüren kişi. Babam işini kulaktan kulağa yayarak yapmayı severdi. Her zaman daha çok çalışmak yerine daha akıllıca çalışmaya inanan biri olmuştur. Her sabah vampir çocukları yatağa yatırılırken, uslu durmazlarsa Ormancı'nın onları yakalayacağı konusunda uyarılırlardı."

"Vampir çocuklar mı var?"

"Yok artık. Kim ölümsüz bir çocuk ya da genç ister ki? Daha kötü bir şey hayal edebiliyor musun?" Henry sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "O dönemde babam yanında korkunç, büyük, kanlı bir balta taşırdı. Hâlâ buralarda bir yerde duruyor. Temel olarak görevi yaramazları cezalandırmaktı. Birkaç ölümsüz kafa ve uzuvdan fazlasını kopardı, benden söylemesi."

"Bu yüzden mi hala ondan bu kadar korkuyorlar?"

"Tatlım, vampir olduğun kırk sekiz saat içinde onun kalpleri söküp kafaları kopardığını gördün bile. Korkularının haklı olduğunu söyleyebilirim, sence de öyle değil mi?"

"Bunu bana söylemeye iznin var mı?" diye sordum. "Dün kaç yaşında olduğunu bile söylemiyordun."

Kan torbamdan bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Bunu nasıl içebildiğini gerçekten bilmiyorum."

"Odaklan, Henry."

"Sana bu kadarını söylememe aldıracağını sanmıyorum."

"Benim için sakıncası var," diyor ön kapıdan gelen bir ses.

"Oops." Henry yüzünü buruşturdu. "Lütfen kafamı kesmeyin, baba. İyi bir çocuk olacağım, söz veriyorum."

"Kapa çeneni ve git bölgeyi istenmeyen ziyaretçiler için kontrol et." Lucas, Samuel'le birlikte yeraltı salonuna girer. "Skye, o sana izin verene kadar gözlerden uzak dur."

Henry tek kelime etmeden çekip gitti. İkinci kan torbamı bitirdiğimde geri döndü ve yer üstü katlarını kullanmak resmen güvenli hale geldi.

Vampir olmakla ilgili bir şey var, sıcaklık artık sorun değil. Acı soğuk bir rüzgar esiyor. Beni rahatsız ettiğinden değil, özellikle. Ama gardırobumda siyah bir kazak ve ona uygun bir kot pantolon ile bir çift tasarım bot buluyorum. Gardırobum ancak bu kadar sade olabilirdi. Görünüşe göre bu ailenin bir üyesi olmak, rolüne uygun giyinmek anlamına geliyor. Saçımı at kuyruğu yaptım ve işim bitti. Pijamalarımınla yabancılarla takılmama gerek yok.

Aşağı indiğimde oturma odasında oturuyorlardı. Lucas siyah düğmeli bir gömlek ve ayakkabı giyiyor. Sanırım misafirlerini yarı çıplak ağırlamıyorsun. Şezlongda ona katılmam için bana işaret etti.

İstenileni yapıyorum ama aramızda yarım adımlık bir mesafe bırakıyorum. En azından bu her neyse ben de dahil oluyorum. Bu arada Henry piyanoda bir melodi seçiyor, Samuel ise köşedeki bir sandalyeye yerleşmiş.

Dışarıda gece sessizdir. Çeşitli böcekler ve diğer hayvanlar var ya da yok. Soldaki komşu film izliyor, sağdaki ise erkenden yemeğini yiyor. Bir de Sunset Strip'ten yükselen trafiğin uzaktan gelen uğultusu var. Ama hepsini engelleme konusunda giderek daha iyi oluyorum. Sadece şimdi ve burada ihtiyacım olan bilgiye odaklanıyorum.

"Londra'dan ne zaman ayrıldın?" diye sorar Lucas.

Samuel ayak bileğini karşı dizinin üzerine koyuyor ve rahatlama hareketi yapıyor. "Otuz yıldan biraz fazla bir süre önce."

"Toplama sırasında seni yanında istemesi mantıklı. Arkasını kollaması için güvenilebileceği biri."

"Yeterince ayrı zaman geçirdik."

Henry başını kaldırıp anahtarlara baktı. "Rose ve Samuel yüzyıllardır evliler Skye. Oldukça destansı bir romantizm. 1762'de Fas'ta evlendiler. *İşte o* bir partiydi."

"Bizi affetmek zorundasınız." Samuel bana çekici bir gülümseme veriyor. "Vampirler o kadar azılı dedikoduculardır ki herkesin zaten

işimizi biliyor."

"Babam ona hiçbir şey söylemeyerek bu gerçeği dengeliyor," diyor Henry. Lucas kaşlarını çatıyor. "O kadar da kötü değilim."

"Eh," diyorum, çünkü geri bildirim önemlidir.

"Samuel ve Rose dostturlar. Sonunda hep birbirlerine geri dönerler," diye bitiriyor Henry.

"Ruh eşi gibi mi yani?" Ben soruyorum.

Lucas başını sallar. "Bunların var olduğuna dair bir kanıt yok."

"Bunu doğaüstü yaratık söylüyor." Henry sırtıyor. "Bana romantik bir aptal diyebilirsiniz ama bir süre önce Berlin'de büyüleyici bir çiftle tanıştım. Duvar yıkıldığı zamanlardı. Samuel ve Rose'dan bile daha uzun süredir birlikteydiler. Cengiz Han Hindistan'ı işgal ettiğinde tanışmışlar ve o zamandan beri birbirlerinin yanından nadiren ayrılmışlar. Düşünebiliyor musunuz?"

Lucas'ın kaşları aşağı doğru çekildi. "Sonsuza dek biriyle sıkışıp kalmak mı? Hayır, teşekkürler."

"Bence çok güzeldi." Henry somurtuyor. "Bunun için kaydolduğumdan falan değil. Sen ne düşünüyorsun, Skye? Sen benim tarafımdasın, değil mi?"

"En uzun ilişkim ancak bir yıl sürdü." Gülümsüyorum. "Ben ne bilirim ki?"

Lucas boğazını temizler. "Bilmen gereken bir şey var Skye. Rose'un ailesinde Samuel casus şefi rolünü oynar."

"Elbette bunun doğru olup olmadığını teyit edemem." Samuel bir sessizce bana bakıyor. "Sizin Skye neredeyse otuz yıldır bu şehirde doğan ilk bebek. Los Angeles'a yeni bir kan gelmeyeli uzun zaman oldu. Onu iyi koru. Bazıları kuralları çiğneyerek paçayı kurtardığınız için sizi kıskanacaktır. Bazıları da sizi zayıf göstermek için onu hedef alacaktır."

"Gerçekten ne oldu?" diye soruyor Lucas. "Los Angeles nasıl kurallara ve kurullara dönüştü?"

Samuel'in dili yanağının arkasında oynuyor. "Rusya'nın en büyük ailesi avlanma alanlarından memnun değildi. Daha fazlasına ihtiyaçları olduğuna karar verdiler ve gözlerini güzel şehrimize çevirdiler. Varis Lev, operasyonun başındaydı. Açgözlü ve aptallar arasında büyük bir takipçi kitlesi satın alacak kadar parası vardı. Sonra bu sayıları yeni doğanlarla destekledi, hem de çok sayıda. Tüm bu yaratıklar her gece sokaklarda, kargaşaya neden oluyor ve ayırım gözetmeksizin öldürüyorlardı. Kısa süre içinde, Los Angeles kargaşa içindeydi. Aileler

sorun ıkaranlarla başa çıkmak için her gece muhafızlarını göndermekten başka çareleri yoktu."

"Lev o zaman mı onları dışarı çıkarmaya çalıştı?" diye sorar Lucas.

"Evet." Samuel boşluğa bakıyor. "Orta büyüklükteki ailelerden birkaçını yok etmeyi başardı. Archie, Javier ve Rose'a da suikast girişiminde bulundu. Kurul aceleyle toplandı ve güvenmiyorlardı. Herhangi bir konuda anlaşmaları pek mümkün görünmüyordu. Ancak itlaf devam etti çünkü bir çözüm için çok aresizlerdi. Lev ne yazık ki şehirden kaçmayı ve yakalanmamayı başardı."

"Seni uyandırmama şu kadar kalmıştı baba," diyor Henry, iki parmağını birbirinden yarım santim ayırarak. "Boktan bir gösteriydi."

Lucas kaşlarını çatar. "Los Angeles Rusya'dan çok uzakta."

"Eskiler toprak kapmaya bayılır. Bunu biliyorsunuz. Ve büyük bir savaş her zaman can sıkıntısını bir süreliğine giderir."

Lucas, "Neden tüm bu kural ve düzenlemeleri otuz yıl boyunca bekletiyorsunuz?" diye soruyor.

Samuel, "Anlamak zorundasınız, doksanlarda burada yaşananlar benzersiz değildi" diyor. "Vampir nüfusu her yerde kontrolden çıkmıştı. Bu dünyayı ve avlanma alanlarını güvenle paylaşabileceğimizden çok daha fazlaydık. Sorunu daha da karmaşık hale getirmek için yumuşamıştık. Bilim bir süreliğine hayatta kalmayı kolaylaştırdı. İnsanlar daha rasyonel düşünürler haline geldi ve artık eski hikayeleri dinlemiyorlardı. Birçoğu dine ve onları geceleyin ortaya çıkan şeylere karşı uyarılara sırtını döndü. Ancak bir süreliğine sayıları da azaldı. Geçen yüzyıldaki insan savaşlarında yüz milyon insan hayatını kaybetti. İyi de oldu; tavşan gibi düzüşüyorlar ve hızla oğalıyorlar."

Henry yüksek tempoda bir parçadan birkaç ölçü çalıyor. Belki de klasik porno müziğine bir bakış açısidir.

"Ama daha da önemlisi, teknoloji değışti. Yönetim değışti. İnsanlar artık yetkililer tarafından takip edilmeden kaybolma eğiliminde değil. Parmak izi ve DNA veri tabanları var."

"Henry bana bilimin ne kadar ilerlediğini anlattı," diyor Lucas. "İnsanların bireyselliklerini kanlarında bile taşımaları beni şaşırtmıyor. Herhangi bir vampir sana bu kadarını söyleyebilirdi."

"Ve bu sadece DNA değil," diye devam ediyor Samuel. "Kameralar her yerde ve bizi izleme yöntemleri bol miktarda var. Irkımız, aptalların ya da dikkatsiz yeni doğanların etrafta dolaşarak hepimizi riske atmasını kaldıramaz. Dünya

Vampirler için eskisinden çok daha tehlikeli" diyor Samuel. "Nüfus önlemlerine karar verenler sadece biz değildik. Birçok aile yeni doğumları yasakladı ve kendi bölgelerine giren yaratıkları yok etmek için sürüler oluşturdu. Avlanma alanları için her yerde savaşlar patlak verdi. Çoğu aile azaldı. Hatta bazıları tamamen yok oldu."

"Bunlar tehlikeli zamanlar. Bir aptal geçen yıl İbiza'da bir plajda oturup güneşin doğmasını bekledi. Bunu tüm dünyanın görmesi için sosyal medyada canlı yayınladı. Yeni bir korku filmini tanıtmak için yapılan bir gösteri olarak yazıldı. Şanslıyız ki bedenlerimiz küle dönüştü ve hiçbir kanıt bırakmadı." Henry, Chopin'den bir parça çalmaya başlar. "Doksanlar türümüz için bir tasfiye dönemiymiş. Nüfusumuzun neredeyse yüzde yetmiş oranında azaldığına dair tahminler var."

"Bu hâlâ devam ediyor mu?" diye sorar Lucas.

"Hayır, en azından aynı derecede değil," diyor Henry. "Yeni yüzyıla girdiğimizde, sayılarımız herkesin rahatlamasına yetecek kadar azalmıştı. Ama aldığım raporlara göre, dünya hâlâ eskisi kadar rahat değil baba."

"Bunu daha önce konuşmalıydık," diye azarlıyor Lucas.

Henry piyanonun koltuğuna yığıldı. "Seni daha yeni geri aldım. Sen uyurken dünyanın nasıl boka sardığını anlatmadan önce birkaç gece eğlenmek istediğim için beni affet."

Lucas bir kolunu şezlongun arkasına yaslıyor ve atkuyruğumun ucuyla oynuyor. Saçımdan bir tutam alıp parmağına doluyor. Bu en hafif tabirle garip bir davranış. Biz dokunaklı arkadaşlar değiliz. Arkadaş bile değiliz. Yine de bu, bölünmemesi gereken ciddi bir konuşma gibi görünüyor. Bu yüzden ona yan gözle bakıyorum ama çenemi kapalı tutuyorum. Ancak çizmelerim ayağımın altındaki İran halısına doğru gergin bir şekilde kayıyor. Bu gece bedenim hareket etmek istiyor; hareketsiz oturmak berbat. Huzursuz bir çocuk gibiyim.

"Neden buradasın Samuel?" diye sorar Lucas. "Ne istiyorsun?"

"Archie'nin koltuğuna oturmak zorundasın," diye cevap veriyor. "Başka türlü yönetim kurulunu zayıf gösterecek ve onları meydan okumaya açık bırakacaktır. Onları size karşı hareket etmeye zorlamış olursunuz. Tahmin edebileceğiniz gibi, yasalar popüler değil. Kurul zaten bu yasaları hafifletmeyi ve kurul üyelerinin sokaklarda korumalarının varlığını azaltmayı taahhüt etmişti. Ama Lev Seattle'da görüldü. Ailesinin buradaki başarısızlığını iyi karşılamadığını biliyoruz. Ve şu anda sizin bölgeniz olan karmaşa, sorun çıkaracak bir yer arayan herkese cazip gelecektir."

"Como Gölü'ndeki ev yılın bu zamanlarında çok güzel oluyor," diyor Henry. "Ya da Kopenhag'daki çatı katı. Siktir et. İskoçya'daki cereyanlı eski şato bile bu koşullar altında katlanılabilir. Ne düşündüğümü merak eden varsa diye söylüyorum."

Samuel kaba bir ses tonuyla, "Gerçek şu ki, yardıma ihtiyacımız varken bu işi çözmek için burada değildin, Lucas," dedi. "Eğer bu kasabada kalacaksan bir adım atmalısın. Başka bir itlaf istemiyoruz. Ama Lev bir kez daha kaos yaratmaya başlarsa başka seçeneğimiz kalmayabilir."

"Archie gittiğine göre ailesine ne oluyor?" diye soruyor Lucas, konuyu değiştirerek.

"Bazıları saklanmaya başladı. Bazıları da başka ailelere katılıyor," diyor Samuel. "Ama grubu azalmış olsa da Archie'nin muhafızlarından Joshua bir hamle yapıyor. Ailenin suikastçısı olduğuna dair söylentiler var ama bunu doğrulamakta zorlanıyoruz. Kaynaklarım dün gece o kulübün dışında sana suikast emrini verenin o olduğunu doğruladığı için bunu pek olası bulmuyorum."

"Eğer gerçekten suikastçıysa neden kendisi yapmıyor?" diye sorar Lucas. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bekle. Josh adında biri bizi öldürmeye mi çalıştı?" diye soruyor Henry küstahça. "Ciddi misin sen?"

Samuel omuz silkiyor.

"Oh, onun kafası benim kafam. Sanki *Josh* bize ateş etmeleri için insanlara para ödüyor."

Lucas sessizlik için elini kaldırdı. Saçlarıyla oynamakla meşgul olmayan elini. Bir an duraksadıktan sonra, "Bu isimde birinin Archie'ye özellikle yakın olduğunu hatırlamıyorum. Atanmış varis o muydu? Ailenin parası ona mı kaldı?"

"Hayır. İlginç olan da bu." Samuel'in gülümsemesi yavaş ve şeytani. "Archie kesenin ağzını sıkı tutar ve servetini iyi saklardı. Talihsiz bir şekilde ölmesi durumunda, tüm serveti en sevdiği kişiye kalacaktı. Ama sen Christos'la çoktan anlaşmıştın. Josh'un Archie'nin tüm parayla tam olarak ne yaptığını bulması biraz zaman alacak."

"Ve bu arada Josh'un kendine ait görünür bir geliri yok. Raporlara göre sadece bir asırdan biraz daha yaşlı ve mali durumu pek iyi değil. Ayrıca Javier'in muhafızlarının hoşnutsuz bir üyesine de teklif götürmüş. Yönetim kurulundan hoşlanmadığını yüksek sesle dile getiren birine. Joshua ona efendisinin kellesi için ciddi bir para teklif etmiş."

"Bunu nereden biliyoruz?"

"Javier bir hacker
çalıştırıyor."

"Bu, bilgisayar sistemlerine girebilen biri," diye açıklıyor Henry.
"Elektronik postaları, mesajları ve benzerlerini ele geçirmek."

"Biri Josh'a para mı veriyor?" diye soruyor Lucas. "Ve eğer öyleyse, kim?"

"İşte soru bu," diyor Samuel. "Ama yere düştü ve onu bulamıyorum. Dün
geceki girişimde kullandıkları nişancının yerini bile tespit edemedim.
Beklemediğim düzeyde bir organizasyon ve gizlilik olduğunu söyleyebilirim.
Güçlü birinin onu destekleyip desteklemediğini anlayana kadar, ailenize
yönelik girişimlerin devam edip etmeyeceği ya da ne kadar ciddi olacağı
konusunda hiçbir fikrimiz yok."

Henry iç çeker ve bazı alçak, sarsıcı notalar çalar. "Onları çağırmanız ,
Peder."

"Çoktan yaptım." Lucas'ın yüzünde kusursuz bir boşluk vardı. "Pekâlâ Samuel.
Lütfen yönetim kurulunuza koltuğu kabul ettiğimi söyleyin."

• CHAPTER EIGHT

Üçümüz Samuel'e bekleyen limuzine kadar eşlik ettik. Sonra Henry, Lucas'a başıyla selam verip gecenin karanlığına karıştı. Sanırım yine mahallede düşman arıyor. Aslında düşmanlarım var. Sayılır. Ne kadar tuhaf. Böyle bir sorunla karşılaşacağımı hiç düşünmezdim ama işte buradayız. Gece havasında dışarıda olmak güzel. Çok fazla koku, görüntü ve ses var. İçimde gergin bir enerji dolaşıyor. En azından azgınlık ve açlık şimdilik sakinleşti. Yoksa yatıştılar mı?

"Kimi çağırdınız?" Yalnız kaldığımız anda sordum.

Lucas'ın yüksek alnı karıklarla dolu. Burası bir karık çiftliği. Yine de günah gibi yakışıklı kalmaya devam ediyor. Bu sadece yüzünün keskin açlarından kaynaklanmıyor. Gözlerinde duygulu ve kasvetli bir şey var. Sanki uzun yaşamı boyunca uçuruma çok sık bakmış gibi. "Yakında göreceksin."

Hayal kırıklığı içinde onu tokatlamak istiyorum. Ama yapmadım, bu yüzden bana bonus puan. "Koltuğu kabul etme konusunda neden fikrini değiştirdin?"

"1862'den beri bu şehirde olduğumu biliyor muydun?" "Hayır."

"Daha uzun süre kaldığım yerler oldu. Ama bu evi inşa ettiğimde bunun nedeni kök salmak istememdi. Melekler şehri seviyorum ve buradan ayrılmaya hiç niyetim yok," diyor karanlık ve boş sokağa bakarak. "Bu da buradaki sorunlarla ilgilenmeye başlamamız gerektiği anlamına geliyor. Hadi içeri dönelim. Samuel'in ne dediğini duydun, daha fazla bilgi edinene kadar gözlerden uzak durmalısın."

"Ne? Hayır," diye sızlanıyorum. "bıktım." "Fark ettim."

"Konuşacak yerin yok. Toplantının yarısında saçımla oynuyordun."

Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak eve geri döndü. "Seni yatıştırmaya çalışıyordum. Tüm o ayak vuruşların ve kıpırdanmaların dikkatimi dağıtıyordu."

"Ben okşayarak sakinleştirebileceğiniz bir hayvan değilim."

"Sen ne dersen o." Merdivenlerden inip bodruma doğru ilerliyor. "Samuel geldiğinde evin içinde hızlıca hareket ederek iyi iş çıkardın. Mutfak duvarımda güzel yüzünün bir izini bulmayı bekliyordum."

"Hiçbir şeye çarpmadım, teşekkür ederim." "O zaman bir kovalamaca oyununa ne dersin?"

Durakladım. "Ne?"

"Git," diyor çenesinin ucuyla. "Yerin altındaki bölgelerden ayrılma."

"Ama senden hızlı koşamam."

"Zamanını boşa harcıyorsun. Gidin."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve yola çıkıyorum. Bu şekilde hareket etmek müthiş bir telaş. Sanki bedenim evin içinde görülemeyecek kadar hızlı akıyor. Dünya bir geçip gidiyor ama reflekslerim de aynı hızla çalışıyor. Mobilyalardan, duvarlardan ve diğer hareket edemeyen nesnelerden kaçınmak için direksiyonu kırıyorum.

Hiçbir zaman özellikle sportif bir insan olmadım. Gerçek hızda hareket etmenin heyecanını hissetmeyeli onlarca yıl oldu. Güç hissi ve katıksız eğlence.

Çok geçmeden yeraltı ininin oturma odasında duruyorum ve Lucas hemen arkamda. Lanet olsun. Oturma odası geniş ama yine de. Ne tarafa dönersem döneyim, o zaten orada, beni engelliyor. Ve yüzündeki diş dolu gülümsemeye bakılırsa bundan çok keyif alıyor. Ama lanet olsun, ben de öyle.

Beni duvara yasladı, kollarını iki yanıma koyarak beni hapsetti. "Skye, denemiyorsun bile."

"Ben de öyleyim."

"Seni yakaladığımda pes edip dövüşmeyecek misin?" diye soruyor. "Bu benim için işi biraz fazla kolaylaştırıyor. Biz vampiriz, avlanmak olağan bir şey. Bu pratiğe ihtiyacın var. Daha sıkı çalış. Haydi."

Kolunun altına girdim ve koştum. O da gitmeme izin verdi. Tabii ki bıraktı. Başka türlü ondan kaçmamın imkânı yok, güçlenmiş yeteneklerimle bile.

Lucas yaşlı, güçlü ve bir o kadar da kurnaz. Beni bir sonraki yakalayışında göğsümü koridordaki kilitli kapılardan birine dayamıştım. Çünkü başka nereye kaçabilirdim ki? Ne kadar istesem de kapı gizemli bir şekilde açılmadı ve bana kullanışlı bir kaçış yolu sağlamadı. Hayır.

"Hadi sohbet edelim," diyor ve sırtıma sertçe bastırarak beni kapıya doğru itiyor. Onun izni olmadan hiçbir yere gidemeyeceğimi hatırlatmak için fazlasıyla yeterli. Ayrıca bana onun gerçekten de bir aleti olduğunu hatırlatmak için fazlasıyla yeterli. "Merak ettiğim şey, benden hâlâ nefret ediyor musun? Çünkü bence etmiyorsun."

"Hâlâ acıma seksinin peşindesin, ha?"

"Konuşabilirsin." Kısık kahrkahası bana bir şeyler yapıyor. İzin verilmemesi gereken şeyler. "Skye, tatlı amının kokusu... Eğer seni tanımasaydım, parmaklarının seni doyurma görevini tam olarak yerine getiremediğini düşünürdüm. Şimdi soruya cevap ver."

"Aklını pantolonumdan uzak tut." "Soruya cevap ver," diye homurdanıyor.

"Senden nefret ediyor muyum? Bilmiyorum. Beni sen öldürdün."

"Evet, ama seni hayata döndürdüm. Bunun da bir anlamı olmalı."

"Bekle. Ne yapıyorsun? Beni mi kokluyorsun?"

Önce burnu ve dudakları enseme hafifçe bastırıyor. Hiç nefes almamam gerekirken bu kadar hızlı nefes almam biraz garip. Sonra keskin bir dişin ucu çıplak tenimde gezinerek beni ürpertiyor.

"Lucas," diye nefes nefese kaldım. "Bu gıdıklıyor."

"Gıdıklanıyor musun?" dedi, sesi hafifçe öfkeli çıkıyordu. Ama geri adım atıyor ve yüzünde bir sırıtişla kıcıma sert bir tokat atıyor. "İşte bu kadar. Bir daha seni yakaladığımda ısıracam. Git hadi."

"Hayır. Isırmak yok."

"Ben lanet bir vampirim. Isırmak benim işim. Şimdi kaç."

Koridor tepeye çıkıyor ama bütün kapılar kilitli. Bu gecelerden birinde ne sakladığını bulacağım.

Yanından geçip oturma odasına doğru ilerlerken parmak uçları kolumun üzerinde kayıyor. Benimle nasıl da oynuyor. Oturma odasında pahalı görünümlü bir vazoyu deviriyorum ama o orada, vazo devrilmeden düzeltiyor. Şükürler olsun. Bodruma ve merdivenlere doğru gidiyorum. Ancak ben evin geri kalanına kaçamadan, o orada yolu kapatıyor. Ani duruşla saçlarım yüzüme uçuşuyor ve ayak parmaklarımın üzerinde sallanıyorum.

"Yeraltında kalmanı söyledim," diyor sert bir sesle. "Arkanı dön."

Söyleneni yapıyorum ve mobilyaların, ahşap sandıkların ve şarap raflarının yanından hızla geçiyorum. Hiçbir şeyi kırmadan. Yaşasın ben. Oturma odasının etrafında dönerken dişleri kulağımın dibinde bir uyarı sesi çıkarıyor. Sonra kolları beni ortamdan kavıyor ve pislik beni İran halısının üzerine düşürüyor. Ama görünüşe göre bu bir yakala ve bırak durumu. Çünkü yukarı ittiğimde, devam etmeme izin veriyor. Koridordan geçip yatak odasına giriyorum ve kapıyı suratına kapatmaya çalışıyorum. Ama iyi kavradığı için geri itiyor ve çizmeli ayaklarımın yerde kaymasına neden oluyor.

"Beni ısırmayacaksın!"

"O zaman bana bir karşı teklif yap" diyor. "Benim istediğim neye sahip olduğunu düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey."

Gülüyor ve kapı, gücünün son bir itişiyile uçarak açılıyor. Pes ediyorum ve odanın içine doğru ilerliyorum. Ve yatağı aramıza koymak mantıklı bir fikir gibi görünüyor.

Ancak anlaşılan artık oyun oynamayacağımıza karar verdi. Takip edebileceğimden daha hızlı hareket ederek beni yakalıyor ve yatağın üzerine öyle sert fırlatıyor ki zıplıyorum. Ama bir an sonra beni tutmak için oradaydı.

"Dediğim gibi." Beni sabitlemek için bileklerimi kavıyor. Kalçalarımın beşiğinde kendini evindeymiş gibi hissetmesi çok iyi geliyor. Sonra tekrarlıyor, "Sende benim istediğim ne var sanıyorsun?"

"Kesinlikle hiçbir şey."

Sırıttıyor. "Artık bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Onun üzerimde olması kesinlikle heyecan verici değil. Yeni doğmuş azgınlığım *başka bir* nedenle yeniden canlandı. "Bir düşüneyim. Sana mesajlaşma dersleri verebilirim."

"Henry sen uyurken gün boyunca bana bunu zaten gösterdi." "Sosyal medyaya ne dersin? Sana gösterebilirim-"

"Pas."

"Bilmiyorum," diyorum. "Bilgisayar oyunlarını henüz keşfetmedin mi? Stardew Valley hayranı olacağını biliyorum."

"İlgilenmiyorum," diyor. "Sanırım onun yerine ağzını alacağım."

"Neyimi?" Kibirli bir ses tonuyla soruyorum. "Sana oral yapmayacağım." Bir kahkaha atıyor. "Kastettiğim bu değildi."

"Oh."

"Sanki senin sevginden emin olmadan dişlerinin sikime yaklaşmasına izin verecekmişim gibi."

Gülüyorum.

Sonra, daha fazla uzatmadan, beni öptü.

İlk başta tepki veremeyecek kadar irkildim. Ama o hiç tereddüt etmiyor. Ağzı benimkini kaplıyor ve dili içeri kayıyor, ve huh. Nasıl öpüşüleceğini gerçekten biliyor. Dişlerimin ve dilimin izini sürüyor, sırayla nazık ve talepkâr davranıyor. Hiç vakit kaybetmeden beni baştan çıkarıyor, derin ve ıslak öpücüklerle besliyor. Adam doğrudan kafama giriyor. Daha önce hiç kimse beni bir lapa yığınınna dönüştürmek için bu kadar kararlı olmamıştı. Beni ağırlaştıran vücudu ve bileklerimi sıkıca kavraması felaketim oluyor.

Onun bu kadar yakınımda olması cennet gibi. Kendi kafamın mahremiyetinde bu kadarını itiraf edebilirim. Beni derin, güçlü ve gerçek bir şekilde öpüyor. Sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Sanki bunu gecelerdir saklıyormuş gibi. Ki bu hiç mantıklı değil. O zengin, ateşli, ölümsüz ve herkese sahip olabilir. Benim öne çıkan özelliğim ise çenemi tutamayıp ona bir bok verememem.

Ve bunların hiçbirisi bacaklarımın neden onun kalçalarına dolandığını ve onu bana tuttuğunu açıklamıyor.

Henry kapının yanında, "Babamla yaptığım antrenmanların bu kadar yakışıklı olduğunu hatırlamıyorum," diyor.

Lucas inliyor ve başını kaldırıyor. Burun deliklerinin davetsiz misafirlere doğru açılması tam bir hayvan öfkesi. Biraz heyecan verici.

"Yargılamamalıyız," diyor ilginç aksanlı bir başka erkek. İskandinav, tahminimce. Harika bir Thor olurdu. Uzun boylu, yapılı, uzun sarı saçlı ve dövme. "Belki de ona güreş öğreterek başlıyor. Yatakta. Diliyle."

"Hangi Benedict?" diye soruyor Lucas. "Burada ve orada."

"Arkamı kollaman gerekiyordu." "İlgilenmem gereken başka görevlerim vardı."

"Peki ya ben?" diye haykırır Henry. "Yetmiş lanet yıl boyunca seni cesurca izledim. Teşekkür nerede!"

"Elinizden gelenin en iyisini yaptığınıza eminim," diyor iri yarı yabancı. "Babam uyandığında bir şekilde orada olmamana rağmen. Eminim her ne yapıyorsan çok önemliydi. İşte, işte, küçük kardeşim."

"Sen en kötüsüsün, Benedict. Kesinlikle en kötüsü."

Benedict bize başıyla onay verdi. "Eğitiminize dönmekte özgürsünüz. Bölmek istemezdik."

"Tabii ki onu gerçekten eğitmeyeceğini fark ediyorsunuz. En azından yakın zamanda," diyor Henry.

"Neden olmasın?"

"Onun yumuşak olmasını seviyor. Onu kendi dünyasında anormal yapan şeylerden biri de bu." Henry kapı çerçevesine yaslanıyor. "Örneğin, onun yatağında uyuyor. Onu dönüştürdüğünden beri bunu yapıyor."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Lucas homurdanıyor ama bir şey söylemiyor. Ve kalmaya devam ediyor. Çok garipti.

Henry, "Babam beni dönüştürdüğünde haftalarca zindana attı ve her gece kapiya kan dolu testiler bıraktı," diyor. "Asayı ısırmayacağıma ya da değerli mobilyalarından birini kırmayacağıma söz verene kadar çıkmama izin vermedi."

"Beni bir ağaca zincirledi" diyor Benedict.

Henry'nin kaşları gökyüzüne uzanıyor. "Seni bir ağaca mı zincirledi? Ciddi misin sen? Bunu nasıl hiç duymadım?"

"O kadar çok konuşuyorsun ki, neredeyse tek kelime bile edemiyorum." Benedict omuz silkiyor. "Büyük, yaşlı bir meşe ağacıydı. Çok güzel bir ağaçtı ama yine de... Güneşten korunmak için her gün toprağa gömülmek zorundaydım."

"Onu bir ağaca mı zincirlediniz?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bu uzun bir hikâye." Lucas sonunda üzerimden kalkıp elini uzattı. "Beni öldürmeye çalışıp durdu."

Benedict başını sallar. "Yaptım, bu doğru. Kralımız beni şeytani yaratığın kafasını kesmekle görevlendirdi. Ama Lucas dövüşme şeklimi beğendi ve beni dönüştürdü."

"Orta Çağ zordu. Bir Viking savaşçısının işe düşündüm."

Göz kırpıyorum. "Huh."

"Bu ağaca zincirliyken yemek için ne yapıyordun?" diye soruyor Henry.

"Her gün şafaktan önce uzakta durur ve bana tavşan fırlatırdı" diyor Benedict aynı metanetli ses tonuyla.

Henry kafasını eğdi. "Ne? Canlı olanlar mı?"

"Hayır," diyor Lucas. "Bu zalimlik olur. Zaten boyunlarını sıkımsıttım."

"Antrenmanınızı böldüğümüz için ne kadar üzgün olduğumu bir kez daha söylememe izin verin," diyor bas sesli iri yarı adam. "Gitmemizi ister misin? İşin bitene kadar uzak durur musun?"

"Kapa çeneni Benedict," dedi Lucas. "Seni gördüğüme sevindim."

"Sen de yaşlı adam."

Bu vampir neredeyse bir metre boyunda olmalı. Çok büyük.

"Bu da hakkında çok şey duyduğum yeni kız kardeşim Skye olmalı."

Benedict bana doğru döndüğünde aklıma gelen kelime *merak*. Ama bu duygu sıcak bir parıltıyla çevrili. Sanki burada olmaktan mutluymuş gibi. Sanırım Lucas yeteneğim ve onun büyüme yeteneği konusunda haklıydı. Kelimeyle ilişkili duyguyu görmek çok yardımcı olabilir.

"Merhaba," dedim. "Görüyorum ki vampirler büyük beden oluyor. Archie nasıl oldu da seni koruması için çalmadı?"

Benedict homurdanıyor. "Denedi. Birçok kez. Anladığım artık bizimle değil?"

"Babam kafasını kopardı." Henry çalara bir Robert Johnson plağı koydu. "Keyfi yerindeyken nasıl olduğunu bilirsin."

"Bana meydan okudu," diyor Lucas. "Sayılır. Hadi oturma odasında konuşalım."

Benedict koridorda geri dönerek şık görünümlü bir Fransız koltuğuna yerleşir. Henry kendini bir koltuğa atarken Lucas da kanepeye oturuyor. Bu gece ikinci kez yanıma oturmaya seçiyor -ki bu çok tuhaf.

"Yaramazlık yapmayacağım." Boş duran büyük kanepeye başımı salladım. "Gidip tahtına oturabilirsin."

Henry güler. "Babamın en sevdiği sandalye bir tahta benziyor, değil mi?"

Bu

mu "Olduğum yerde iyiyim," diyor Lucas ve Benedict'e başıyla selam veriyor. "Leilah gün batımında şehre girecek," diye bildiriyor Benedict. "O ve insanlar derhal The Boulevard Hotel'e sızmak için harekete geçecek. Şafak vakti otelin aile kontrolüne geçmesini bekliyor."

"Orada olacağız." Lucas duraklar. "Burayı işletip işletmeyeceğine karar verdi mi?"

"Nasıl hissettiğini göreceğini söyledi," diyor Benedict. "Ama aramızda kalsın, son zamanlarda çok sıkıldı. O otelin resimlerini gördüm. Bok gibi görünüyor. İyi bir yenileme projesini ne kadar sevdiğini bilirsin."

Elimi kaldırdım. "Ne?"

diye sordu Lucas. "Leilah

kim?"

"Onunla yarın gece tanışacaksın."

"Ama-"

"Sonra," diyor Lucas. "Bırak Benedict bitirsin."

"Ne yapıyorsun?" Benedict kaşlarını çatır. "Yeni doğmuş bir bebeği böyle büyütemezsin. Kendilerini içinde buldukları bu dünyaya karşı meraklarını ve ilgilerini beslemelisiniz. Başka türlü yeni hayatlarına nasıl uyum sağlayabilirler ki?"

"Ben de geçen gece tam bunu söylüyordum," diyor Henry, kesinlikle saçmalıyor.

"Belki de onunla konuşmak için daha fazla zaman harcasaydın ve o yatakta her ne yapıyorsan onu yapmak için daha az zaman harcasaydın..." Benedict'in Lucas'ı yargılayan bakışları gecemi mahvetti.

Henry başını sallar. "Evet, Peder. İyi noktaya değindin Benedict. Dinle, dinle." "Sen hiç kimseyi dönüştürmedin bile, Henry," dedi Lucas.

"Tabii ki hayır." Henry burnunu kırıştırır. "Böyle bir sorumluluk istemiyorum. Ew."

Lucas göz kapaklarını büyük bir acı ifadesiyle sıkıca kapatıyor. Gülümsememi engellemek için elimden geleni yapıyorum ama pek de zorlamıyorum. Kendi insanların ona bok atmasını izlemek yeni ölümsüz hayatımdaki gerçek zevklerden biri.

"Skye," diyor Benedict. "Ailemizdeki infazcı pozisyonu Leilah'ya . Bir Pers prensesinin terzisiydi ve 1300'lerde dönüştürüldü."

"Bu hikâyeye bayılıyorum," diyor Henry, dik oturarak. "Babama bir oyun için meydan okudu. Tavlanın ilk versiyonu gibi bir şeydi. Kim kazanırsa diğerine bir iyilik yapmak zorundaydı. Kadın tabii ki babamı alt etti ve babam da onu vampir yapmak zorunda kaldı. Harika değil mi?"

Lucas kaşlarını çatır. "Beni dövmedi. Onu dönüştürmek istedim. Kadının başka hiçbir şeye benzemeyen bir aklı var."

"Bir infazcı ile bir suikastçı arasındaki fark nedir?" diye soruyorum. "İkisi de babamın kış tekmeleme botu" diyor Henry. "Onlar temelde onun kirli işlerini yaparlar. Ama bir suikastçının gizlice yaptığını bir infazcı alenen yapar."

"Ailemiz ne kadar büyük?" Ben soruyorum. "Vampirlerin aile tanımını nedir ki?"

"Bazıları kadar büyük değil. Lucas kimi dönüştürdüğü konusunda dikkatli davranıyor ve bizi de aynı şekilde davranmaya teşvik ediyor," diyor Benedict. "Ailemiz Lucas'ın dönüştürdüğü herkesten, sonra da bizim dönüştürdüğümüz herkesten ve çağlar boyunca bu şekilde devam edenlerden oluşuyor."

"Sen ve Henry hangi görevlerde ?" "O sarayın aptalı," diyor Benedict.

Henry hakareti görmezden gelir. "Ben saray görevlisiyim. Benim işim babamın mesajlarını iletme ve gerektiğinde diğer ailelerle pazarlık yapmak."

"Ama Lucas uyuduğu ve Henry de müsait olduğu için benimle birlikte muhafız olarak çalışıyor." Benedict sakalını kaşıyor. "Artık Lucas uyandığına göre, bir kez daha onun arkasını kollamak için buradayım ve Henry de insanlarla konuşma işine geri dönecek."

Henry kaşlarını çatıyor. "Onlarla sadece konuşmuyorum. Bundan daha fazlası var. Bir de işin casusluk tarafı var. Ben çok önemli biriyim Benedict."

"Sen nasıl , küçük kardeşim."

"Kendini fazla kaptırma," diyor Lucas. "Hâlâ casus şefi olup olmayacağına karar vermedim."

"Sonucuna ne oldu?" diye sordum.

Benedict hiçbir şey söylemiyor ama bakışları Lucas'a kayıyor.

"Ne yazık ki öldürüldü." Henry yüzünü buruşturdu. "Üzücü bir hikâye. Bunu başka bir zaman konuşalım."

Lucas hiçbir şey söylemiyor ama kaşlarını çatma oyunu güçlü. Bir kolunu kanepenin arkasına doğru uzatıyor ve saçımın bir tutamıyla oynamaya başlıyor. Yine. Parmaklarından birinin etrafına doluyor ve çekiştiriyor, sadece birazcık. Sanki ben onun kıpır kıpır oynadığımıymışım gibi.

"Bütün vampir aileleri bu şekilde mi çalışır?" Ben soruyorum.

"Hepsi değil," diyor Benedict. "Her vampir topluluk istemez ya da topluluğa ihtiyaç duymaz. Dışarıda yalnızlar ve göçebeler var. Efendilik bağı kopabilir."

"Sadece titreşmek isteyen vampirler de var." Henry bacak bacak üstüne atar ve ayağını ileri geri sallıyor. "Yaşamak, öğrenmek ve bir şeyler deneyimlemek. Politikaya ve savaşlara kapılmamak. Sahip olduğumuz şey daha geleneksel bir aile modeli. Ama hala yeterince yaygın. Dünyanın dört bir yanındaki büyük ailelerin hepsi benzer şekilde işliyor."

"Tamam."

"Pek çok aile iç çekişmeler nedeniyle parçalanır. Ya da efendinin zorba bir olması nedeniyle" diyor Henry. "Ama babam kendi iradesini bize aşıklık bir şekilde dayatma eğiliminde değil. Ve aslında hepimiz birbirimizden oldukça hoşlanıyoruz."

"Evet." Benedict başını sallıyor. "Çoğunlukla."

Henry yüzüne ipek bir yastık fırlatır. Tabii ki Benedict onu yakalar ve bir kenara koyar. Ayağa kalkıp koridora yönelir. "Silaha ihtiyacım var. Onları yanımda getirdiğimde LAX'te yaygara koparıyorlar."

Henry takip etmek için ayağa fırlar. "Cephaneliğe yaptığım yeni eklemeler hakkında ne düşündüğünü duymak isterim. Özellikle insan tarafından taşınabilir füze çok eğlenceli olacak gibi görünüyor."

"Bir şehrin ortasındayız," diyor Lucas. "Hiç füze ateşlemiyorsun Henry."

"Bunu duymamış gibi davranacağım." "Henry,"

diye homurdandı Lucas.

Adam iç . "Evet, baba. Güzel. Füze yok."

Benedict koridordaki kapılardan birinin çerçevesinin üzerine uzanır. Elinde eski bir anahtarla kapının kilidini açar ve içeri girer.

"Anahtarlar bunca zamandır kapıların üzerinde mi duruyordu?" Pek de hoş olmayan bir ses tonuyla sordum.

"Evet," diyor Lucas. "Herkesin erişime ihtiyacı var. Ne de olsa burası bir aile evi."

Hiçbir şeyim yok. Kesinlikle hiçbir şeyim. Ayrıca, ben bir aptalım.

"Babamın yüzündeki o şey ne?" diye soruyor Benedict alçak ve gürültülü sesiyle.

"Sanırım bu onun gülümseme çabası." Henry sadece cephanelik olarak tanımlanabilecek bir odaya giriyor ve hepimiz onun peşinden gidiyoruz.

"Korkunç, değil mi?"

Taş duvarlı başka bir büyük oda. Ancak bu duvarlar öldürme aletlerinin düzenli raflarıyla kaplı. Hançerler, kılıçlar, mızraklar, yaylar ve oklar . Ayrıca kalkanlar ve çeşitli zırhlar da var. Odanın ortasında ağır ahşap sandalyeler ve silahları temizlemek için fırça ve bezlerin düzgünce dizildiği büyük bir masa var. Bir vitrinin içinde, metaline rünler kazınmış gümüş bir balta var. Ayrıca silahlar da var... bir sürü silah.

Benedict onlara el sallıyor ve "Ama çok gürültülü, dağınık ve modernler" diyor.

"Seni bir kalabalığın içinde kılıç kullanırken gördüm, ağabey. Şimdi bu gürültülü ve dağınıktı."

"Bu sadece bir yanlış anlaşılmaydı. Daha sonra gülüp geçtik."

"Bütün uzuvları hâlâ yerinde olan insanlar," diyor Henry. "Elbette."

Benedict küçümseyerek burnunu çeker.

Vampirler doğaları gereği şiddet yanlısıdır. Bunu anlıyorum. Çoğu insana göre besin kaynağımızdan daha az uzağız. Bir de göz önünde bulundurulması gereken politikalar ve iç çekişmeler var. Ama bu oda çok fazla. "Burada bir savaş başlatmaya yetecek kadar silah var."

"Ya da birini bitirmek için." Lucas çantasındaki baltaya baktı. "Ama umalım da iş o noktaya gelmesin."

CHAPTER NINE

Yine Lucas'ın yatağında uyanıyorum. Sırt üstü yatmış, ellerini başının arkasına koymuş, tavana bakıyor. Hangi derin düşünceleri düşünüyor olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Oturma odasında Henry ve Benedict'in geçmişle ilgili anlattıkları hikâyeleri dinlerken uyuyakalmış olmalıyım. Kendime ait bir oda istememe rağmen Lucas beni kendi odasına taşıdı. Sanırım hâlâ ortalığı dağıtmayacağıma güvenmiyor. Ki bu çok saçma. Henry dün gece neredeyse kırdığım vazoun 1793'ten kalma, yaklaşık yarım milyon değerinde bir Wedgewood vazosu olduğunu söylemekten büyük zevk aldı. Ama Lucas peşimde olmasaydı onu neredeyse kırmayacaktım.

Cenazem her an olabilir. Yangından çıkan sahte beni ne zaman gömeceklerini sormadım. Küllerimi bir koyuyor olabilirler. Özel bir tercihim yok. Ailem ve arkadaşlarım için çok üzücü ve korkunç bir zaman. Bunu düşünmek bile kalbimi acıtıyor. Hiç kimse sevdiği birini kaybetmekten ya da ölümlü olduğunun hatırlatılmasından hoşlanmaz. Keşke cep telefonumdaki ve dairemdeki fotoğraflar yanımda olsaydı. Tanıdık gelen her şey güzel olurdu. En sevdiğim tişörtüm ya da değer verdiğim birkaç mücevher parçası gibi. Sanırım annemin yirmi beşinci yaş günümde bana hediye ettiği antika gümüş madalyon, alevler tarafından yok edilmemiş olsa bile dışarıda kalacaktı.

Keder gariptir. Ve ben eski hayatımın yasını tutuyorum. Küçük şeyler. Bir Pazar sabahı sokağın aşağısındaki kafeye yürümek ya da arkadaşlardan rastgele mesajlar almak gibi. Tüm o hayat buradan arabayla kısa bir mesafede bekliyor. Ama Ay'da da olabilirdi. En azından annemin sesini ve babamın gülüşünü hâlâ hatırlayabiliyorum. Ya da bir fıkra anlatmaya çalıştığımda Nicole'ün gözlerini devirişini ve bir başka can alıcı noktayı daha karıştırdığını. Ve bu değerli anıları zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum.

Bu arada ben de bir grup ölümsüz erkek modelle birlikte Hollywood Tepeleri'ndeki bir hobbit deliğinin vampir eşdeğerinde yaşıyorum. Hayatın sizi götürdüğü yerler. Ya da ölümün.

"Bu gece burada, evde kalmanı düşündüm," diyor Lucas birden. "Ama bu doğru bir seçim değil. Ailenin birlikte nasıl çalıştığını görmen gerek. Ayrıca uyum sağladığını ve yerini aldığını da görmen gerek."

"İnsanların beni bir zayıflık olarak göreceğinden endişeleniyorsun." Ondan bir şey çıkmadı.

Ona daha iyi bakabilmek için yan dönüyorum. Hiçbir şey olmuyor. Yüzümü buruşturuyorum ve daha çok konsantre oluyorum.

"Aklımı okumaya mı çalışıyorsun?" diye soruyor hafif bir gülümsemeyle. "İşe yaramıyor."

"Sadece ne düşündüğümü sor. Daha hızlı olabilir."

"Tamam," diyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Los Angeles'taki durum istediğimden daha karmaşık. Ama bu şehri hala evim olarak görüyorum. En azından şimdilik." Çenesini yatak başındaki masaya doğru salladı. "Kan torbalarınızı için. Güneş batar batmaz gidiyoruz."

Doğrudum ve durdum. Çünkü yatağımın başucundaki masanın üzerinde, akşamki kan torbalarımla birlikte eski, kırmızı kadife bir kutu duruyordu. "Bu da ne?"

"Sadece etrafta bulduğum bir şey. Hoşuna gideceğini düşündüm."

İçinde iki elmas küpe var. Ve küçük değiller. "Vay anasını. Bu hiçbir şey değil. Uzaktan bile değil."

"Bu kadar büyötmeyin. Onları bir süre önce Belçika'dan aldım." Kara kaşları birbirine yaklaşıyor. "Yatırımları çeşitlendirmek iyidir. Her şeyi mülke bağlamamak lazım."

"Çok güzeller. İlk baskı Austen ve şimdi de bunlar... Karanlık ve ürkütücü kalbinin derinliklerinde bir yerlerde benden gerçekten hoşlandığını düşünmeye başlıyorum, Lucas."

Homurdanıyor. "Acele et ve kanını iç. Bütün gece bekleyemeyiz."

Pahalı mücevherleri bir kenara bırakıp kırmızı şeyi emmeye başladım. "Nereye gidiyoruz ve ne kadar tehlikeli olacak?"

"Açık olmalı. Archie, The Boulevard'ın sahibiydi. Ailesi dağılmış durumda, bu yüzden yönetim kurulundaki koltuğuyla birlikte binayı da talep ediyoruz."

"Hâlâ orada olan adamlarına ne olacak?"

"Önce bize zarar vermeye çalışmayan hiç kimseye zarar vermeyeceğiz. Hâlâ binada olan adamları başka bir yere yerleşebilir. Eminim sahip olduğu

Bu amaçla kullanabileceğimiz başka mülkler de var." Lucas bana baktı. "Skye, silah kullanmayı ya da kendini savunmayı biliyor musun?"

"Silahlardan nefret ederim. Ama on sekiz yaşındayken kendimi savunma kursu almıştım." "Geride dur ve başını aşağıda tut. Her zaman sana söyleneni yap. kez," diyor. "Anlaşıldım mı?"

"Bu gecenin nasıl geçeceği konusunda endişeleniyorsun." Bu kadarını bilmek için zihin okumama gerek yok. Vücut dilinden ve ses tonundan belli oluyor.

"Her şey yoluna girecek." Ve tüm söylediği bu.

Benedict kurşun geçirmez bir Mercedes G Wagon kullanıyor. En az kendisi kadar büyük ve yapılı. Koruma olarak işini ciddiye alıyor. Evden çıktığımızda bakışları sürekli hareket halinde, saldırıya karşı tetikte. Henry'yle birlikte cephanelikten çıkardıkları silahların sayısı çok fazlaydı. Ancak, bir hançer almama bile izin vermediler. Makul bir mektup açacağı bile. Bu çok aşağılayıcı. Başka bir siyah kot pantolon, bot ve tişört giyiyorum. Diğerleriyle hemen hemen aynı. Lucas'ın kot pantolon ve V yaka tişörtü nasıl giydiği görülmeye değer. Modern, gündelik kıyafetler ona çok yakışıyor. Benedict'in çenemdeki salyayı silmem için yaptığı sessiz öneriyi duymazdan geliyorum. Birimiz yetişkin gibi davranmak zorunda.

Bu gecelerden birinde Lucas'ın büyüüne kapılmayı bırakacağım. Her olabilir. Bu güzel olurdu.

Elmas küpeler hâlâ komodinin üzerinde sapasağlam duruyor. Hediye verme konusunda ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Bu durumla ilgili hiçbir şey mantıklı değil. Ve Lucas'ın bir şeyler yapma nedenleri en iyi ihtimalle yarım yamalak.

The Boulevard Hotel'in önüne geldiğimizde her yer ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Ne misafirlerden, ne personelden ne de diğerlerinden bir iz var. Ama kapılar açık ve ışıklar yanıyor. Beyaz bir pantolon ve topuklu ayakkabı giyen bir kadın bizi karşılamak için dışarı çıkıyor. Kahverengi bir teni ve omuz hizasında, gümüş rengi saç telleri olan siyah saçları var. Kalın, safir ve beyaz altın kolyesi göz kamaştırıcı. Kalçasında taşıdığı uyumlu hançer de öyle. Bu kadının gösteriştense uzak bir yanı yok. Sonsuza kadar yüksek tarzda yaşıyor.

"Evde kalıp bunu bana , değil mi?" diye soruyor aksanlı ve boğuk bir sesle. "Neden şaşırmadım?"

Lucas ona sıcak bir gülümseme veriyor. "Leilah."

"Merhaba, yaşı adam. Uzun zaman oldu." Her birimize sırayla başını sallıyor ve bana meraklı bir bakış atıyor. "Aileye hoş geldin, kardeşim."

"Teşekkür ederim."

"Hadi o zaman, şu işi bitirelim," diyerek binaya geri dönüyor. "Adamlarım yer altı katlarında çalışmaya başladı bile. Bulduğumuz tüm kaçakları sorgulanmak üzere barda tutacağız. Neden yukarı çıkmıyoruz?"

Merdivenleri kullanacağız. Otelde altmış oda ve süit var ve hepsinin temizlenmesi gerekiyor. Balo salonu, restoran ve diğerleri ile birlikte. Diğer katlarda da aynı bakımsızlık havası var. Bayat hava ve duvarlardaki izler. Yıpranmış halı ve hırpalanmış mobilyalar. Buraya en fazla iki yıldız verebilirim. Bize söylendiği gibi, Archie'nin ailesi kaçmış görünüyor. Otel boş görünüyor. Neredeyse.

Benim görevim kapıda herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını dinlemek, sonra kapıyı açmak ve Henry bir kasırga gibi odaya dalarken geride durmak. Odanın temiz olduğu ilan edildikten sonra diğerine geçiyoruz. Lucas bu kadarını bile yapmamdan hoşlanmıyor. Yine de işimin sadece benim için icat edildiği hissine kapılıyorum. Henry benim de dahil olduğumu hissetmemi istedi. Ama her neyse. Diğerlerinin sertleşmesine izin veriyorum.

Bana güvenli görevler verilmesi tepeden tırnağa gergin olmamı engellemiyor. Ve kendimi kontrol altına almadan önce üç kapı kolu kırdım. Tüm bunlar olurken Lucas bana yan gözle bakıyordu. Hiç yardımcı olmuyor.

Üçüncü katta saklanan dehşete düşmüş bir vampir buluyoruz. Kafamın içinde korkuyla çevrelenmiş *Ormancı* kelimesi beliriyor. Lucas onlara zarar vermek için hiçbir hamle yapmayınca kafaları karışıyor. Henry onları bodrumdaki bara . Üçüncü katta başka bir şey olmuyor.

Ama dördüncü katta saklanan biri bir çeşit tabancayla bize ateş açtı. Susturuculu silahın patlama sesini duymak korkunçtu. Hepsi de gece kulübünün dışında ateş edilmesini .

İlk kurşun başımın üzerinden uçtuğunda Lucas beni koruyor ve yere itiyor. Bir an ayaktaydım, sonra yüzüstü yere kapaklandım. Bu da beni ateş hattından çıkardı, şükürler olsun.

Bir an sonra Lucas elinde başka bir kalple koridorun ilerisinde belirdi. Tepki verecek zamanım bile olmadı. Benedict bana elini uzatıyor ve kimsenin iç organlarını sökemediği için üzülmüş gibi iç geçiriyor. Gardiyan olabilir ama Lucas'a asılmasını söylemek

geri dönüp güvende tutmak zaman kaybı olur. Vampir ne isterse onu yapar.

Benedict parçalanmış duvarı inceliyor. "Yine tahta mermiler."

Lucas'ın bakışları yakıcıdır. Koridorda geri adım atarken kalp elinde küle dönüşüyor. "Skye, vuruldun mu?"

"Hayır."

"Emin misin?" "Evet."

"Kan kokusu yok," diyor Benedict. "Üzerinde değil."

Lucas'ın çene çizgisi sert hatlarla belirlenmiş. Sanki adam büyük bir öfkeyi içine atmış gibi.

İfademî soğukkanlı ve sakin tutmak için mücadele ediyorum. Çünkü o yanımda olmasaydı, ölmüş olurdu. Daha da ölürdüm. Ancak, bu durum zaten gergin ve kan emici olduğumdan beri biri beni ikinci kez öldürmeye çalıştığı için çıldırmam kimsenin ihtiyacı duyacağı son şey.

Başka bir aksilik olmadan katın geri kalanında dikkatlice ilerliyoruz. Yerin üstündeki yedi kattan sadece en üstteki ikisi Archie'nin ailesi tarafından kullanılmış gibi görünüyor. Kapalı pencereler, dağınık ve terk edilmiş kıyafetler ve diğer eşyalar bunu kanıtıyor. Aceleyle çıkmışlar gibi görünüyor. Sanırım diğer beş kat gerçek misafirler için ayrılmış. Burası için yapılan yorumları hayal edin. İyi bir gece uykusu çekmek kadar menüye düşme ihtimalinizin de yüksek olduğu yıkık dökük bir otelde kim kalmak ister ki?

Henry kimseyi dönüştürmemeyi seçerken, Leilah görünüşe göre kendine bir ölümsüz ordu kurmuş. Bir düzineden fazla adamı binaya doluşmuş. Sanırım artık geniş aile sayılıyorlar. Irk, yaş ve cinsiyet açısından çeşitlilik gösteriyorlar. Bazıları taktik teçhizat giyerken, diğerleri bizim gibi sokak kıyafetleri giyiyor. Her biri tam olarak ne yaptığını biliyor gibi görünüyor. Lucas'ı huşu ve ihtiyat karışımı bir tavırla izlemeleri ilginç. Sanki ölümlülerin arasında yürüyen bir tanrı gibi.

Altıncı katta daha fazla sorunla karşılaşılıyor. Büyük bir patlama oldu, sonra duvarlar sarsıldı. Toz ve boya parçaları hepimizin üzerine yağıyor. Leilah'nın adamlarından biri patlamanın etkisiyle küle dönüşüyor.

"Kahretsin, Fionn. Seni aptal çocuk. Hep acele ediyorsun," diye tıslıyor Leilah. Kendini toparlamak için bir an durduğunda kimse bir şey söylemiyor

"Dikkatli olun. İhlal suçlamasında bulundular. Margaret nerede?"

"Geliyorum." Beyaz tenli ve gri saçlı çarpıcı bir kadın koridorda bize katılıyor. Leilah'dan daha yaşlı ve üst sınıf bir İngiliz aksanı var. "Affedersiniz."

"O bir insan," diye fısıldıyorum.

Lucas bana döndü. "Skye, kendini kontrol altına aldın mı?"

Kanı beni çağırıyor. Damarlarında akan kanın tanıdık uğultusu ve kalbinin sabit atışı bir senfoni gibi. Ve bu kadar yakın olduğum için bunun fazlasıyla farkındayım. Ama titreme ve ağız sulanması gibi şeyler yok. "Evet."

"Margaret, Leilah'nın sevgilisi. Aynı zamanda bir cadı," diyor Henry. "Onu ısırmak denemenizi tavsiye edeceğim bir şey değil. Kendini tokatlatmak için çok iyi bir yol, kardeşim."

"Bu ne zaman başladı?" diye soruyor Lucas.

"1969. Woodstock'ta tanıştılar. Hani şu New York'un dışında herkesin özgürce aşık olduğu ve asit attığı o harika konser var ya?"

Lucas başını sallıyor.

Artık hiçbir kapıyı açmama izin verilmediğini söyleyebilirim. Margaret bir şeyler mırıldanıyor ve bir elini kaldırarak yavaşça ilerliyor. O geçerken koridoru kaplayan birkaç kapının arkasından hafif bir tıklama sesi duyulur. Ama başka hiçbir şey patlamıyor. Tanrıya şükür. Klişeleşmiş cadılara benzemiyor. Dramatik sivri bir şapkası falan yok. Sadece kot pantolon ve dökümlü beyaz bir üst. Boynunda gümüş zincirler ve kristaller asılı. Ama ilerlerken ve patlayıcı cihazlarla uğraşırken elinde tuttuğu bir parça berrak kuvars.

Altıncı katta bir etkinlik alanı var. Sanırım konuklara güzel bir şehir manzarası sunuyor. Ve o büyük kapıların ardında bir şeyler hissedebiliyorum. Bir düşünce ve duygu. En baskın olanları öfke ve korku.

"İnsanlar var," diyorum. "Kızgınlar ve korkuyorlar." "Tüm anladığın bu mu?" diye soruyor Lucas.

"Evet."

Leilah bileğini oynatmadan önce bir an bana bakıyor. Adamlarından dördü öne çıktı ve hepsi tepeden tırnağa silahlıydı. Silahlar, hançerler ve aklınıza ne gelirse. Ama Henry ve Benedict de öyle. Bir tek Lucas

kendi ellerini kullanmayı tercih ediyor gibi görünüyor. Diğer herkes bundan sonra ne olacağını görmek için sessizce bekler.

"Silahlarınızı bir kenara atın ve elleriniz başınızın üzerinde yüzükoyun yere yatın," diye bağıyor Leilah. "Biz içeri girdiğimizde bu pozisyonda olmayan her yaratık yok edilecek. Bu sizin tek uyarınız. Bu gece son ölümün acısını çekmek zorunda değilsiniz."

Bir süre sonra adamlarına başıyla selam verir. Dört kişi bulanıklaşır ve odaya girer. Ardından silah ve çığlık sesleri gelir. *Kahretsin*. Tüm bu durum tüylerimi diken diken ediyor. Ama düşüncelerimi ve duygularımı yüzüme yansıtmamak için elimden geleni yapıyorum. Şiddetin ardından gelen sessizlik de en az onun kadar kötü hissettiriyor.

Leilah ceketinin cebinden bir cep telefonu çıkarır ve ekranı okur. "Lucas, bodrumdaki bardan bekleniyorsun. Burada bitirebiliriz."

Başını sallıyor, elini sırtıma koyuyor ve bizi asansöre doğru götürüyor. Benedict de hemen arkasından. Henry vampiri içkili mekana götürdükten sonra bir daha yukarı çıkmadı. Ve aşağıda sadece onlar yoktu. Archie'nin ailesinden on beş kişi endişeli yüzlerle masalarda oturuyor. Leilah'nın adamlarından birkaçı onları koruyor.

Lucas onların yanından geçip doğruca binanın arka tarafındaki yönetim kurulu toplantı odasına girdi. Geçen geceki kadar karanlık ve ürkütücüdür. Ama bu sefer beyaz tenli, kısa kıvılcı saçlı, Lakers tişörtü giymiş bir vampir yönetim kurulu üyelerinden birinin sandalyesine bağlanmış, her iki bacağından birer hançer çıkmış ve bir diğeri de karnına saplanmıştı.

Ahh. Topuklarımızın ne kadar hızlı olduğunu düşünürsek, deri ve et bıçaklara yapışmış olmalı. Çok fazla kan var. Ama insan kanı değil. Aradaki farkı kesinlikle koklayabiliyorum. Vücut parçaları ve çeşitli sıvılar ancak söz konusu vampir öldüğünde küle dönüşüyor olmalı.

Bu nasıl benim hayatım şimdi?

"Baba," diyor Henry parlak bir gülümsemeyle. "Bu Josh. Az önce onunla bir oyun oynuyorduk, hepimiz çok eğleniyorduk, değil mi?"

Başka bir vampir elinde bir hançerle yakındaki bir duvara yaslanıyor. Uzun boylu, zayıf, kaslı bir yapıya ve omuz hizasında koyu renk saçlara sahip. Kolunda kurumuş kan ve iyileşmekte olan bir kesiğin kalıcı pembe çizgisi var. Çene çizgisinde de soluk gri bir çürük var. Lucas'la aynı renge sahip olsa da, daha dağınık bir havası var. Arkaya taranmış saçları yok.

ve yeni tıraş edilmiş bir yüz. Bu adam dağınık bir şekilde yakışıklı ve tahminen kırk yaşlarında.

"Nico, seni kesti mi?" diye sordu Lucas. "Ben uyuduğumdan beri yavaşladın mı?"

Vampir gülümser. "Bu Archie'nin suikastçısıydı. Bazı yetenekleri var. Onu en alttaki otoparkta kaçmaya çalışırken buldum. Burası tüneller ve gizli odalarla dolu."

"Ne kadar ilginç. Onun suikastçısıydı ama yine de peşimden kendisi gelmemeyi tercih etti. Bunun yerine birisini gönderip vurdurmayı denedi." Lucas elleri bağlı adamın yanına gidip hançerlerden birini çıkardı. "Bu tam olarak neden?"

Josh'un gözleri acıyla açılıyor ama ağzı kapalı kalıyor.

Nico elindeki bıçağı fırlatır. Hedefini esirin omzunda bulur ve Josh'un tüm vücudu sarsılır. "Dürüst olmak gerekirse," diyor Nico, "bence bu pislik, Ormancı'nın peşinden gidecek cesareti kendinde bulamadı."

Lucas Henry'ye bakıp ona onay verdi.

"Pekâlâ," diyor, izin verildiğinden şüphelendiğim görkemli tahta masaya oturarak. "Şöyle yapacağız Josh. Şu ana kadar eğlenerek oynadık ama gördüğün gibi babam geldi. Bu nedenle, işe koyulmanın zamanı geldi. Ya sorularımıza cevap verirsin ya da-"

"Nasıl olsa beni öldüreceksin," diye inliyor Josh.

"Sözümü kestiğine inanamıyorum. Bu çok kaba bir davranış." Henry sarı saçlarını geriye savurdu. Daha önce bir saray mensubunu iş başında görmemiştim ama bu ilginç. "Ve, duh. Babama ve yeni gözdesine bir nişancıyla ateş ettirdin. Ne kadar zamandır kendine özel birini bulmasını umduğumuz hakkında bir fikrin var mı? Yüzyıllardır, dostum. Asırlardır. Sonra da gelip onu öldürmeye çalışıyorsun."

Josh'tan bir şey yok.

Gerçi Lucas'ın çenesinde bir kas seğirmesi var. Sinirden olmalı. Doğaüstü bir güç gösterisiyle ben de Henry'nin kafasına vurmamayı başarıyorum. Ve Nico'nun soğuk bakışlarıyla beni bir kez daha süzmesi gereksiz ve özellikle kardeşçe ya da rahat değil.

"Yani, tabii ki sizi öldüreceğiz," diye devam ediyor Henry. "Ama tartışmaya açık olan nasıl öleceğiniz."

Josh ikna olmuş görünmüyor.

"İşte olacaklar. Ailemizin suikastçısı Nicholas, senden parçalar kesmeye başlayacak. El ve ayak parmaklarını, sonra uzuvlarını ve böyle devam edecek. İçine doğru ilerleyecek. Bu onun uzmanlık alanı. Seni parçalara ayırırken ne kadar uzun süre hayatta tutabildiğine şaşıracaksın. Ve sen konuşacaksın. Her şeye rağmen. Eninde sonunda hepsi konuşur."

Josh küçümsüyor. "Ben sizin için gerçek bir tehdit bile değilim."

"Öyle mi?" diye sorar Henry. "Söyle."

"Eğer sen beni öldürmezsen, o . Tetikçiği tutmam için bana parayı o verdi. Archie beni korumazsa her türlü boku yerim." "Parayı sana Archie mi verdi?"

Adam başını sallar ve yüzünü buruşturur. "Hayır."

"Sana parayı kim verdi ve seni kim öldürecek Josh?" diye sorar Lucas.

"Yüzyıllardır Ruslarla birlikte. Sence Lev'in kulağına L.A.'in yeni bir avlanma alanı için mükemmel bir seçim olacağını kim fısıldadı?" diye soruyor Josh. "Lev yönetimi ele geçirmeye çalışmadan önce buradaki ailelerin hiçbiri birlikte çalışmayı bilmiyordu. Şehir kaos içindeydi. Sadece hazır ve kontrolü ele geçirmelerini bekliyorlardı. Ama aslında tüm bunlar seninle ve sizinkilerle uğraşması bir kılıftı."

"Bir isme ihtiyacımız var Josh," diyor Henry.

Josh ayaklarının dibine bir damla kan tükürüyor. Pisliğin bana sırtış şekli iğrenç... dudaklarını ve dişlerini kaplayan kıpkırmızı kalıntılar. "Ve *onu* çok istiyor. Onu duymalısın. Geçen gece Archie'yi öldürdüğün zamanki güvenlik kayıtlarını görmüş. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama senin yanında onu görmek onu çılgına çevirdi."

Tüm vücudum kaskatı kesildi.

"Kim?" diye sorar Lucas ölümcül bir ses tonuyla.

"Kardeşin." Josh manyakça güler. "Sıçtın batırdın, Woodsman. Hâlâ hayatta."

CHAPTER TEN

Döndüğümüzde evin önündeki sokakta yanan bir araba vardı. Bu gece istese de daha garip olamazdı. Bir itfaiye aracının kırmızı ışıkları dönüp dururken alevler gökyüzüne doğru yükseliyor. Ama itfaiyeciler çabucak kontrol altına alıyor. Bir sürü meraklı komşu yakınlarda toplanmış. Bütün sokak dışarıda gibi görünüyor. Eve yangınla gelmek pek hoş değil. Ne zamandan beri burayı evim olarak görmeye başladım?

"Şimdi ne olacak?" diye sorar Henry inleyerek. "Ne bulabileceğine bir bak," diyor Lucas.

Henry araçtan iner ve biz daha tam olarak durmadan önce kendinden emin bir gülümsemeyle yetkililere doğru adım atar. Benedict daha sonra kucağında bir tabancayla garaja doğru ilerliyor. Herkes gergindir.

"Gerçekten deneselerdi evin üst katlarını havaya uçurmayı deneyebilirlerdi," diyor Lucas. "Rünlerin oradaki bir yangını durdurup durdurmayacağından emin değilim. Ama her kimse, sadece bizimle uğraşıyor."

Benedict, "Sanırım bu da kardeşinin bizi meşgul etmek için uydurduğu bir saçmalık," diyor.

"Öyle görünüyor."

"Taşınıyor muyuz?"

Lucas başını sallar. "Hayır. Diğer mülkler buradakiyle aynı korumaya sahip değil ve muhtemelen bizi takip etmeleri uzun sürmez. Şimdilik olduğumuz yerde kalalım."

Benedict sadece başını sallar.

Öte yandan benim bazı sorularım var. "Ya biri üst katları havaya uçurursa? Enkazın altında korkunç şekilde ölür müyüz, ölmez miyiz?"

"Rünler bizi aşağıda koruyacak," diyor Lucas. "Ve emin olun, acil bir durumda oradan çıkmanın birden fazla yolu var."

"Kardeşinin seni öldürmek istemesi için özel bir neden var mı?" diye soruyorum, arabadan inip onu eve kadar takip ediyorum.

bodrum katında.

"Karışık bir durum." Lucas kaşlarını çatı. "Ama Marc'ı son gördüğümde sırtında en sevdiğim hançerlerden biriyle kanlar içinde yerde yatıyordu. Ayrıca üzerine benzin döktüm ve içinde bulunduğu binayı ateşe verdim. Eğer hayatta kaldıysa, nasıl kurtulduğunu bilmek isterim."

"Konuşmamız gerek," diyorum.

"Farkındayım," diye cevap verir Lucas. "Benedict, şehirde neler olduğu hakkında bana bilgi ver. Lev ya da adamlarından herhangi biri görülmüş mü? Henry'nin de bağlantıları olacaktır."

Benedict başını sallar. "Bu işi ne zaman halletmek istiyorsun-" "Sonra," dedi Lucas ve Benedict'in sözünü kesti.

İri sarışın adam cephaneliğe yönelir. O ve Henry daha önce orada masanın üzerine birkaç dizüstü bilgisayar kurmuşlardı. Sanırım burası onların yeni karargahı.

"Bu ." Lucas beni yeraltı sığınağının koridoruna götürüyor. Çerçevenin üstünden anahtarı alır ve bir kapının kilidini açar. "buyurun."

Daha önce girmedığım başka bir oda. İçeride büyük, süslü maun bir masa ve ona uygun bir sandalyenin bulunduğu bir ofis var. Üç duvar daha fazla kitap ve antika eşyayla dolu. Adam cidden tam bir istifçi. Son duvarda ise yıpranmış ve solmuş bir kadın resmi var.

Benzerliği kesinlikle görebiliyorum. Sarı saçları, yeşil gözleri ve benimle aynı yumuşak kıvrımları var. Aynı ağır çene çizgisi, dolgun dudaklar ve doğrudan bakışlar. Hah.

"Bu gece iyi iş çıkardın." Lucas kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yasladı. "Yine de hâlâ oldukça görünüyorsun. Bu konuda bir şeyler yapmalıyız."

Başımla resmi işaret ediyorum. "Bana ondan bahset."

"Adı Ana'ydı ve ağabeyimin karısıydı," diyor. "Görücü usulü bir evlilikti. En büyük oğul ve varis oydu ama ben avcılıktaki becerimle tanınıyordum. Bu bana zamanımın çoğunu tepelerde geçirmem için bir bahane sağladı. Köyümüzde bir adam saldırıya uğradı ve sorumlu yaratığın izini sürme görevi bana verildi. Bir vampir olduğu ortaya çıktı. Yeteneklerimden etkilendi ve beni dönüştürmeye karar verdi. Ben de Ana'yı dönüştürmeyi teklif ettim."

"Ama kardeşin değil mi?"

"Hayır," diyor Lucas. "Marc her zaman bir pislik olmuştur. Onunla sonsuza dek vakit geçirmek gibi bir niyetim yoktu. Ama Ana'ya karşı bir şeyler hissediyordum."

"Karşılık verdiler mi?"

"Evet. Ama kardeşime ettiği evlilik yeminini kutsal saydı. Aramızda hiçbir şey olmadı. Dönüşmeyi kabul etmeyeceğini biliyordum. Ona ihtiyacı olan çocukları vardı. Kardeşim genellikle başka yerlerde meşguldü ve o da yaşadığı sade hayattan çok keyif alıyordu."

Masanın arkasındaki koltuğa oturdum ve bacak bacak üstüne attım. "Tamam."

"Bir yıl sonra doğum sırasında öldü. Ama ağabeyim ondan benim nasıl vampire dönüştürüldüğümü öğrenmeden ve onu da vampir yapmayı teklif etmeden önce değil." Lucas kollarını kavuşturdu. "Karısına karşı bir şeyler hissettiğimi öğrenince... diyelim ki bu haberi pek iyi karşılamadı. Marc onu dönüştürecek bir vampir aradı ve sonunda bir tane buldu. Ama benim kadar güçlü değildi ve bunu biliyordu. Onu dönüştüren kişi sadece birkaç yaşındaydı; oysa benim efendim çok eskiydi. Hıyarcıklı veba kısa süre sonra insan ailemizden geriye kalanların çoğunu öldürdü. Gerçek şu ki, Marc benim o hayatla olan son gerçek bağımdı ve onu yok etmek konusunda isteksizdim. Benim açımdan saf duygusallık. Her yüzyılda bir beni öldürmek için gönülsüz bir girişimde bulunurdu ama bu aramızda neredeyse bir oyundu."

"Birinin seni öldürmeye çalışmasının bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

İç çekiyor. "Anlamak zorundasınız, istediği konuda uzman olmak için benimle hemen hemen aynı sayıda yılı vardı. Hunlardan ve Tapınak Şövalyeleri'nden savaşmayı öğrenmek için zaman harcadığını biliyorum. Karısına aşık olduğum için beni öldürmeye kararlı olsaydı, bunu bilirdim."

Kaşlarımı çattım.

"Sonra 1955'te casusluk şefim Meriwa'yı öldürdü. Herkesten ondan uzak durmasını istemiştım. Ama o yarım kalmış işlerden hoşlanmıyordu ve onun hareketlerini daha iyi takip etmek istiyordu. Onu öldürmek için değil, sadece nerede olduğunu ve ne planladığını bilmek için. Küllerini gümüş bir sandık içinde bana geri gönderdi. Dört yüz yıldır ailemizin bir parçasıydı. İşte o zaman kardeşimin sonunu getirme zamanının geldiğine karar verdim."

"Ve bu yüzden mi uyumaya gittin?"

"Onların ölümü çeşitli nedenlerden dolayı bana ağır geldi. Ancak kardeşimin yasını tutmak için erken davranmışım gibi görünüyor." Bir süre sessizce beni izledikten sonra, "Ana, senin deyimimle karanlık ve ürkütücü kalbimi kırdıktan sonra, bana onu hatırlatan herkesten uzak durma eğilimindeydim. Ta ki sana kadar. Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim Skye."

"Kardeşinle aranızdaki tüm bunlar ne zaman başladı?" "Arthur,

Badon Savaşı'nda Saksonları henüz yenmişti."

"Bekle. Kral Arthur mu? Onun gerçek olmadığını sanıyordum."
Omuz silkiyor. "Onu çevreleyen mitoloji çoğunlukla saçmalık, ama adamın kendisi yeterince gerçektir."

"Hangi yıldır?"

Dudakları sıkıntıyla yana eğik. Adamın kesinlikle yaşıyla ilgili takıntıları var. "Altıncı yüzyılın başlarında."

"Bin beş yüz yaşında mısınız?" "Aşağı yukarı."

"Bin beş yüz yaşındasınız. Yaklaşık olarak. Ve tüm bu süre boyunca onun resmini yanında taşıyorsun. Bu ya kendini adamak ya da duygusal yük fikrini çok ileri götürmek." Gözlerim ay kadar geniş olmalı. "Ama o olmadığımı biliyorsun."

"Oh, biliyorum. Ana yumuşak konuşuyordu. Açıklanması gerektiğine inanmadığın bir düşünce henüz aklından geçmedi."

"Gerçekten bana çok gürültücü ya da çok fazla olduğumu söyleyen ilk kişi olduğumu mu düşünüyorsun?" Acı bir gülümsemeyle soruyorum.

Bakışları sertleşiyor. "Bunu sana kim söyledi?"

Onun sorusunu görmezden gelerek kendi sorumu soruyorum. "Beni gerçekten neden dönüştürdün?"

"Kim sana bu şekilde hakaret etti Skye? İsimlerini istiyorum."

"Bunun bir önemi yok. Artık değil," diyorum. "Soruya cevap ver. Beni neden dönüştürdün?"

"Size bunun için nedenlerimi zaten söyledim."

"Eski günlerin hatırına onları bir kez daha gözden geçirelim," diyorum masadan ağır bir altın dolma kalem . İçimden kalemi ona fırlatmak geliyor ama o sadece yakalayabilir. "Sana ilk aşkını hatırlattım."

"Bir an için. Evet, bir anlığına. Ama seni dönüştürmemin nedeni Skye, ne Henry'nin ne de Benedict'in olmaları gereken yerde olmamalarıydı. Anlamadığım yeni bir yüzyılda uy. Uyum sağlamamda bana yardımcı olacağını biliyordum."

Homurdanıyorum.

"Daha fazlasını mı umuyordun?" "Hayır."

"Pekala o zaman. Seni neden dönüştürdüğümü açıkladık." Başını eğiyor. "Ama neden hâlâ benim yatağında uyduğunu bilmek ister misin?"

"Çünkü bana tek başıma güvenmiyorsun, ayrıca bunun beni rahatsız ettiğini de biliyorsun. Küçüklüğün yaşla birlikte kaybolacağını düşünürsün ama görünüşe göre öyle değil." Ağır kalemi masaya geri fırlatıp ayağa kalkıyorum. "Burada işimiz bitti. Sonunda bana neler olduğunu anlattığın için teşekkürler. Çekilin lütfen."

Lucas sırtı kapıya dönük, olduğu yerde kaldı. "Yap beni."

"Oyun oynayacak havada değilim."

"Yazık, çünkü ben öyleyim."

"O zaman git Monica'yı bul,"

diyorum.

Ve kelimeler ağzımdan çıktığı anda bunun bir hata olduğunu anlıyorum.

"Kim?" Kara kaşları birbirine yaklaşıyor. "Geçen gece içtiğim insanı mı kastediyorsun? Henry'nin maaş bordrosunda olan mı?"

"Henry ona gerçekten para mı ödüyor?"

"Bazıları kanlarını satmaya hazır." Merakla bana bakıyor. "Kıskanıyorsun. Ama onunla ancak beslenecek kadar uzun süre birlikte olabildim. Neden kıskanıyorsun?"

"Ben kıskanç değilim."

"Evet, öylesin. Ama şu anda tüm duyguların yükselmiş durumda. Ve ben senin efendin olduğum için, bana doğru çekildiğini hissetmen normal. Bu genellikle teşvik ettiğim bir şey değildir ama senin durumunda bir istisna yapmaya karar verdim."

"Ha. Hayır. Bana iyilik yapma."

"Buraya gel," diye emrediyor.

Göğsümde buna karşılık gelen bir çekilme hissediyorum. Sanki ben ondan bu zorlama saçmalığını üzerimde kullanmamasını istememişim gibi. "Siktir git."

Gülümsemesinde dişlerini göstermekten fazlası var. "Beni kendin becer, seni korkak."

"Harika. Memleri keşfetmişsin." Sorduğum için kendimden nefret ediyorum ama gerçekten bilmek istiyorum. "Ana'ya hâlâ aşık mısın?"

"Hayır. Tabii ki hayır. O iyi bir kadındı. Ama öleli bin yıldan fazla oldu. Şimdi buraya gel."

Başımı sallıyorum ve bir adım geri atıyorum. Ama o ilerliyor ve atletimin önündeki kol deliklerinden tutuyor, altındaki dantel sütyen askıları da dahil. Taş gibi sert göğsünü itiyorum ve yaklaşık olarak hiçbir yere varamıyorum. "Bırak beni."

"Hayır. Asla," diyor kararlılıkla. "Özellikle de gerçekten istediğin bu değilse."

"Sanki ne istediğimi biliyorsun. Sen tam bir-"

Birden bizi hareket ettirdi ve pozisyonlarımızı değiştirdi. Sırtımı kapıya dayadım. Her ne kadar taşaklarına diz çökmek istesem de, çizmeli ayakları benimkilerin arasında olacak şekilde manevra yaptı. Vücudu dizlerimden göğsüme kadar bana baskı yapıyor. Tek yapabildiğim göğsünü itmek ya da kollarını kavramak, ama her iki hareket de bir işe yaramıyor.

Yüzünü boynumun kenarına bastırıp derin derin nefes alıyor ve beni ürpertiyor. Ve ona verdiğim tepkiden nefret ediyorum. Bu adil değil - çocukça bir ifade ama yine de doğru.

"Ne gibi?" diye soruyor, olabildiğince sakın bir şekilde.

"Bilmiyorum. Ama yine kokumdan bahsetmeye başlarsan..."

"Neden cümlelerini bitirmiyorsun?" diye soruyor. "Bu sizin açınızdan gerçek bir bağlılık eksikliğini gösteriyor."

Kalbim hala çalışıyor olsaydı, atıyor olurdu. Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum ve piç kurusu gerçekten gülüyor. Sonra dilinin düz kısmını boynuma doğru sürükledi. Bu beni tahrik etmemeliydi. Ama şu anda bir sinir yığınıyım ve her biri bu pislik tarafından gıdıklanıyor. Lanet olsun. Tüm bu gerilim içimde kaynıyor, beni sevişmeye, dövüşmeye ya da ne olduğunu bilmediğim bir şeye itiyor.

Parmaklarının arkası, hâlâ atletimi ve sütyenimi tuttuğu tenimde huzursuzca hareket ediyor. "Elin tatlı kalçalarının arasındayken seni düşündüğüm onca zaman" diyor.

"Bunu düşünmene gerek yok. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Ama senin için yeterli değil, değil mi?" diye soruyor. "Bana ihtiyacın var." "Üzerindeki ego... kahretsin."

"Sadece güzel kokmuyorsun Skye, tadın da güzel. Seninki şimdiye kadar içtiğim en tatlı kandı. Sanırım kıyafetlerini çıkarmanın zamanı geldi."

Gergin bir kahkaha attım. "Kesinlikle olmaz."

"Neden?"

"Benimle seks yapmak istemiyorsun. Bunu sen söyledin. Hani yeni doğmuş bir bebeğe aşık olmak korkunç bir rahatsızlıktı?"

"Dediğim gibi, fikrimi değiştirdim." "Tekrar değiştir."

Bekleyeceğim."

"Denedim, biliyorsun," diyor. "Sana olan bu tutkunun aptalca olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Ama işe yaramadı."

"Sadece birkaç gün oldu. Daha sıkı çalış."

"Hayır. İstedğin kadar kızgın ol. Ben, hiç şüphesiz, bu dünyada yürüyen en bencil yaratığım. Çünkü en iyisi ne olursa olsun, senden vazgeçmeyi reddediyorum. Yanımda olman, seni yakınımda tutmak beni mutlu ediyor."

Burnumu kıvırıyorum. "Bu seni ne yapar?"

"Henry bana insanların bu modern zamanlarda mutluluk arayışına ne kadar takıntılı olduklarını anlattı. Aynı fikirde olduğumu görmek beni şaşırttı. Görev, sadakat... bunlar insanı geceleri pek sıcak tutmaz. Ama sen, sevgili Skye, öyle."

Başka bir şey söylemeden atletimin önünü tam ortadan ikiye ayırdı. Parmaklarının uçları sütyenimin dantelinin üzerinde kayıyor, başparmakları meme uçlarımla sert izleriyle oynuyor. Alnını benimkine yaslaması, bizi olabildiğince yakın tutması. Kahretsin. Bu hiç iyi değil.

İyi olmayan bir şey de karnımın alt kısmındaki her şeyin sıkışması. Külotumun ağ kısmı ihtiyaçtan nasıl da ıslanmış. Adamdan ne kadar nefret ettiğimi, belki de çoğunlukla nefret ettiğimi hatırlamamı zorlaştırıyor. En azından, sanırım etmeliyim?

"Kadınların her zaman etek giydiği günleri özleyorum," diyor. "O çizimleri ve pantolonu üzerinden çıkarmayı bir angarya haline getireceksin, değil mi?"

"Lucas..."

"Ve işte, bir düşünceye başlıyorsunuz ve bir daha bitirmiyorsunuz. Bu bir alışkanlığa dönüşüyor." Elleri sütyenimin dantelinin üzerinden göğüslerimi kavıyor. Aletin sertleşen boyu bana baskı yapıyor ve beni kıvrandırıyor. Fark etmemiş olmasına imkân yok. "Sana tek bir sorum var Skye."

"Ne?"

Boynumun arkasını kavıyor ve beni sertçe öpüyor. Dili doğrudan içeri kayıyor ve beni geçiriyor. Ağzını benimkine bastırma şekli yoğunluğuyla cezalandırıcı. Doğrudan başıma yönelmesinden ve vücudumu tepeden tırnağa aydınlatmasından nefret ediyorum. Hayatımda hiç kimse üzerimde böyle bir etki yaratmamıştı.

Bana bakmak, ona verdiğim tepkiyi anlamak için geri çekildiğinde, kendinden memnun bir gülümsemeyle bakıyor. Kendinden bu kadar memnun olmasından nefret ediyorum.

Sarı saçlarımdan bir tutamı parmağına doluyor ve işte o zaman omzunun üzerinden görüyorum. Ana'nın resmi. Altın sarısı saçları, yeşil gözleri ve donuk ifadesiyle tuvalden dışarı boş boş bakıyor.

Ve ben de onun geçmişte peşinden koştuğu ölü bir pilicin kötü bir taklidi olmayı reddediyorum.

Artık kafam karışık ve tahrik olmuş bir karışım değilim. Şimdi, aynı zamanda haklı olarak öfkeliyim.

Duygularımın yükseldiği konusunda haklı olabilir. Hayatımda hiç kimseye vurmadım. Ama mükemmel yüzüne sert bir tokat atmadan önce düşünmek için zar zor duruyorum. Elimin şiddetli kırmızı çizgileri yanağında beliriyor ve sonra kayboluyor.

"Bu ne içindi?" diye soruyor o sinir bozucu sakin ses tonuyla. "Ben Ana değilim."

"Hayır," diye kabul etti. "Sen değilsin. Bunu zaten konuşmamış mıydık?"

Ben kapıyı açıp kaçamadan pozisyonlarımızı tekrar değiştirdi. Kapı onun arkasında, o tek çıkışı koruyor ve ben bir kez daha onunla masa arasında sıkıştım. "Ben senin oyuncağın değilim. Sebebin ne olursa olsun."

"Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekebilir."

"Kapa çeneni ve dinle. Aramızdaki belli bir çekimi inkâr edemeyebilirim. Ama bu kesinlikle daha ileri gitmeyecek. Pek çok nedenden ötürü, ama özellikle de duvarda onun o lanet resmi olduğu sürece."

"Tabloyu indirmemi mi istiyorsun?" "Evet."

Şimdi yoldan çekil."

Başını sallıyor. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Beni duydun."

Bu adam içimdeki şiddeti ortaya çıkarıyor. Bana emir vermeye ve ellerini üzerime koymaya nasıl cüret eder. Daha önce hiç kimse bana patronluk taslayıp beni aynı ölçüde tahrik etmemişti. Bu kadar kontrolsüz hissetmek hoşuma gitmiyor.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını söylemek abartılı olmaz. Pek sayılmaz. Ama bu beni durdurmuyor, bile. Öfkemin mantığa ayıracak zamanı yok. Adama doğru uçuyorum ve o da beni kolayca yakalıyor. Lucas'la dövüşmeye çalışmadan önce nasıl dövüşüleceğini öğrenmek isteyebilirim. Benedict'ten ders falan isteyebilirim. Bu on beş yüz yaşındaki vampire karşı cehennemde gerçek bir şansım olmasını istiyorsam muhtemelen yapmam gereken en akıllıca şey bu olurdu.

Onu ısırma girişimi kısa sürede öpüşmemize dönüştü. Tekrar. Dillerimiz öfkeyle birbirine dolanıyor ve dişlerim onun alt dudağına batıyor. Onu tutuş şekli

Beni sıkıca tutuyor. Sanırım şimdi neden beni koklayıp durduğunu anlıyorum. Çünkü erkeksi kokusu başka bir dünyaya ait. Biraz tuz, sandal ağacı ve ne olduğunu bilmediğim bir koku.

Tişıörtünün kumaşını parçalayıp vücudundan ayırıyorum, ten tene olmak istiyorum. Karşılığında bana verdiği baştan çıkarıcı gülümseme dizlerimin titremesine neden oluyor.

Sonra bir baktım, sırtım masaya çarpıyor ve botlarım, çoraplarım ve kot pantolonum gitmiş. Sadece gitmişti. Yırtık atletimin kalıntıları da öyle. Kıyafetleri yok etmekte inanılmaz derecede usta. Dudaklarım öpüşmekten uyuşmuş ve şişmiş, başım dönüyor. Ayak uyduramıyorum. Ama onu yarı çıplak gördüğümde amımın sıkışma şekli inkâr edilemez. Göğsünün tüm pürüzsüz derisi gözler önüne seriliyor. Özellikle geniş omuzları ve kaslı boynu beni şehvetten aptallaştırıyor. Benim onun zayıflığı olduğunu söylüyor ama o da benim zayıflığım. İşin gerçeği bu.

"Bu zamanın iç çamaşırlarını seviyorum." Masanın ucunda durmuş, bana bakıyordu. Siyah dantelli Brezilya külotuma. Avuç içleri kalın kalçalarımın üzerinde kayarak onları birbirinden ayırıyor. "Sütyen sende kalabilir. Şimdilik."

"Lucas, bekle," diyorum. Ama sözlerimi saklamış da olabilirim.

İç çamaşırlarımı bedenimden ayırıyor ve beni masanın daha da aşağısına sürüklüyor. Ona daha yakın. Sonra yüzü amıma gömüldü.

Vampir seksi hakkında fazla düşünmemiştim. Ama kesinlikle tecrübe edilmesi gereken bir şey. Dayanıklılığı ve gücü eşsiz. Sanırım bin yıl kadar bir sürede anatomi hakkında çok şey öğrenebiliyorsunuz. Dilinin düz kısmını defalarca içimde gezdiriyor. Sonra dudaklarımı emiyor ve bana doğru miktarda baskı uyguluyor. Beni yerken çıkardığı çökmüş, ıslak sesler müstehcen. Aynı şey inlemelerim için de geçerli.

Ellerim onun kalın saçlarını buluyor ve sıkıca tutuyor. Yüzünü seksime sürmesi çok vahşi. Beni diliyle sikerken başparmaklarının beni açık tutması. Daha önce hiçbir erkek bu kadar coşkuyla üzerime gelmemişti.

Beni bu kadar çabuk boşaltması biraz utanç verici. Duygu, her yerime yayılmadan önce omurgamın alt kısmında ne kadar hızlı oluşuyor. Klitorisimi emiyor ve iki parmağını sokuyor. Ve o parmaklar sadakatle hedeflerini buluyor. Orgazm beni tüketirken zihnim serbest düşüşe geçiyor. Tüm benliğim çözülmeden önce geriliyor. Ben yıldız tozuyum. Yok oldum. Benden geriye kalanlar göklerde süzülüyor.

Beni masaya geri götürüyor ve ben farkına bile varmıyorum. Aklımın başıma gelmesi biraz zaman alıyor. Kendimi toparlamam için. Ama bunu yaptığımda,

Vücudunun beni sardığı görüntüye. Kot pantolonunu indirdi, bacaklarımın arasına yerleşti ve vay canına. Bunu gerçekten yapıyoruz.

"Beni istiyor musun?" diye sorar. "Evet."

Sert bir hamleyle, kendini derinlere gömüyor. Ve ondan çok var.

Boğazımdan bir şaşkınlık ciyaklaması kaçıyor. Uzunluğu mutluluk verici derecede iyi ama genişliğine alışmak için bir an gerekiyor. Yüzü ihtiyaçtan kaskatı kesilmiş, kıpırdamadan dururken bakışları benimkine yapışmış. Ağzım açılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Resmen söyleyecek sözüm yok -ki bu bir ilk olabilir.

Başını sallıyor. Yüz ifademde gördüğü şeyden memnun. Bir eli saçlarımı sıkıca kavrarken, diğer eli de kığımın yanağını aynı sıkılıkta tutuyor. Bana istediğini yapmak için mükemmel bir pozisyonda. Ve yaptığı şey de tam olarak bu. Lucas beni acımasızca beceriyor. Bacaklarımı beline dolayıp masanın kenarlarından tutarak ikimizi de lanet olası uçtan yere düşürmesini engellemem gerekiyor.

Kalçaları piston gibi hareket ediyor, sert uzunluğunu defalarca derine gömüyor. Sert meme uçlarım sütyenimin dantelleri arasından onun güçlü göğsüne sürtünüyor. Lezzetli sürtünmenin beni tekrar ayağa kaldırma şekli neredeyse günahkâr. Bir gecede iki kez boşalmak bana yaklaşık olarak hiç olmadı. Hele ki işin içinde başka biri varken. Ama kan içime doğru akıyor, sıcak ve tatlı. Basınç karnımın alt kısmında ve sırtımda sıkı bir top halinde toplanıyor. Tüm benliğim kalçalarımın arasındaki gerilim düğümüne odaklanmış durumda.

Gözlerinin mavisini benim tüm dünyam; başlangıcı, sonu ve sonrasındaki her şey. Sanki kaybolmuş gibiyim ve umursamak aklıma bile gelmiyor.

Yüzünü boynuma bastırıldığında yaklaştığını anlıyorum. Kendini daha fazla kontrol edemeyeceğinin bir işareti. Bu da yeterince adil. Yetmiş yılı aşkın süredir seks yapmadı. Kığımın sıkıca kavradı ve beni biraz kaldırdı. Aletinin geniş, küt başının içimde güzel bir noktaya çarpmaya başlamasına yetecek kadar. Tepeden tırnağa aydınlanmamı sağladı.

İş sikişmeye gelince, adam sihirli. Şaka yapmıyorum. Daha önce hiç bu kadar iyi sikilmemiştim. Lucas'la birlikte olmak beden dışı bir deneyim gibi.

Boşalırken çatırdayan ve kıymıklanan odunların sesi çok yüksek. Kalbim boğazımda sıkışıyor ve tek yapabildiğim bir inilti. Ama iç kaslarım ona kilitleniyor, onu derinde tutmaya çalışıyor. O içimdeyken boşalma hissi çok tatlı ve güçlü.

Gelirken çıkardığı kükreme odanın içinde yankılanıyor. Belki de tüm lanet evde. Bu ses ruhumu sarsıyor, daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Sonunda sakinleşmeden önce kalçaları birkaç kez bana çarpıyor. Bir süre göz kapakları sımsıkı kapalı kalıyor ama sonunda açıyor.

Ve uzunca bir süre birbirimize temkinli bir şekilde baktık. Tamamen garip bir şekilde.

CHAPTER ELEVEN

Henry, "Bir keresinde masanızın kenarına oturmaya cüret ettiğim için beni on yıl boyunca ofisinizden men etmişsiniz," diyor. "Skye'ın az önce yaptığı çok daha kötüydü."

Oturma odasında toplandık. Giymek için yeni bir tişört aldım ama Lucas zahmet etmedi. Bunun nedeni çok geçmeden ortaya çıktı. Benedict yan taraftaki bir taburede otururken o da taht benzeri siyah koltuğunda oturuyordu. Elinde bir bıçak ve bir penseyle Lucas'ın omzundaki kurşunu çıkarma işine girmişti. Senin yaptığın gibi. Ameliyat için avize bile açılmış, kristallerin güzelliği göz kamaştırıyor. Yakınımda gerçekleşen kanlı gösteri yerine ona bakmak için elimden geleni yapıyorum.

Hayat bazı geceler çok hızlı akıyor. Gerçekten.

"Dekoratif, el oyması maun kaplamayı yırttı," diye devam ediyor sarışın aptal. "Kıymıklara ayırdı."

"Kapa çeneni Henry," diyor Lucas yüzünü buruşturarak. "Kıpırdamadan oturmalısın," diye homurdanıyor Benedict.

Henry masum bir tavırla ellerini kaldırdı. "Sadece söylüyorum. Kayırmacılık biraz kontrolden çıkmaya başladı."

Bana gelince, kaşlarımı çatıyorum. Bütün takımyıldızları görece kadar sert gelmenin verdiği iyi hisler çoktan kayboldu. Lucas'ın kalpleri söküp insanlara işkence ettiği düşünülürse, adamın üzerindeki biraz kan ve külü fark edecek değildim. Ama gecenin başında koridorda üzerimize ateş açıldığından beri Lucas'ın vücudunda bir kurşunla dolaşmasının beni fena halde korkuttuğunu söylemek yanlış olmaz.

Beni korurken vurulduğu gerçeğini hazmetmek de biraz zaman alıyor. Önümde durdu ve bir kurşun yedi. Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Tüm bunlar hakkında nasıl hissedeceğimi. "Yaralandığını bana neden söylemedin?"

"gereken daha acil meseleler vardı," dedi Lucas, her zamanki gibi sakindi.

"bir kurşun vardı. Ya omzunu tutmuş olsaydım ya da

Bir şey mi?"

"O zaman muhtemelen bundan bahsederdim."

"Kıpırdama." Benedict pense ile kök salıyor. Çok iğrenç. Gelişmiş iyileşme sürecimiz, deri ve etin aletlere yapışmaya devam etmesi anlamına geliyor. Dikkatlice penseyi pis yaradan çekip çıkarmaya başlıyor. "İşte oldu. Hepsi tek parça."

Lucas kanla kaplı tahta kurşuna küçümseyerek baktı.

"Bu tamamen yeni bir sapkınlık seviyesi, gerçekten." Henry şaşkınlıkla başını sallıyor. "Omzuna saplanmış bir kurşunla seks yapmak. Gücünüz ve acıya karşı toleransınız çok gülünç, Peder."

"Bir bebek gibi ağlardım," diyor Viking. "Bir aşığın bunu görmesi hiç de hoş olmazdı."

"Oh, ben de," diye katılıyor Henry. "Ama ben kendi adıma, babamın susuzluğunun sağduyusuna üstün gelmesini selamlıyorum."

"Susuzluğum mu?" diye sorar Lucas.

"Sevgili Skye'ımıza olan özlemin diyelim." "Ah," dedi

Lucas anlayışla. "Kapa çeneni, Henry."

Chesterfield'in köşesinde oturup bir minderi göğsüme bastırıyorum. İnsan ailem her zaman birbirlerine belli bir alan bırakırdı. Ancak ölümsüz ailem öyle değil. Mutlu bir şekilde birbirlerinin işlerine karışıyorlar. Buna alışmak biraz zaman alacak.

Lucas'la yakın zamanda tekrar seks yapmaya niyetim yok. Harika olsa bile. Bu iyi bir fikir olmaz. İlişkimiz yeterince karmaşık. Ve onunla benim aramdaki bir ilişkinin büyük bir mesele olması için hiçbir sebep yok. Sırf şimdiye kadar yaptığım en iyi seks olduğu için. Bu kesinlikle sistemlerimizden çıkarmak için bir kez yaptığımız durumlardan biri ve aramızdaki garip çekim artık bitti.

"Beslenmelisin," diyor Benedict.

"Monica'yı aramamı ister misin?" diye soruyor

Henry. Lucas'ın bakışları yüzüme kayıyor.

"Hayır," diyor.

Henry ilgiyle aramıza bakıyor. "Eğer cinsiyet bir sorunsa, girmeyeceğimiz gizemli bir nedenden dolayı yoga eğitmenim Gustav yakınlarda yaşıyor. 'Tapınak olarak beden' fikrini ciddiye alıyor. Kanı olabildiğince temiz beslenmeye uygun. Ya da Dylan'ı da düşünmek gerek. Silver Lake'ten bir sanatçı. Her nedense kömür ve yağlı boyanın tende bıraktığı kalıcı kokuları çok rahatlatıcı buluyorum. Ama bu sadece benden kaynaklanıyor olabilir."

Lucas hiçbir şey söylemiyor ama bana yan gözle bakıyor. Ki bu hiç de şüphe uyandırıcı değil.

"Neler olduğunu anlamıyorum," diyor Benedict.

"İlişki " diye cevaplıyor Henry. "Sonra açıklarım."

Ve şimdi hepsi bana bakıyor. Harika. "Kimden beslendiğin beni ilgilendirmez."

Lucas bana bir kez daha uzun uzun baktıktan sonra, "Bana bir kan torbası getirme nezaketinde bulunur musun Skye?" diye sordu.

"Elbette."

"İşte sana yeni bir kelime daha, baba." Henry gülümsemesini bastırdı. "Simp."

Hiçbir şey söylemiyorum ve üst kattaki mutfağa yöneliyorum. Üçünden bir süreliğine uzaklaşmak çok iyi bir fikir gibi geliyor.

Lucas ve benim aramda hiçbir şey yok. Son yarım saatteki olaylar bir sapmaydı. Sadece seksti. Beni hiç olmadığım kadar iyi hissettiren bir seks. Sanki damarlarımdan saf enerji akıyordu. Ve yine de mümkün olduğunu düşündüğümde daha rahatım.

Muhtemelen sadece vampirlere özgü bir şeydir ve Lucas'a özgü değildir. Onun sihirli bir aleti yok. Duygusal olarak da müsait değil. (Ateşli olanlar asla öyle değildir. Gerçi adil olmak gerekirse, geri kalanı da genelde öyle değildir). Ayrıca bana sürekli patronluk taslayan bir partnere de ihtiyacım yok. Aramızdaki aşırı yaş farkından bahsetmiyorum bile. O yüzden kimsenin kendini kaptırıp sonsuza dek mutlu olma hayalleri kurmasına gerek yok.

Evin geri kalanı sessiz ve karanlık. Yine de vampir gece görüşüm sayesinde gayet iyi görebiliyorum. Kendi susuzluğumla (kana olan) başa çıkmak bu gece daha kolay oldu. Ama buzdolabından kendim için de bir torba alıyorum.

Mutfak penceresinden, bahçede, avlunun ötesinde bir şey hareket ediyor. Sanki bir gölge birdenbire ortaya çıkıyor.

Ve orada, belli belirsiz tanıdık bir adam bana bakıyor. Kömür grisi takım elbisesinin altına düğmeli bir gömlek giymiş. Gömleğinin beyazı bahçenin arka tarafındaki karanlık gölgelerde parlıyor gibi görünüyor. Saklanmaya bile çalışmıyor. Kısa kesilmiş gümüş rengi saçları ve yaşlılıktan çizgilenmiş bir yüzü var.

Lucas kardeşinin onu dönüştürecek bir vampir bulmasının biraz zaman aldığını söylemişti. Aradaki yaş farkını açıklayabilir. Marc yakışıklı ve otoriter bir figür. Belki de bu, iki kardeş arasındaki kemik yapısı benzerliğinden kaynaklanıyordur.

İnce dudakları beni görünce hoş bir gülümsemeye dönüşüyor ve yüzümü görünce bakışları yumuşuyor. Ama *Ana* kelimesi içimde beliriyor

Öfkeyle çevrili bir kafa. Saf, kan kaynatan bir öfke. Hiç şüphesiz, bu yaratık fırsatını bulsa beni lime lime ederdi.

Elini kaldırdı ve gelmemi işaret etti. Sanki o kadar aptal olabilirmişim gibi. "O tatlı yüze bir daha bakmayı hiç düşünmedim," diyor. "Nasıl da O sensin."

"Ben Ana değilim."

"Sana ondan bahsetmiş o zaman. Güzel. Bu iyi bir şey. Peki adımı biliyor musun?"

"Sen Marc'sın."

"Bu doğru." Başını salladı. "Dışarı gel. Sohbet ederken aramızda bu kadar mesafe olmasına gerek yok."

"Rünler yüzünden daha fazla , değil mi?" Gülümsemesi kaybolur. "Hayır. Yaklaşamam."

"Bu rahatsız edici olmalı."

"Çok." Kaşlarını çatıyor. "Ancak, seni incitmek benim önceliğim değil."

"Bu senin önceliğin değil mi? Bu beni çok daha iyi hissettirdi. Teşekkürler." İçeri gelemmez. Şimdilik güvendeyim. Ama bu olması gerektiği kadar büyük bir rahatlama değil. Çünkü beni böylesine sahiplenerek ve hak iddia ederek izlemesi tüyler ürpertici. Archie bile bana karşı böyle bir nefret beslemiyordu.

Ve kesinlikle kalbimi söküp yemek istiyordu -ya da başka bir şey.

"Lucas," diyorum sesim titreyerek. "Sana ihtiyacım var."

Bir saniye sonra yanımda duruyordu. Şükürler olsun. O da bahçedeki davetsiz misafire bakıyor, gördüğü manzara karşısında burun delikleri öfkeyle alevleniyor. "Merhaba kardeşim. Uzun zaman oldu."

Marc alçak ve öfkeli bir sesle, "Onu bu işe karıştırmamalıydın," diyor. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Marc alay ediyor. "Onun bu işle çok ilgisi var. Ana benim karımdı. Benim karımdı. Ama şimdi bile bunu kabullenemiyorsun. Yanında duran ucuz fahişeyle onu kopyalamaya nasıl cüret edersin?"

"Affedersiniz," diyorum. "Seks ticaretinde çalışmanın ya da seksten hoşlanmanın yanlış bir tarafı yok. Ve ben ucuz değilim."

"Bu doğru," diye onaylıyor Lucas. "Aslında değil."

Marc'ın elleri yumruk şeklinde kıvrılır. "Beni sırtımdan bıçakladığın ve ateşe verdiğin için seni affedebilirdim. Sanki yıllar boyunca birbirimizle eğlenmemişiz gibi. Ama bu değil."

Başımı eğiyorum. "Seni sırtından bıçaklayıp ateşe verdiği için onu affedebilir misin? Sizin neyiniz var böyle?"

Lucas beni susturduktan sonra kardeşine dönerek, "Bu aile buluşması ne kadar harika olsa da... sen ne istiyorsun Marc?" dedi.

Kardeşinin cevap gülümsemesi keskin dişlerden oluşuyordu. "Bu kadını bana karşı bir silah olarak kullanmana izin vermeyeceğim."

"Buraya kişisel bir iş için mi geldiniz, yoksa Rus dostlarınızın çıkarlarını mı temsil ediyorsunuz?"

"Ne acı bir ironi," diyor Marc. "Bu durumun oluşması yıllar aldı. Thorn Group'un içine sızmak sabır gerektirdi. Sonra Jennifer'ı gün batımına bu kadar yakın bir zamanda mülkü kontrol etmesi için adamını gönderdiğinde ziyaretçilerin bodrumdan uzak durması gerektiğinden bahsetmemesi için zorladık. Gönderdiği kişinin rünleri geçip sizi uyandıracağından emindim. Ne de olsa, size karşı hiçbir kötü niyet beslemeyen masum biri olacaktı ve hiçbir vampir onları gerçekten zorlamamıştı. Hiçbirimiz tam olarak kim olduğunu bile bilmiyorduk."

"Bunu sen mi yaptın?" Şaşkınlıkla sordum. "Beni öldürtmekten sorumlu pislik sen misin?"

Marc bana doğru hırlıyor. Adam benden gerçekten hoşlanmıyor. "Ana'ya bu kadar benzeyeceğini. Ve bilmeden onu sana gönderen bendim."

"Neden uyandırılmamı bu kadar çok istedin?" diye sorar Lucas. "Sadece meraktan."

"Küllerini sana göndermek için sabırsızlanıyorum kardeşim. Kutu çoktan satın alındı. Altın ve inci kakmalı maun ağacından. Oldukça çekici bir parça. Yakında." Ve Marc alaycı bir selam verip gitti.

"Bu... aslında, birinin beni kaç kez öldürmekle tehdit ettiğinden emin değilim," diyorum. "Sence beni tanısaydı farklı hisseder miydi?"

"Hayır. Sen iyi misin?"

İç çektim.

"Bilmiyorum." Sadece

beni izliyor.

"En azından şimdi neler olup bittiği hakkında biraz daha fazla şey biliyoruz. Ne yazık ki tüm hain planını bizimle paylaşmadı." "Yardımcı olabilirdi."

"Sığır etinin karanlık çağlara geri dönmesi nasıl bir duygu?" Ona bir kan torbası uzattım. O şey karşısında koca bir bebek gibi büzülüyor. "O yüzden içme," diyorum. "Seni zorlamıyorum ki."

"Sorun değil," diyor, pek de gizli olmayan bir yüz ifadesiyle emiyor. "Hadi aŗaęı inelim."

Esnerken önem çatlıyor. "ŗafak sökmek üzere olmalı."

"Dinlenme vaktin geldi."

"Bundan nefret ediyorum. Korkmaktan nefret ediyorum. Dıŗarıda karanlıkta saklanan kaç canavar olduğunu hiç bilmeseydim hayat çok daha güzel olurdu." Kaŗlarını  attım. "Yarın gece için programımız ne? Daha fazla kargaŗa mı? Belki biraz da katliam?"

"Henüz emin değilim." Boŗ yüzü artık nüfuz edilemez durumda. Ne d ŗ nd ę ne dair en ufak bir fikrim yok. "Tüm bunlarla beklediğimden daha iyi baŗa çıkıyorsun. Oteli temizliyorsun. Kardeŗim tarafından tehdit edilmek. Seni bu yola onun soktuğunu öğrenmek."

"Bu bir iltifatmıŗ gibi davranacağım."

"Temelde  yleydi. Seni koruyacağım, bunu biliyorsun" diyor. "Ofisimde olanlar hakkında. Sanırım-"

"Ofisinde hiçbir Şey olmadı. En azından konuŗmamız gereken bir Şey olmadı."

Sadece bana bakıyor.

"Rahatlayabilirsin, Lucas. İyi seksi yeni keŗfetmiŗ, aŗık bir bebek vampir gibi sana yapıŗmaya baŗlamayacaęım."

"Sadece iyi mi?" diye soruyor.

"Ben yatmaya gidiyorum," diyorum baŗka bir esnemeye. "Ve sağdaki dördüncü yatak odasını kullanıyorum. Henry ve Benedict'e sordum ve g r n ŗe göre boŗmuŗ."

Çenesini kaldırıyor ve bakıŗlarını bana dikeyor. Ne kadar etkileyici gözler. Aklından geçen tüm d ŗ nceleri neredeyse görebiliyorum. Ama sonunda hiçbir Şey söylemiyor. Bu da aramıza biraz mesafe koyarak doğru seçimi yaptığımı kanıtlıyor.

Hiç mahremiyetim olamayacağı için, uyandığımda Henry yatakta yanımda oturuyor ve üzerinde tasarım bir takım elbise var. Kısa bir an için onun Lucas olduğunu d ŗ n yorum. Ve aptal kalbim onun yakınımda olmasından nasıl da mutlu oluyor. Gördüğüm ilk Şeyin o olması. İyi seçimler yapmak konusunda kendimle sert bir konuŗma yapmalıyım. Özellikle de ölümsüz erkekler söz konusu olduğunda. Göçebe vampirlerin nasıl olduğu hakkında bir fikrim yok ama aileler halinde bir araya gelenler birbirleriyle birlikte olmaktan hoŗlanıyor gibi görünüyor. Ama bazen sonsuza dek yalnız kalmaları mantıklı.

Bana gelince, ben tek başıma olmaya daha alışkınım. Üniversite için evden ayrılalı ve iş için Los Angeles'a yerleşeli on yıldan fazla oldu. Büyük bir şehirde olmak yalnızlık getirebilir. Bir yetişkin olarak arkadaş edinmek zor olabiliyor. Bu vahşi zamanlarda beni kabul etmeye ve desteklemeye hazır ve istekli yeni bir aileye sahip olmanın hediyesi çok güzel. İnsan ailemi hâlâ özlüyorum. Bu sabah yine uyuyana kadar ağladığımı söylemekten utanmıyorum. Onları bir daha göremeyeceğimi düşünmek ölü kalbimi acıtıyor. Asla hayatlarının bir parçası olamayacağımı düşünmek. Ama Lucas'ın haklı olduğunu biliyorum, mesafemi korumak benim için daha güvenli.

"Hey," dedim. " kaç?"

"Güneş neredeyse bir saat önce battı uykucu," diyor. "Yaşayan ölülerden biri olarak beşinci günün kutlu olsun. Babam çoktan Bulvar'a doğru yola çıktı. Leilah ile konuşacakları bazı şeyler varmış. Sen hazır olduğunda biz de seni takip edeceğiz. Şuradaki sandalyeye bazı kıyafet fikirleri koydum, makyajını ve saçını da ben yapacağım."

"Teşekkürler."

"Size bir tiyatro kumpanyasıyla birkaç yıl boyunca ülkeyi turladığım zamanı anlatmış mıydım?" diye soruyor. "1910 yılıydı ve vodvil çok revaçtaydı. Şarkıcılar, dansçılar, komedyenler, sihirbazlar, her türden gösteri vardı. Hatta bir keresinde Houdini ile yollarımız kesişti. Çok ilginç bir adamdı. Başına gelenler korkunç bir utançtı. Ama o zamanlar makyaj için kullanmamız gereken tek şey pudra, dudak boyası ve macun halinde gelen göz farıydı."

"Nasıl orada mı öğrendin?"

"Burada ve orada beceriler edinmeyi seviyorum. Bu işleri ilginç kılıyor. Ve beni bayanlar arasında çok popüler yapıyor. Kadınlar nasıl faydalı olacaklarını bilen erkekleri severler."

Yattığım yatak odasında, mavinin çeşitli tonlarında minderler ve battaniyelerle zengin, dökme demir bir karyola vardı. Boş bir gardırop, oymalı ahşap bir Art Nouveau sandalye ve Lucas'inkine benzer bir banyosu vardı. Gerçi o kadar büyük değil. Taş duvarlara hiçbir şey asılmamış. Burada daha iyi uyuyup uyumadığımı bilmiyorum. Ama beynim, yanlış yönlendirilmiş ve çarpık sevgilerimin nesnesinden biraz uzaklaşmayı takdir ediyor. Gerçekleri ve düşüncelerimi düzeltmek için bir şans. Sadece iyi bir seksti. Hiçbir anlamı yoktu. Ve gerçek olana kadar kendime bunu söylemeye devam edeceğim.

Ana'nın resmi taş duvara yaslanmış.

"Bunun burada ne işi var?" Komodinin üzerinde bekleyen kan torbasını alarak soruyorum.

Bana sinsi bir gülümseme verdi. "Babam onu indirmemi ve ne yapmak istediğini sormamı söyledi."

Kırmızı şeyi yudumlamaya devam ediyorum ve şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum.

"Sana şimdi anne demeye başlamalı mıyım yoksa resmi duyuruyu mu beklemeliyim? Anne. Anneciğim. Hayır. İkisi de doğru gelmiyor. Anneciğim, belki?"

"Kapa çeneni, Henry."

"Babamdan oldukça etkilendim, gerçekten," diye devam ediyor. "Seninle ne yaptığına dair en ufak bir fikri bile yok. Ama yine de kendine güvenerek devam ettiği için bonus puan."

Vay canına, söylemeyeceğim o kadar çok şey var ki.

"Elbette, yıllar boyunca binlerce seks arkadaşı ve benzerleri oldu. Özünde yalnız bir kurt olmasına rağmen, ihtiyaçları var. Birkaç kez gerçekten biriyle bağ kurmaya yaklaştığını düşündüğüm oldu. Ama kaçınılmaz olarak her zaman onlara bir hediye verir ve kışlarını okşayarak yollarına devam ederdi."

"Onu ölümsüz bir sikik çocuk gibi gösteriyorsun."

Henry gülüyor. "Lütfen ona yüzüne karşı ilk kez böyle dediğinde yanında olmama izin ver. Bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ediyorum."

"Peki sen ve ailenin geri kalanı yanındayken nasıl yalnız kurt oluyor?"

"Romantizmi kastetmiştim," diyor. "Ayak uydurmaya çalış tatlım. Ama babamın gerçekten birine kur yapmaya çalışmasını izlemek... nasıl denir?"

"Hiçbir fikrim yok."

Henry uğultulu bir ses çıkarır. "Şaşırtıcı. Absürd. İsyankar. Bu çizgide bir şey. Bu fikri tüm kalbimle desteklemediğimden değil, beni yanlış anlamayın."

"Yaptığı şeyin bana kur yapmak olduğuna bile ikna olmadım."

"Hayır mı?"

"Hayır," diye onayladım. "Beni o öldürdü. Gerçi kardeşinin de bu duruma katkısı olmadı değil."

"Karmaşık olmadığını söylemiyorum. Ama hangi ilişki karmaşık değildir ki?" Henry iç geçirir. "*Benim* için bir kurşunun önüne atlama zahmetine gireceğinden şüpheliyim. Bu ailenin sevilen ve değerli bir üyesi olduğuma inanmadığımdan değil. Ama yine de... Bence sen yaşlı adama çok uzun zamandır yaşamadığı şeyleri hissettiriyorsun."

"Bana patronluk zevk alıyor."

Henry . "Cidden onun yatak odasında bir beta olmasını mı bekliyordun?"
"Bilmiyorum." Kaşlarımı biraz daha çatarsam yüzüm düşecekti. "Bence sen kendi işine bakmalısın."

"Bu sen gerçekten Yani karşı ve fikir . girmek
içine a Babamla romantik bir ilişki mi? Çok yazık."

"Henry-"

"Onun bir canavar olması sizi rahatsız ediyor mu? Kalpleri sökmenin ve kafaları koparmanın çok fazla olabileceğini anlıyorum." Henry çılgınca el kol hareketleri yapıyor. "Ama tatlım, bunu eğlenmek için yapmıyor ki. Şey. Yani, bu ara sıra zevk almadığı anlamına gelmiyor. Bükreş'te bir keresinde... aslında bu hikayeyi sana anlatmamdan hoşlanacağını sanmıyorum. Eğlenceli *bulsa* bile, bunu gerçekten eğlenmek için *yapmıyor*. Şimdi sesli söyleyince kulağa pek hoş gelmiyor. Ama demek istediğim, çoğunlukla sadece gerektiğinde kalp ve kafa olayını yaptığına inanıyorum. *Çoğunlukla*."

Şaşkınlıkla ona
bakıyorum. "Ne?"

"Hiçbir şey," diyorum sonunda. "Ve anladığım kadarıyla bu tür şeyler vampir politikalarına falan bağlı."

"Aynen öyle. Unutmamanız gereken şey onun insan olmadığı. Bin yılı aşkın bir süredir insan değil. Sizin modern düşünce tarzınızla onun dünyayı görme biçimi zaman zaman çatışacaktır."

"Sanırım öyle."

"Babamın böyle bir ilişkiyi sürdürmekten aciz olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Başımı iki yana sallıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok."

"Ya da belki de kendinizi onun ilgisine layık görmüyorsunuz? Ne de olsa o zengin, yakışıklı ve güçlü biri. Onunla bir şans yakalamak için bir uzvunu kemirecek pek çok kişi tanıyorum." Duraklıyor ve gülümsüyor. "Ha. Kafiye oldu."

Ağzım açılıyor ama bir şey çıkmıyor. *Kahretsin*.

"Bu da hileli bir soruydu," diyor Henry, sesi giderek . "Küçük kardeşim, ne cüretle kendini aşağılarsın. Buna müsamaha göstermeyeceğim!"

Tam bu sırada yatak odasının kapısı açılır ve Benedict görünür. Uzun sarı saçları karmaşık örgülerle örülmüştür ve üzerinde lacivert bir takım elbise, altında da ona uygun bir tişört vardır. "Ne diye bağıırıyorsun?"

"Öfkeliyim. Öfkeliyim diyorum. Bu dünyada her şeyin iyi ve sıcak olduğunu görmüyor."

Yüksek sesle ve gururla inliyorum.

"Güzelliğini görmüyor musun?" Benedict şaşkınlıkla bana bakıyor. "Skye, anlamıyorum. Köyümün insanları senin dolgun göğüslerine ve çocuk doğuran kalçalarına bayılırdı."

Henry dehşet içinde ona bakar.

"Ne?" diye sorar Benedict.

"Aman Tanrım, Vikingler," diyor Henry. "Saçları ya da gözleri hakkında güzel bir şey söyleyemediniz mi?"

Benedict kaşlarını çatar. "Dürüst olmaya çalışıyordum." "Bekle," diyorum. "Neden Lucas'la birlikte değilsin?"

"Nicholas onunla birlikte," diye rapor verdi Benedict. "Şu anda bilinen hedef sizsiniz ve güvenliğiniz Lucas için çok önemli. Size yapılacak başarılı bir saldırı aileyi de zayıf gösterecektir."

"Tamam." Kan torbasını bitirdim. "Gidebilmemiz için hazırlansam iyi olacak."

"Hiç değilse ilginç olacak. Onun yönetim kuruluna katılmasını ve The Boulevard'ı devralmamızı kutlamak için büyük bir parti veriyorlar," diyor takım elbiseli Henry. "Babamın sözleri tam olarak şöyleydi: 'Herkesin iyi geçineceği, drama içermeyen güzel bir gece olacak, yoksa olmaz.'"

Benedict homurdanıyor. "Göreceğiz."

CHAPTER TWELVE

Leilah'nın adamları The Boulevard'ın ön kapısında güvenliği bekliyor. Resepsiyonun önünden geçerken iş kıyafetleri giymiş bir kadın bize başıyla selam veriyor. Otel şimdiden farklı görünüyor. Daha az tozlu ve yıpranmış. Sakinlerinin çoğu ölümsüz olmasına rağmen daha canlı.

Alt bodrum katındaki içkili mekan dolup taşıyor. Ses sisteminden Billie Eilish'in bir şarkısı yükseliyor ve garsonlar tepsiler taşıyor. Bir martini bardağı kan ya da bir flüt şampanya arasında seçim yapılıyor. Elbette tüm bardaklar kristal - vampirler lüksü sever. Bu daha önce hiç görmediğim türden bir parti. Her türlü kıyafet sergileniyor. Silindir şapka ve frak, kimono, dantel elbise ve sari.

Bir çift kehribar göz odanın arkasından beni izliyor. Ne insan ne de vampir.

Henry uzun beyaz bir peruk ve geniş, süslü bir elbise giyen birini başıyla işaret eder. "Daha sonra pasta dağıtmak isteyecek. Biliyorsun, bir gün Pierre Fransız Devrimi'nin gerçekten de gerçekleştiğini kabul edecek. Bizim türümüzün çoğunun sorunu bu. Takılıp kalıyorlar ve zaman onlarsız ilerliyor."

Leilah, yanında Margaret ile barın yanında duruyor. Arka odaya açılan kapının yanında ise yeşil kadife koltuklar var. Lucas orada oturuyor. Görüş alanıma girer girmez bakışları beni yakalıyor ve neden uzak durmam gerektiğine dair tüm iyi ve mantıklı nedenler pencereden dışarı çıkıyor. Gerçi burada hiç pencere yok.

Büyük bir cesaret örneği göstererek ve kendime olan güvensizliğime bir tekme atmak için Henry'nin seçkisinde yer alan en sıcak elbiseyi giydim. Ateş gibi. Ayakkabı askılı siyah bir elbise, göğüs dekoltemi en iyi şekilde ortaya çıkaran bir korsaj ve bacaklarımın çoğunu gösteren yırtmaçlı tam bir etek. Saçlarım şık bir topuz yapılmış ve ayağымda bir çift gök yüksekliğinde ince topuklu ayakkabı var. Bu akşam için bana verdiği elmas küpeleri bile çıkardım.

Lucas ayağa kalkıp bana elini uzattığında, belki de birkaç nedenden dolayı giyindiğimi itiraf edebilirim. Ondan bu tepkiyi almak için.

Onlar. Başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi bana bakması.

Yanılmışım. Farklı bir yatak odasında uyumak hiçbir şeyi değıştirmedii. Her zamankinden daha fazla çarpışma rotasında gibiyiz. Beni yanına oturturken sıkı ama nazik bir şekilde tutuyor. Tek kelime konuşulmuyor. Aramızda garip bir uyum var. Beni yanında istiyor ve olmak istediğim başka bir yer yok. İşin gerçeğı bu.

Saçları arkaya taranmış, düğmeleri iliklenmiş, mükemmel oturan siyah takımlardan birini giyiyor. Karanlık ve tehlikeli bir güzellik. Kendim için hayal ettiğime yakın bir şey değil.

"Demek yeni doğan bebeğimize aşksınız. Samuel bana söylemeseydi, buna asla inanmazdım," diyor Rose, yanında kocasıyla birlikte otururken. "Archie'nin kafasını koparmak şimdi bana mantıklı geliyor."

Samuel bilerek gülümsüyor ve arkadaşının elini tutuyor. "Bana meydan okudu," diyor Lucas.

"Mm."

"Nasıl olduğunu bilersin Rose." Lucas kan dolu martini bardaklarından birini bana uzattı. "Skye bu yeni yüzyıla uyum sağlamama yardımcı oluyor. Hepsi bu kadar."

"Saçmalık," diyor fısıltıyı pek geçmeyen bir sesle. "Kokun onun her yerinde ve onu izleme şeklin... Açıkçası daha ince duygulara sahip olduğunu düşünmemiştim. Ama bunu neden küçümsemek istediğini anlıyorum. Bu konuyu daha fazla konuşmayacağız."

Kaşlarımı çattım. "Duş almadığımdan değil."

Lucas cevap vermiyor. Onun yerine Henry'ye dönüp yüzünü buruşturdu. "Senden bu gece şık giyinmeni istemiştim."

"Bu bir Alexander McQueen grafiti kıyafeti baba," diyor Henry. "Bunu söylememişsin gibi davranacağım."

Benedict yakınlardaki bir duvara yaslanmış Nicholas'a katılır. Birlikte ayakta duruyor, sessizce konuşuyor ve kalabalığı izliyorlar. Nicholas siyah çizmeler, pantolon ve kolları arkaya kıvrılmış düğmeli bir bluz giymiştir. Omzundaki kılıfta taşıdığı tabancasını gizleme zahmetine girmiyor. Bu adama karşı temkinli olduğumu söylemekten utanmıyorum.

Ve tüm bunlar olurken izleniyorduk. Vampirler, insanlar ve kim bilir başka neler tarafından. Bakışlarının ağırlığı çok fazla. Lucas ve Rose'un gittikleri her yerde ilgi odağı olmaya nasıl tahammül ettiklerini gerçekten bilmiyorum.

"Ming ve Lucia katılamadılar," diyor Lucas. "Ama Javier daha önce uğradı."

Henry başını sallar. "bakılırsa hiç şaşırtıcı değil."

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Şehre çok sayıda vampir giriyor. Bazılarının diğer bölgelerdeki düşman ailelerle bağlantıları var," diyor Samuel. "Hepsini takip etmeye çalışmak neredeyse imkânsız."

"Lev'in adamlarını mı kastediyorsun?"

"Diğerlerinin yanı sıra." Henry kalabalığa bakar. "Efendisi Los Angeles'ı alamadığı için çok mutsuzdu."

"Henüz bunu atlatamadı mı?"

Rose gülümser. "Bazıları için birkaç on yıl o kadar da uzun değil." "Bundan sonra ne olacak?" İçkimden bir yudum alarak soruyorum.

"Bekleyeceğiz," diyor Lucas. "Kardeşimden başka bir iz yok. Ama Nicholas avlanmaya devam etmek için yakında bizden ayrılacak. Onu ortaya çıkarmak onun görevi."

Sadece başımı sallıyorum.

"Kurt adam kim?" diye sorar Henry.

Samuel dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Birkaç sürüyü temsilen burada. Özellikle de kuzeydeki dağlardan ve batıdaki çölden."

"Kehribar gözlerin sahibi bu mu?" diye sordum. "Bu adam çok büyük."

"Kurtlar olaylarla nasıl başa çıkacağımızı görmek istiyor," diyor Lucas. "Lev Los Angeles'ı ele geçirme fikrinden vazgeçti mi yoksa sokaklardaki şiddet yeniden tırmanacak mı?"

"karişirler mıydı?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum." Lucas kolunu kanepenin arkasına yaslıyor. Topuz yaptığım için saçlarımla oynayamayacağını fark edince kaşlarını çatıyor. Ama elbisemin arkasındaki fermuarla oynamakla yetiniyor. Çünkü tabii ki oynuyor. "Ve bilmemekten hoşlanmıyorum."

"Beklemekten nefret ediyorum," diyorum özellikle kimseye. Samuel de "Siyasetin en kötü yanı bu," diye katılıyor.

"Sen bir eylem adamısın." Rose yakut kolyesiyle oynuyor. "Ama sabrını ödüllendirdiğimi biliyorsun."

"Öyle, aşkım."

"Oh, Tanrım," diye dramatik bir şekilde iç geçirir Henry. "Dört gözle şey bu mu? Babamla Skye'ın şirinliklerini ve öpüşmelerini izlemek

yüzyıllardır birbirlerine karşı?"

"Kapa çeneni Henry," der Lucas hiç kızmadan.

Samuel, "Kurtlardan bir grubun kanyonlara yerleşmeye ilgi dair bir söylenti duydum," diye rapor veriyor.

"Öyle mi?" diye sorar Lucas.

Birden Henry'nin gözleri açılır ve yüksek sesle "Zofia, bu ne sürpriz!" diye bağırır.

Kalabalığın içinden bir tanrıçadan daha azı çıkmaz. Gerçi gerçek bir tanrıça değil. Uzun kahverengi saçları, beyaz teni, soluk mavi gözleri ve yaratılışında bir heykeltıraşın parmağı varmış gibi duran kemik yapısı.

Rose, Samuel ve Henry de aniden garip davranmaya başladılar. Bana, Lucas'a ve yeni gelene biraz fazla ilgiyle bakıyorlar. Tüm bunlar hakkında içimde kötü bir his var.

"Luca," diyor Zofia boğuk bir sesle. "Bir dakika oldu."

"Gerçekten de öyle. Nasılsın?"

"Benimle dans edersen mükemmel olurum." Gülümsemesi hem şehvetli hem de davetkâr. Ben bile onunla dans etmek istiyorum. Lanet olsun.

"Elbette." Lucas bana dönüp "Yakında döneceğim." dedi.

Cevap gülümsemem olabildiğince zayıf. Ama bunun bir önemi yok, çünkü çoktan gitti. Birine işaret etmek için elini kaldırıyor ve hemen müzik değişiyor. Birbirlerine sımsıkı sarılıyorlar ve Ella Fitzgerald'ın bir şarkısı eşliğinde sallanıyorlar. Fısıltıyla yaptıkları konuşmanın arasına sevgi dolu bakışlar ve hazır gülümsemeler serpiştirilmiştir. Birbirlerini çok iyi tanıdıkları çok açık.

Bir geçmişi olduğunu biliyordum. Hem de uzun bir geçmişi. Sanırım aynısıyla yüz yüze gelmenin nasıl bir şey olacağını pek düşünmemiştim. Zofia benden yaklaşık on yaş büyük, muhteşem ve zarif görünüyor. Herkes bir an için beni affedebilir. Yine de yakında döneceğini söyledi.

"Zofia ve Lucas eski arkadaşlar," diye açıklıyor Rose sempatik bir ifadeyle.

Ancak Henry mutlu değildir. "Gerçek şu ki küçük kardeşim, Kaliforniya'ya geldiğimiz zamandan babamın kestirmeye karar verdiği zamana kadar seks arkadaşlarıydılar. Tam bir yüzyıl değil."

"Huh. Bu uzun bir süre." Gülümsemem küçük. "Bir de bana bakire olduğunu söylemişti. Böyle bir konuda bana yalan söylediğine inanamıyorum."

Samuel'in kahkahası yumuşak ve alçak sesle. "Skye, sana sevgili karımı ilk kez bir randevuya götürdüğüm zamanı anlatmış mıydım? Onu etkilemek için umutsuzca çabalıyordum ve eski sevgilisiyle karşılaştık. Tahta çıkmaya aday bir veliaht prensten daha azı değil."

"Sadece çok küçük bir ülkenin. Neredeyse hiç önemi yoktu." Rose göz kırpmıyor

Be n. "Ona neden kraliçe olmak istemediğini sordum ve o da bana..." Rose'un bakışları sıcaklık dolu. "Kronlar çok rahatsız edici." "Bu doğru aslında."

Henry kendine rağmen gülümser. "Babamın Yıllar boyunca birkaç tane topladım. Bir taç o kadar da kötü değil; gerçi sıkışabiliyorlar. Ama tam anlamıyla altın ve mücevher yüklü bir taç...ugh. Çok baş ağrıtıyor ve insanın boynunu zorluyor."

"Eminim sen de aynı şekilde büyüleyici görünüyorsundur."

"Teşekkür ederim Rose. Ettim." Henry kulüpte dans eden tek çifti izlemek için arkasını döndü. "Son duyduğumda Zofia Polonya'ya yerleşmişti. Burada ne yaptığını merak ediyorum."

Samuel başını sallar. "Bilmiyorum."

Henry bana uzun uzun baktı. "Endişelenmemeye çalış, tatlım. Babam bir canavar ama hilekâr değildir."

"Bizim öyle bir ilişkimiz yok, Henry." Cevap verme zahmetine girmez.

"Nasılsınız bakalım?" diye soruyor Leilah, içeri girip yanıma oturarak. Bir dakika boyunca Lucas ve Zofia'nın dansını izliyor. Sonra bana güven verici bir gülümseme veriyor.

"Merakımı gider, Leilah," diyor Rose. "Neden ayrıldın ve kendi ailenin reisi olmadın?"

"Yaşlı adamın parasını kullanmak varken neden kendi paramı harcayayım?" Henry gülüyor.

"Burası mesela." Elini odaya doğru sallıyor. "Burayı benim titiz standartlarıma göre yenilemek milyonlar alacak. Faturayı Lucas ödeyecek olsa da, işin başında olan ve ödüllerin çoğunu toplayan kişi ben olacağım. Elbette bu bilgiyi sizinle bu kadar dürüst ve açık bir şekilde paylaşıyorum çünkü siz sadece ailemiz için değerli bir dost değilsiniz, şüphesiz eşiniz de bu konuda kulağınıza bir şeyler fısıldıyor."

Rose'un gülümsemesi nazlı. "Kulağıma pek çok şey fısıldıyor." Samuel'in kızardığına yemin edebilirim.

Leilah, "Eğer yaşlı adam kesenin ağzını açarsa ya da anlaşmazlık yaşamaya başlarsak, o zaman bir sorunumuz olabilir" diyor.

"Bu asla olmayacak." Henry başını sallar. "Çocukları arasında daha fazla vampir doğurmaya ve onları yararlı olmaları için eğitmeye meyilli olan tek kişi sensin. Bu yüzden seni varis yaptı."

"Mm." Leilah saçlarını bir omzunun üzerinden geriye atıyor. Kadının ihtişamının timsali. Onun varis olması benim için yeni bir şey. Yine de akıllıca bir seçim gibi görünüyor. "Arkadaşının olması güzel, küçük kardeşim. Bir gün onsuz yaşamayı tercih etmeyeceğin bir insan bulabilirsin."

"Şüpheli," diyor Henry.

Lucas'ı izleme dürtüsüne tüm gücümle karşı koyuyorum... Biri bana madalya vermeli. Ya da en azından bir kurabiye.

Henry, "Kurallar kaldırıldığına göre yeni doğan bebekleri dönüştürme konusunda bir acele bekliyor musunuz?" diye soruyor.

"Bu mu oldu?" Şaşkınlıkla sordum.

Rose başını sallar. "Aceleye gerek olduğuna inanmıyorum. Türümüzün çoğu, etrafta daha az kişi varken hayatın ne kadar kolay ve daha az karmaşık olduğunu gördü. Ama göreceğiz. Şehrin devriyesini azaltmamıza yönelik tepkiler daha büyük bir endişe kaynağı."

"Tedbirli olmakta fayda var ve Los Angeles'taki canlılar da bunu biliyor. Kimse başka bir katliam istemiyor." Henry iç çekti. "Bu sabah kanı çekilmiş ve kamusal alana bırakılmış iki ceset bulunduğu doğru mu?"

Samuel'in dudakları sinirlenerek incelir. "Evet. Long Beach ve Pasadena."

"Umarım sadece birkaç aptal vampir rol yapıyordur," diyor Rose. "Onlar biz konuşurken avlanıyorlar. Ama anladığım kadarıyla kuralların gevşetilmesini kutlayan bazı partiler oldukça gürültülüymüş."

"Onları bulacağız. Er ya da geç."

Henry bir bacağı sandalyenin koluna atar ve hiçbir şey söylemez.

Kandan bir yudum daha alıyorum. İyi malı nereden bulduklarından emin değilim ama tadı her zamanki plastik poşetlerden aldığımdan çok daha iyi. "Bu dünya çok karmaşık."

"Bunalmış hissediyor musunuz?" diye soruyor Leilah. "Kendinize zaman tanıyın. Alışması gereken çok şey var."

Lucas ve Zofia dans ediyor. Başını arkaya atıp gülüyor ve ugh. Bunu yapamam. Kalabalıktan beni izleyen bu kadar insan varken olmaz. Onunla ilgili tüm bu duygulara sahip olmak

çok karışık. Elimde debriyajımla oturduğum yerden kalkıyorum ve "Birazdan dönerim." diyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor çoktan ayağa fırlamış olan Henry.

"Makyajımı kontrol etmeye."

"Makyajını ben yaptım. Kusursuz oldu. Ne ima ediyorsun?"

Sakin şeyler düşünüyorum ve gülümsüyorum. "Henry, sakın ol. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Tüm bu meraklı pislikler sürekli izliyor," diyor Leilah. "Ara vermek istediğin için seni suçlamıyorum. Lucas ve Ormancı efsanesi yetmiş yıl boyunca saklanmadan önce yeterince kötüydü. Şimdi ise kontrolden çıktı."

Henry homurdanıyor. "Saklanıp ağlamayacaksın, değil mi? Babam ağlamandan hoşlanmaz. Ama özellikle de tek başına ağlamandan hoşlanmaz."

"Hayır, ağlamayacağım," diyorum.

Henry bana sadece baktı. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Leilah, "İnsan kızlar tuvalete grup halinde gidiyormuş, öyle " diyor. "Sana eşlik etmemi ister misin?"

"Ben iyiyim. Ama teşekkür ederim."

Başını sallar ve kalabalığın içinde Margaret'i arar. Ortağı elinde viski ya da benzeri bir kadehle barda durmaktadır. Ve paylaştıkları bakış... Bunu istiyorum. Birbirlerine gösterdikleri açık sevgi ve desteği. Hayatı onlar gibi birlikte yaşamak. Bu çok güzel bir fikir. Yine de, şu anki aşkım bir süper modele benzeyen eski sevgilisiyle dans ettiği için ne kadar pratik olduğunu bilmiyorum.

Eh. Her neyse. Annemin bir keresinde bana söylediği gibi, diğer insanların ne yaptığını kontrol edemezsin, sadece onlara nasıl tepki vereceğini kontrol edebilirsin.

"Size kapıya kadar eşlik edeyim," diyor Henry, alışılmadık derecede saçma bir ses tonuyla.

Benedict gidişimizi izliyor. Nicholas ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Sanırım avlanmaya gitti.

Yan taraftaki karanlık koridorda banyo var. Kıkırdayan bir grup insan tökezleyerek yanımdan hızla geçip gidiyor. Gerçi biri, alay etmek için olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde boynunu uzatıyor. Gerçekten daha dikkatli olmalı. Kontrolüm her gece daha iyiye gidiyor. Ama hâlâ harika değil. Damarlarında dolaşan kanlarının tanıdık sesi, vücutlarının sıcaklığı ve kokuları ağzımı sulandırıyor.

Henry dişlerini şakacı bir şekilde gruba geçiriyor. Aceleyle banyoya giriyorum ve elimden geldiğince onları görmezden geliyorum. Düşünsenize, bir haftadan kısa bir süre önce ben de onlardan biriydim. Atan bir kalbi, çalışan ciğerleri ve geri kalan her şeyi olan gerçek bir ölümlü kız. Şimdi ise bu büyü, berbat şeyim. Ölümsüz olmanın bu kadar karmaşık bir romantik hayat getireceğini kim bilebilirdi?

Henry haklıydı, makyajım kusursuz. Çıplak rujuma aynı şekilde dokunuyorum. Bardan gelen müzik burada sessiz bir gümbürtüye dönüşüyor. Burayı kim inşa ettiyse kalın duvarlar örmüş. Yanımda beni bekleyen ya da izleyen kimsenin olmaması tam da istediğim şeydi. Boynumu esnetiyorum ve omuzlarımı yuvarlıyorum. Genel olarak rahatlamaya çalışıyorum. Bazen biraz boşluğa ve sessizliğe ihtiyaç duyarsınız. Sağlıklı bir dozda özsaygıyla birlikte.

Aynadaki kadın ateş gibi. Hayatımda hiç bu kadar iyi görünmemiştim. Ve Lucas bu gerçeği takdir etmiyorsa, gidip kendini becerebilir. Gerçekten.

Koridordan gelen yüksek sesli bir gümbürtü beni sıçrattı. Sanki bir tür çatışma yaşanıyor gibi geliyor. Sonra arkamda hafif bir kazıma sesi duyuyorum, biri hareket ediyor ya da başka bir şey. Ama dönmek için çok geç çünkü tüm dünya karanlığa gömülüyor.

CHAPTER THIRTEEN

Açık bir avucun yanağıma vurduğu sert şaplak beni uyandırıyor. Nefesim kesiliyor ve aynısından daha fazlasından kaçmak için geri çekiliyorum ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Gidebileceğim hiçbir yer yok. Rahatsız bir şekilde yere yığıldım. Ellerim arkamdan çelik bir direğe bağlı ve gümüş zincirler tenimi yakıyor. Yüzüm acıyor ama acı kısa sürede geçiyor. Daha önce hiç böyle bir darbe aldığımı sanmıyorum - en azından yüzüme böyle bir darbe almamıştım.

Hatırladığım son şey banyoda olduğum ve arkamdan gelen sesi duyduğum. Ayakkabılarım ve debriyajım kayıp. Ve başımın arkası ağrıyor. Sanırım beni buraya getirmek için bayılttılar. Gerçi öyle bir şey yapmış olsalardı, böyle bir yaranın şimdiye kadar iyileşmiş olması gerekirdi. Ama başım dönüyor, halsizim ve ne olduğunu bilmiyorum.

Bu çok kötü. Gerçekten kötü. Başka bir bodrumdaymışım gibi görünüyor. Ancak bu seferki içkili mekanın solmuş cazibesinden yoksun. Beton duvarlar, üç haydut ve yere işkence için mükemmel aletler. Bir çekiç, pense, testere, birkaç bıçak ve bir beyzbol sopası. Makas, biftek bıçağı, bir kavanoz tuz, iğne ve ipliğin yanı sıra. Son birkaç şeyin ne için kullanılacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bunların hiçbiri beni rahatlatmıyor.

Haydutlardan ikisi vampir ama biri insan. Göğsünün içinde dörtlü atan kalbini duyabiliyorum. Benden başka biri daha gergin.

Ölümlü hayatım boyunca kimsenin çekmeden yaşadım. Şimdi tüm bu ilginin öznesi olmak hem tuhaf hem de korkunç. "Uyandı," diye mırıldanıyor içlerinden biri. "Giysilerindeki tüm böcekleri temizlediğine emin misin? İhtiyacımız olan son şey Ormancı'nın

onu burada takip etmek."

Kıyafetlerimdeki ve aksesuarlarımdaki izleme cihazları kulağa doğru geliyor. Çok Lucas. Pisliklerin onları bulması hiç iyi değil. Yapmam gereken şey sakın kalıp düşünmek. Ama içimde hayatımın en büyük panik atağının eşliğinde olduğuma dair belirgin bir his var. Ya da ölümün. Bilinçsizliğe de kayabilirim. Siyah noktalar gözlerimin önünde dans ediyor.

Birileri şimdiye kadar kaybolduğumu fark etmiş olmalı. Ailem beni arıyordur. Beni Bulvar'dan nasıl çıkardıklarını bilmek isterdim. Büyük ihtimalle Nicholas'ın bahsettiği o gizli geçitlerden birinden. Acımasız olmak istemem ama o otelden resmen nefret ediyorum.

Lucas beni bulacak. Bulacağını biliyorum. Sadece ben hâlâ tek parçayken beni bulup bulamayacağını bilmiyorum. Bu yüzden kendime yardım etmem gerekecek.

"Onları ben alırım," diyor haydutlardan biri, yüzüme doğru yaklaşarak. Ona odaklanıyorum, iyice konsantre oluyorum, zihnimin durgun kısmını arıyorum ve gerçekten işe yarıyor. Kafamın içinde beliren kelime *sıkılmak*. Kaçırılma ve saldırı onun için heyecanını kaybetmiş gibi görünüyor. Ama bu kelimeye eşlik eden duygu açgözlülük. Önümde diz çöküp elmas küpelerimi söktüğünde bu çok mantıklı geliyor. Kancaları kulak memelerimin etine geçiriyor.

Acı feryatlarım odayı dolduruyor. Birkaç damla kan çıplak omuzlarıma düşüyor. Acıya hiç tahammülüm yok. Hiç olmadı. Bu yüzden işkence görmek benim için bir sorun. Hem de çok büyük bir sorun.

"Aptal sürtük," diye ikinci vampir ve çelik burunlu botlarıyla kalçama tekme atıyor. Bir, iki, üç kez, acı içinde daha da yüksek sesle çığlık atmama neden oluyor. Çatlama sesi soğuk, boş alanda yankılanana kadar durmuyor. Bacağımın üst kısmı yavaş yavaş renk değiştiren bir yığın çürükten oluşuyor. Olması gerektiği kadar hızlı iyileşemiyorum. Ve az önce vücudumdaki en kalın kemiği göreceli bir kolaylıkla kırdı. Kahretsin.

Bu noktada gözyaşlarına boğuldum. değil. Korku beni tamamen ele geçirdi. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Lucas beni dönüştürdüğünde bile, ki bu da bir şey ifade ediyor. Efendimden bahsetmişken, şu anda nerede olduğunu bilmeyi çok isterdim.

Üç pislik de bana gülmeye başladı. Sanırım yerde oturup hıçkırarak ağlayarak oldukça acınası bir figür oluşturuyorum. Bacağım çok acı çekiyor. Çaresizim ve bundan nefret ediyorum.

"Hadi bir şeyler içelim," diyor vampirlerden biri diğerine. Sonra insana döner. "Ona göz kulak ol."

"Ne?" diye soruyor insan tiz bir sesle. "Beni tek başıma mı bırakıyorsun?"

"Kırık bir kalça kemiğiyle bir yere gidecek hali yok ya," diye alay ediyor ikinci vampir. "Bu yüzden onu kanattık, seni aptal. "Bu yüzden onu kanattık, seni aptal.

kendini iyileştirecek güce sahip değil. Ve seni zorlayamayacak kadar yeni. Bunu öğrenmek yıllar alır."

İnsan tüm kalbiyle kaşlarını çatıyor. "Evet, ama-"

"Bu zavallı, ağlayan yeni doğandan gerçekten korkmuyorsun, değil mi? Tek yapman gereken burada durup ona göz kulak olmak. Sadece çok yaklaşma. İyi olacaksın."

"Yakında burada olacak," diyor ilk vampir. Ve kafamın içinde temkinli bir saygıyla çevrelenmiş bir kelime beliriyor. *Marc*. Bu çok mantıklı.

Sonra iki vampir kapıyı arkalarından kapatarak dışarı çıkarlar. Kapının yankılanma şekli bir korku filminden fırlamış gibi.

Burnumu çekerek yere çöküyorum. Kemik kendini tekrar bir araya getirdikçe bacağımdaki ağrı da yavaş yavaş azalıyor. Şükürler olsun. Ama lanet olsun, acıyor. Bir kemiğin kırılması ve iyileştiğini hissetmek gelmiş geçmiş en dayanılmaz şey olabilir.

Bununla birlikte, hafife alınmam alışılmadık bir durum değil. İş ortamlarında, erkek arkadaşlar tarafından, vs. Ve bu durum da farklı değil. Eğer burada uysalca oturup işkence görmeyi bekleyeceğimi düşünüyorlarsa, kendilerini kandırıyorlar demektir. Bu şekilde bitmesini reddediyorum. Bu pislikler beni öldürmeyecek. Ölümsüzlüğüm bu kadar umut vaat etmeye başlamışken olmaz.

"Lütfen bana zarar verme," diye fısıldıyorum, kirpiklerimin arasından onu izliyorum. "Kapa çeneni," diyor, gözlerini duvara dikerek.

"Seni dönüştürebilirim. İstedğin bu, değil mi? Bu yüzden mi onlarla birliktesin?"

İnsan, pantolonunun arkasından tahta mermilerle dolu olduğuna şüphe olmayan bir silah çıkarır. Kaşları çatılırken birbirine yaklaşıyor.

"Ölümsüz olmak ve sonsuza dek yaşamak istemiyor musun?"

"Daha yeni dönüştün. Muhtemelen bunu bile henüz yapamıyorsun."

"Ama ben Ormancı tarafından dönüştürüldüm. Onun kanı kardeşininkinden daha güçlü. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyor ve kaşlarını çatarak yere bakıyor. Ama dinliyor. Dikkatini çektim.

"Ve ben onun favorisiyim," diyorum zoraki bir gülümsemeyle. Bu zihin kontrolü olayını gerçekten de daha önce çalışmış olmalıydım. Henry ile bir kereden fazla. Ama elimden geldiğince zorluyorum, odağımı ona vermeye çalışıyorum, bir yandan da zihnimin durgun ve sessiz kısmını tekrar arıyorum. O yer

başkalarının sözlerinin ve duygularının birdenbire karşıma çıktığı bir yer. Bu işe yaramalı. Olmak zorunda. "O elmas küpeleri bana o verdi. Bana yardım edersen sana daha da fazlasını verir. Arabaları, mücevherleri ve ne istersen var."

"Bak, sen sadece..."

Ve onu yakaladım. Gerçekten işe yarıyor! Yüzündeki kaslar gevşiyor ve bakışları sersemliyor. İnsanların sorunu da bu... Küçük yaştan itibaren insanlarla konuşurken onlara bakmaları için eğitiliyorlar. Yaşasın terbiyeli olmak.

"Zincirleri çıkarın üzerimden" dedim. "Şimdi."

Emrimi yerine getirmek için acele ediyor ve bu sırada silahı yere düşürüyor. Derimin birkaç katmanı gümüş zincirlerle birlikte soyuluyor ve bu da çok acıtıyor. Ama en azından özgürüm. Bacağım ilk başta beni desteklemek istemiyor. Bir kırığın iyileşmesi belli ki biraz zaman alıyor. Ancak benim kaybedecek zamanım yok. Yönetim geçmişinin en güzel yanı, baskı altında açık ve net talimatlar verebilme yeteneğidir.

"Silahını al ve gidip dışarıdaki vampirleri vur," diye emrediyorum. "Çabuk ol. Tüm mermilerini kullan. Öldürmek için nişan al."

Silahını tekrar eline alarak kapıya doğru koşmaya başladı. İşkence aletlerine doğru topallayarak ilerliyorum. Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olacak. Uzun, keskin, tırtıklı bıçak cezbedici. Aynısı çekiç için de geçerli. Ama sonunda, ahşabında gerçekten şüpheli koyu lekeler olan eski beyzbol sopasını alıyorum. Onlarla aramda biraz mesafe bırakmak akıllıca görünüyor. En fazla hasarı vermek için o kadar yaklaşmak zorunda kalmamak her şeyden önemli.

Kolumu test etmek için bir iki kez salladım. Çocukluğumun Beden eğitimi dersleri bir işe yarıyor.

Silah sesi dışarıda tekrar tekrar patlıyor.

Gitme vakti geldi. Marc beni burada yakalarsa, hiç eğlenceli olmaz. Kırık bir uyluk kemiği endişelerimin en küçüğü olacak.

Dışarıda aynı beton duvarlarla çok sayıda boru ve elektrik tesisatı var. Büyük bir binanın altında bir bodrumdayız, ama söyleyebileceğim tek şey bu. Bu sefer beton odalar her yöne uzanan koridorlardan oluşuyor. Rastgele bir insan orada durmuş çığlık atıyor. Tiz, delici bir ses. Boynundaki dağınık ısırık yarısından kan sızıyor. Kokusu beni çağırıyor, ağzımı sulandırıyor, duraksamama neden oluyor.

Vampirlerden biri alnının ortasından aldığı kurşun yarasıyla çoktan yere yığılmıştı. Vücudu gözlerimin önünde küle döndü. Görünüşe göre hipnotize edilmiş insanım silah kullanmayı biliyor. Ne şanslıyım. Ama diğeri yüzündeki kötü mermi sıyrığına ve göğsüne saplanmış bir mermiye rağmen direniyor.

Hipnotize olmuş insanım kalan mermilerini ateşliyor. Silah boşalmadan önce bir tane daha vücut kütlelerinin ortasına isabet ediyor. Ancak vampir hâlâ ayakta. İyi değil. Bugün canımın yanmasıyla işim bitti, bu yüzden bu pislik ölmeli. Şu anda, benim yerime insana odaklanmışken. Çünkü sürpriz unsuru benim en iyi arkadaşımdır.

Tereddüt etmeden ona saldırdım ve sopayı salladım. Kafasının yan tarafına çarpan sopanın etli sesi iğrençti. Gerçekten çok korkunç. Kafatasının çöküşü ve her şey. Yere düştü, ayaklarımın dibinde hareketsiz yatıyordu. Dişlerimi sıkıyorum ve sopayı kafasına iki kez daha indiriyorum. Sonunda küle dönüşüyor.

Çılgılık atan insana, "Sessiz ol ve bizi takip et." diyorum. Sonra silahlı arkadaşıma dönüp "Bana buradan çıkmanın en hızlı ve en güvenli yolunu göster" diye emrediyorum.

İnsan bizi tünellerden oluşan bir labirentin içinden geçiriyor. Her adımda bacağıma biraz daha güçleniyor ama yine de çok iyi değil. Çıplak ayaklarım soğuk ve kirli zemine sürtünüyor. Bir asansöre ulaştığımızda, midem gergin bir şekilde dönüyor. Filmlerde insanlar hep burada yakalanır. Neredeyse dışarıda ve güvende olduklarında. Kötü adam geldiğinde her şey cehenneme döner.

Ama asansör çalışıyor, kapılar açılıyor ve asansör boş. Rahatlamaktan neredeyse tekrar ağlayacaktım.

İçeri girer girmez sopayı bırakıp silahlı adamı yakaladım. Onda olan şeye ihtiyacım var. İyileşmek zorundayım. Dişlerimi boynuna geçirir geçirmez, taze ılık kan ağzıma doluyor. Tadı çok güzel. Paketlenmiş şeylerden çok daha iyi. Lucas bu konuda haklıydı. İçime akıyor, beni güçlendiriyor.

İçiyorum, içiyorum ve onu son damlasına kadar tüketmemek aklıma bile gelmiyor. Hiçbir şey beni hepsini almaktan alıkoyamaz. Bu korkunç bir şey ama şu anda bunun ahlaki boyutuyla uğraşacak vaktim yok. Sonunda durmadan önce kalp atışları yavaşlıyor. Cesedini köşeye fırlattım. Aynısını bana yapmaya fazlasıyla istekli olan birini öldürdüğüm için kendimi kötü hissetmek zor.

Diğer insan uysal ve sessiz duruyor. Ama gözlerindeki bakış benim bir canavar olduğumu söylüyor. Ve o haklı. Kesinlikle haklı. Çünkü az önce birini tereddüt etmeden öldürdüm ve buradan çıkmak için bunu tekrar yapmaya kesinlikle hazırım.

İçimdeki taze kanla kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bacağımdaki sancıları ve devam eden ağrıyı görmezden gelerek sopayı elime alıyorum ve sıkıca kavriyorum. Bizi bekleyen her şeye hazırım. Göğsümdeki efendilik bağı çekiştiriyor... Lucas bana ulaşmaya çalışıyor. Ama ona cevap verebileceğim gibi değil. Evin telefon numarası var mı onu bile bilmiyorum. Üzerimde para ya da işe yarar bir şey de yok.

Zemin kata varıyoruz ve kapılar kayarak açılıyor. Oldukça standart bir lobi. Sıra sıra posta kutuları ve plastik bir saksı bitkisi. Başka bir vampir muhafızla birlikte. Vücudu parçalanırken kafası yerde yuvarlanıyor. Sonra ikisi de küle dönüyor.

Ve orada elinde baltayla duran Lucas.

Hayatımda birini gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Görünüşe bakılırsa ölümsüz kalbim de en az atan kalbim kadar dağınık. Çünkü kendimi onun kollarına atıp hüngür hüngür ağlama ihtiyacı duyuyorum. Ama sanırım daha vampir kafalı olmaya başladım, çünkü zayıf görünme fikri beni rahatsız ediyor.

"Merhaba küçük kardeşim," diyor Henry, arkasında durarak. Beyaz düğmeli gömleğinin önünü kan kaplamıştı. "Biz de seni arıyorduk. Bir partiden veda etmeden ayrılmak çok kabaydı. Ben kendi adıma, böylesine kalitesiz bir davranış karşısında çok öfkelen dim."

"Sanırım bunun isteyerek olmadığını rahatlıkla varsayabiliriz." Lucas'ın bakışları çılgınca, dudakları ise düz ve sinirli bir çizgi halindeydi. "Bana bak. Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "Evet."

Sözlerimle omuzlarındaki gerginlik biraz olsun azalıyor. Ama hala mutlu görünmüyor.

"Henry, sana ne oldu?"

"İşte oradaydım, koridorda seni bekliyordum, aptalın biri bana kazık atmaya çalıştığı anda. Buna inanabiliyor musun?" diye soruyor komik bir şekilde geniş gözlerle. "Ne yazık ki işi beceremediler ve o bilenmiş tahta parçasının ucunda buldular."

"Bunun için şükürler olsun."

"Kullandıkları girişı bir duvarın içinde buldum. Ama sen çoktan gitmiştin. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

Gülümsemeye çalışıyorum. "Tuvaletten kaçırılmak ikimizin de bingo kartlarında yoktu."

Henry sadece iç geçiriyor.

Benedict bana göz kırptı. "Güzel beyzbol sopası."

"Çok Baba kodlu, değil mi?" diye soruyor Henry. "Sana iyi bir çift olduklarını söylemişim."

Geri dönüp kalan insana "Kaç. Güvenli bir yere git." diyorum.

"Skye, topallıyorsun ve üzerinde kan var. Başka bir soru deneyeyim, umarım bu sefer bana dürüst bir cevap verirsin," diyor Lucas. "Sana kim zarar verdi?"

"Marc tarafından kiralanmış haydutlar."

Lucas boğazından alçak sesle hırlıyor. "Onları öldüreceğim. Sonra da ilk ve son kez kardeşimi öldüreceğim."

"Yapamazsın."

"Evet, yapabilirim."

"Hayır," diyorum sabırla. "Onları öldüremezsın çünkü ben bunu zaten yaptım. Ama kardeşinize bir son vermekten çekinmeyin. Buna gerçekten minnettar olurum."

Yüzlerindeki şaşkınlığı hayal bile edemezsiniz. Lucas sadece göz kırıyor. "Onları sen mi öldürdün?"

"Evet. Yani... Biraz yardım aldım ama... evet."

"Huh," diyor Henry. "İyi iş, küçük kardeşim."

Nicholas başıyla beni onaylıyor.

İçimdeki taze kanla daha rahat hareket edebiliyorum. Saçımın yarısı topuzun içinde, yarısı dışında ve gece elbisem darmadağınık. Makyajımın nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok; yine de, yaptığım ağlama miktarıyla iyi olduğundan şüpheliyim. Neredeyse tüm tırnaklarım kırılmış ya da yontulmuş. Enkaz halinde olmamın bir önemi olmamalı. Ama şimdi her şey beni yakalıyor gibi görünüyor.

Lucas elini uzatıyor ve ben de ona uzanıyorum ama benimki kan ve külle kaplı. Her tarafım kan ve kül içinde. Ve uzuvlarımın titremesi de hoşuma gitmiyor.

Dışarıdaki gökyüzü aydınlanıyor. Uzuvarıma sinen uyuşukluğu hissedebiliyorum. Sanki şafağın üzerimde ölümcül bir etkisi var. Bütün bir gece bu adam kaçırma saçmalığı yüzünden kayboldu. Ne büyük kayıp.

"Karar zamanı. Kalıyor muyuz yoksa gidiyor muyuz?" diye sorar Nico.

Kaşlarını çatıyorum. "Ama Marc-"

"Burada değil," diyor Lucas. "Az önce şehrin kuzeyinde görüldü.

Samuel birkaç dakika önce bizi

bilgilendirdi." "O burada değil mi?"

Lucas başını sallar. "Beslenmen ve dinlenmen gerek. Ve sonraki adımları konuşmamız gerek. Seni taşımamı ister misin?"

"Hayır," dedim. "Teşekkür ."

Dışarıda bizim için Benedict'in G Wagon'u ve Nico için bir Ducati motosiklet var. Ben topallaya topallaya ilerlerken Lucas etrafta dolanıyor. Evden ya da otelden o kadar da uzakta değiliz. Marc'ın adamları belli ki beni pek iyi saklayamamışlar. Bu hayatta bana yol gösteren gizli psişik güçlerim olduğunu bilmemek bir şey. Ama genel beceriksizlikleri biraz şaşırtıcı. Beni yenmeyi başarabileceğim bir insanla yalnız bırakmaları vs. Bilmiyorum. Pek mantıklı gelmiyor. Bu gece muhtemelen ödediğinizin karşılığını almanın en iyi örneğiydi çünkü Marc'ın adamları işlerinde iyi değillerdi.

Evde araçtan inerken ağırlığımı bacağıma verdiğimde irkiliyorum. Ama neredeyse normale döndü. Üç katlı beyaz duvarlar ve pişmiş toprak çatı kiremitleri üzerimde yükseliyor. Hiç bu kadar hoş bir manzara olmamıştı. Sarmaşık güllerinin ve yaseminlerin kokusu. Tek parça halinde dönmeyi başardım. Aferin bana.

Nico bize eve kadar eşlik etti, sonra da hızla uzaklaştı. Şüphesiz düşmanlarımızı avlıyor.

Lucas beni kollarının arasına alıyor. "Yeter."

"Yürüeyebilirim."

"İyi değil, yapamazsın."

Bodrum katına inerken kollarımı boynuna doluyorum. Beni yatak odasına ve banyosuna taşıırken hiçbir şey söylemiyor. Orada beni dikkatlice yere bırakıyor, böylece banyo yapmaya başlayabiliyor. Sıcak su yavaşça küveti doldururken buhar çıkmaya başlıyor.

Bir yüz havlusu aldı ve çenemi eline almadan önce ıslattı. "Yüzündeki kurumuş kanı temizleyelim."

"Birinden beslendim ve onu öldürdüm. Yanlarındaki insanı." "gerekeni yaptın." Kirli havluyu lavaboya atar ve

bacağımyı incelemek için dizlerinin üzerine çöktü. Güçlü elleriyle kalçama kadar uzanan kemik çizgisini nazikçe yokluyor. Adam mutlu görünmüyor; yine de, "Tatmin edici bir şekilde iyileşiyor gibi görünüyor" diyor.

"Evet."

Ayağa kalkar ve ayakkabılarını çıkarır. "Bana olan her şeyi mümkün olduğunca detaylı anlat. Hiçbir şeyi atlama."

Ben de söyleneni yapıyorum. Ancak onun soyunması çok dikkat dağıtıcı. Şoku atlatmak için işe yarıyor. Beynim burada ve şimdi ile başa çıkmakta daha iyi görünüyor. Sakinleşmek ve şu anda güvende hissetmek konusunda.

bitirdiğimde, hiçbir şeyi kalmamıştı. O rahat haliyle bile görülmeye değer. Kasıklarına falan baktığımdan değil, çünkü bu garip olurdu. Tam olarak ne yaptığımızdan emin olmasam da, bunun seksle ilgili olduğunu sanmıyorum. Şu anda o hisleri yayıyor gibi görünmüyor. Bu da iyi bir şey. Bu geceki olaylar beni kırılğan hissettirdi.

"Ayağa kalk," diyor ve elbisemin arkasındaki fermuarı açıyor. Straplez sütyenim ve külotum da kısa sürede yok oldu. Banyoya giriyor, sonra bana elini uzatıyor. Yalnız olmadığımı bilmek güzel. Sanırım şu anda biraz arkadaşşa ihtiyacım var.

Bacaklarının arasına oturuyorum, sırtımı önüne veriyorum. Sıcak su cennet gibi. Vücudunun sağlam gücünü üzerimde hissetmek daha da iyi. Evdeyim, güvendedeyim ve her şey yolunda. En azından şu an için.

İlk iş olarak yüzümdeki tüm makyajı sildim. Lucas dağınık saçlarımdaki tokaları çıkarıp yere atmaya başlıyor. Saçlarım gevşeyene kadar durmuyor. Sonra parmaklarıyla saçlarımı tarıyor ve ona hak verdiğimden daha sabırlı bir şekilde en kötü düğümleri çözüyor.

"Gerçekten iki vampir ve bir insan mı öldürdün?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Evet. Temel olarak. Bu gece yapmak zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim şeyler yaptım ve bu... Bilmiyorum. Nazik bir insan olmaya çalışıyorum. Çoğunlukla," diyorum. "Ama biri size işkence etmek ve öldürmek istediğinde kurallar değişiyor. Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Sanırım artık ikimiz de canavarız."

Homurdanıyor.

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

İç geçiriyor. "Skye, neden otelde tek başına kalmak istedin?" "Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı. Böyle şeylere alışksın, herkesle sana bakıyorlar. Beni hâlâ ." "Zofia'yı kıskanmıyor muydun?"

Dürüst olmak gerekirse, onun hakkında her şeyi unutmuştum. Başımı omzuna yasladım ve tekrar düşündüm. "Biraz, belki. Ama tam olarak değil."

"Lütfen açıklayın."

"Ofis masanda bir kez çarpıştık," diyorum. "Bu, senin üzerinde herhangi bir hakkım olduğuna inandığım bir duruma eşit değil."

"Mm."

"Zofia çok güzel. Onunla ben de dans etmek isterdim."

Parmağını tembelce kolumun üzerinde ileri geri gezdirirken bir anda elini sıkıca boğazıma doluyor. "Hayır, Skye."

"Kıskançlıktan bahsetmişken."

"Aramızdaki fark... Ben başka türlü davranmıyorum." Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Alnıma bir öpücük konduruyor ve her seferinde bir parmağını boğazıma bastırarak serbest bırakıyor. Bütün vampirler mi böyle, yoksa özellikle bu mu bilmiyorum. Ama duygusal bataklık gibiler. Bırakın ne kadar hızlı battığımı, nerede durduğumu bile bilmiyorum.

"Birbirimizi tam bir haftadır tanımıyoruz bile," diyorum sakın bir sesle.

"Bunun ne alakası var?"

"Şey..."

"On beş yüz yıldan sonra kendi aklımı bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor her zamanki sakın ses tonuyla. "Sizi temin ederim, biliyorum."

"Kastettiğim bu değildi."

"Ve benim istediğim *sensin*, bu yüzden sahip olacağım." Burnumu kırıştırdım. "Peki ya benim ne istediğim?"

"İstekleriniz ve ihtiyaçlarınız önemlidir ve . Benim tarafımdan."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Lucas, biz-"

"Evet Skye, öyleyiz."

Ve böylece ayağa kalkıp banyodan çıkıyor ve havluya uzanıyor. Vücudundan akan suyu izlemek bana kötü bir şiir yazmak için ilham vermiş olabilir. Çıplak olduğu zaman ona kızmak kesinlikle daha zor. Sığ olmak için falan değil. Ama kalçalarının ihtişamı gerçekten hafife alınmamalı.

"Diğerleriyle konuşmam gereken bazı şeyler var," diyor. "Kendi başınıza iyi olduğunuza inanıyorum?"

"Bu konuşma daha bitmedi."

Cevap verme zahmetine bile girmiyor. Sadece yatak odasına doğru yürüyor, siyah saçlarını havluyla siliyor.

Kendimi neyin içine soktum ben?

• CHAPTER FOURTEEN

Çılgılık atarak uyanıyorum, beyaz, dökme demir yatağın üzerinde dimdik oturuyorum. Bir an sonra kapı çarparak açılıyor ve Lucas orada. Omuzlarımı kavırıyor ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzümü inceliyor. Zihnim darmadağın. Kâbusun kalıntıları kayboluyor, yerini kafa karışıklığı ve korkuya bırakıyor.

"Skye," diyor sert bir sesle. "Bana bak. İyi misin?"

"Evet. Evet, ben... kahretsin." Bir elimi göğsüne koyup itiyorum. Ben yanaklarımı silerken o yatağa geri oturuyor ve bana yer açıyor. Odayı sadece salondaki mumların loş ışığı aydınlatıyor. Her şey gölgeden ibaret. "Sadece bir kâbustu."

Başını sallıyor.

"Vampirlerin kâbus ya da rüya gördüğünü bile düşünmezdim."

"Zihin karmaşık bir şeydir, tatlım," diyor Henry kapı aralığından. "Travma seni her türlü şekilde bozabilir. Ama burada bizimle güvendesin."

"Ya da belki bu odada tek başınıza kendinizi güvende hissetmiyorsunuz. Bu kolayca halledilebilir." Lucas beni ve battaniyeyi yataktan kaldırıyor. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırması ve sanki çok değerliymişim gibi dikkatle taşıması. Şu anda buna ihtiyacım var.

"Zorba olduğunu anlıyorsun, değil mi?" Beni koridordan yatak odasına taşıırken soruyorum. "Yani, kişiliğinin bu yönüyle barıştın."

"Oh, evet," diyor Henry, arkamızdan takip ederek. "Bu eski bir haber. Sana hiç Natal'da onun-"

İşte o zaman Lucas yatak odasının kapısını suratına kapatıyor.

"Çok sert," diye bağılıyor Henry koridordan.

Lucas alamet-i farikası olan kaşlarını çatarak beni yatağa yatırıyor. Siyah bir tişört, kot pantolon ve bot giyiyor. Modern görünüm ona çok yakışıyor. Gerçi o kadar güzel ki her şeyin altından kalkabilir. Ketenden yapılmış başka bir pahalı uyku setinin içindeyim. Masanın üzerinde titreyen beyaz bir sütun mum duruyor. olabilir; odasını sevdim. Kalın, ahşap sayvanlı yatak

ve havada kalan kolonyasının kokusu. Resimler . Dekorun çağlar boyunca onun varlığının ipuçlarını nasıl sunduğunu.

"Bana rüyayı anlatmak ister misin?" diye sorar.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Unutmak iyisi. Saat kaç?"

"Neredeyse gün batıyor," diyor. "Ama tekrar uyumaya çalışmalısın. Sana göz kulak olacağım."

"Beni kafamın içindeki şeytanlardan korur mu?" Battaniyedeki gevşek bir iplikle oynuyorum. Ve yanlışlıkla kalın, yünlü malzemeyi yırttım. Tam da gücümü kontrol altına aldığımı düşünürken. Sakarlık benim seçtiğim ölümsüz estetiği olmaya devam ediyor.

Orada oturup bana bakıyor. Bakışlarında büyük bir yoğunluk var. Sanki içimi ve dışımı okuyabiliyor; tüm umutlarımı ve hayallerimi incelemesi için ona açıyor. Hiç kimse benimle bu kadar ilgilenmemişti. Gittiğinde bunu özleyeceğim. İlgisi başka konulara kaydığı zaman.

"Bana bu şekilde bakmamalısın," diyorum.

"Sana nasıl bakmalıyım?"

Güzel bir soru. Cevaplayamayacağım bir soru. Ya da belki cevaplamak istemediğim. At kuyruğumu gergin bir şekilde çekştiriyorum. "Eski sevgilini kıskanıyordum."

"Biliyorum."

Bu adamın egosu. Ona pis bir bakış fırlatıyorum, tabii ki bu hiçbir işe yaramıyor. "Beslendiğim insan... rüyamda, kana ulaşmak için onu parçaladım."

Her zamanki kuru tonuyla, "Bu kesinlikle yapmanın bir yolu; yine de daha az dağınık seçenekler var," diyor. "İsrafa daha az meyilli olanlar."

"Tam bir pisliksin."

Ağzının kenarı bir sırıtişla yükseliyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve derin, gereksiz bir nefes alıyorum. Alışkanlıklar gerçekten zor ölüyor. "Benim hakkımda sahip oldukları fikri beğenen ama sonra beni tanıdıklarında hayal kırıklığına uğrayan insanlardan biri daha olup olmayacağını bilmem gerekiyor."

Bakışlarını bana dikti. Sonra ayağa kalkıp masaya doğru yürüyor. Kitapların arasında mavi ipek bir kılıf duruyor. Bu ve büyük beyaz bir zarfla birlikte geri dönüyor. Önce çantayı bana veriyor. "Aç onu Skye."

İçinde bir çift elmas damla küpe ve yıldızlarla eşleşen bir kolye var. Taşların boyutları küçükten şaşırtıcıya kadar değişiyor. Milyonlar değerinde olmalı. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Senden çalınan mücevherleri yerine koymak için" dedi. Sonra bana bir zarf verdi. "Bunlar Helena'nın gönderdiği belgeler. Thorn Group'tan alacağın tazminatla ilgili ayrıntılar var."

"Mektuplarımı mı açtın?"

"Bu konunun dışında. Aldığınız ödemeye dikkat edin."

Belgeye göz attım ve vay canına. Gerçekten de çok fazla sıfır var. "Vay canına." "Kadınların, erkeklerin malı olarak görüldüğü bir zamanda doğdum. erkekler."

"Bazı aptallar bugün hala bu şekilde düşünüyor."

Başını sallıyor. "Sana yalan söylemeyeceğim, bu çekici bir fikir. Sana sahip olmak isterdim. Ama sen böyle bir ilişkide başarılı olacak bir tip değilsin. Bunu klostrofobik ve sınırlayıcı bulabilirsin. Benim de böyle bir kontrole ihtiyacım yok."

İgneleyici yorumlara karşı tutunduğum yol. Bir ödülü hak ediyorum. Bununla nereye varacağını bilmek için de sabırsızlanıyorum.

"Paran var. Ve sana koruma ve yardımlarını sunacak dostlar, vampirler edindin. Örneğin, Leilah otelde ona katılmana izin vermeye istekli. Bir daha isteğiniz dışında binadan çıkarılmamanızı sağlayacaktır."

"Öyle mi?"

"Evet. Lev'in şimdilik kuzeye gittiğini bilmelisin. Nicholas onu kameralar ve benzerleri aracılığıyla dijital olarak takip ediyor. İnsan hizmetkârları gündüz saatlerinde onu hareket ettiriyor. Yaratıcısının onu çağırdığına inanıyoruz. Eninde sonunda geri döneceğine şüphe yok ama o bölgeden size yönelik tehlike o kadar da acil değil."

"Peki ya kardeşin?"

Bakışları donuklaşıyor. "Güneş batar batmaz av başlayacak. Onu bulup öldüreceğim."

"Tüm bunlarla ne demek istiyorsun?"

"Açık konuşmak gerekirse, artık bana ihtiyacın yok." Duraksıyor. "Ve eğer gitmeyi seçersen, bu seçime saygı duymak için elimden geleni yaparım."

Neden gülümsediğimi bilmiyorum. "Elinden geleni yapar mısın?"

"Evet," diyor. "Benedict modern kadınların seçenekleri olması gerektiğini açıkladı. Haklarının eşit olması gerektiğini."

"Benedict tüm bunları açıkladı mı?"

Başını sallıyor. "Bu benim için zor olurdu. Ama bunu biraz düşündüm. Sana yakın kalırsam ve seni izleyebilirim, içimdeki bu ihtiyacı karşılayabileceğime inanıyorum. En azından bir süreliğine."

"Beni takip etmeyi planladığını gerçekten itiraf mı ettin?"

Bir omzunu zarif bir omuz silkmeyle kaldırıyor. "Seninle birlikte olma benim için garip ve yeni. Bunu açıklayamam ama inkâr etmek de anlamsız."

"Yani temel olarak şunu söylüyorsun: Seni terk edebilirim ama sen de geliyorsun."

Düşünüyor ve başını sallıyor. "Bu her şeyi ." "Lucas-"

"Biraz uyumalısın. Henry bile bugün dinleniyor ve senin üzerinde yüzyılları var. İyileşmek enerji gerektirir."

Haklı olduğu bir nokta var. Ama zihnim çok meşgul. "Orada beni beklerken sıraya dizdikleri işkence aletlerini düşünüp duruyorum. Bıçaklar, çekiçler ve testereler gayet açık. Ama tuz, iğne ve iplikle ne yapacaklardı?"

"Yaraya tuz basmak acıtır ve iyileşmeyi geciktirir." "Oh."

"İğne ve ipliğe gelince... Emin değilim."

"Bir keresinde garip bir ceza olarak bir insanın dudaklarını diktikleri bir program izlemiştim." Böyle bir şeyi düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. "Çok iğrenç."

"Kardeşim için çoğu şey inandırıcıdır. Yine de Marc'ın böyle bir şey yaptığını hiç ."

Cesaretim beni terk etmeden önce, "Onu dışarı çekmek için beni yem olarak kullanmanı istiyorum," diyorum.

"Ne?" diye tersledi Lucas. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Buna bir son vermeliyiz. Her geceyi omzumun üzerinden bakarak geçirmeyi reddediyorum. Sadece benimle biraz daha uğraşmasını bekliyorum."

"Skye, o bulunacak ve icabına bakılacak. Sana söz veriyorum."

"Başka kimsenin de bir kutunun içinde kül olarak geri gönderilmesini istemiyorum." Dudakları düzleşiyor.

"Beni kullanmak mantıklı. Mantıklı olduğunu biliyorsun. Bana olan tuhaf saplantısını olumluya çevirebiliriz. Onu bir tuzağa çekip işini sonsuza dek bitirebiliriz."

"Bunun , değil mi?"

"Hayır," dedim. "Ben değilim. Bunun bir aile olduğunu söylediniz ve benim de bunun bir parçası olmam gerekiyor. O yüzden izin verin bu sorunu çözmeye yardım edeyim."

Güçlü bir iç çekiş. "Teklifinizi değerlendireceğim. Ama önce Nico ve benim onu takip etmemize ve onunla kendi yöntemimizle başa çıkmaya çalışmamıza izin vereceksin."

Sadece başımı sallıyorum. Şimdilik alabileceğim en iyi yanıt bu. "İğne ve iplik iyiydi."

"Ne?"

"İşkence malzemesi olan iğne ve iplik. Kalın değillerdi. Deriyi itmek için sağlam bir şeye ihtiyacınız olmaz mı?"

Lucas uzun bir süre hiçbir şey söylemeden bana baktı ve sonra, "Skye, ipliğin rengi neydi?" diye sordu.

"Siyah."

"Elbiseni beğendim."

"Evet."

Ve gitti. Terk edilmiş elbisemin yerde durduğu banyoya kadar onu takip etmem biraz daha zaman alıyor. Lucas giysinin dikişlerini ve sonra da etek ucunu inceliyor.

"Ne arıyorsun?" Ben soruyorum.

"Emin değilim. Ama bulduğumda anlayacağım."

"Beni koruması için bir insan bıraktılar," diyorum yüksek sesle düşünerek. "Daha yeni doğduğumu biliyorum. Ama yine de garip geldi. Bir de beni bu kadar çabuk bulmanız ve Marc'ın yakınlarda bile olmaması var."

"Nico kullandıkları aracı takip etti. The Boulevard'daki güvenlik kameraları ve CCTV süreci oldukça hızlı ve kolay hale getirdi."

"İstedğim de bu."

Lucas durakladı ve dikkatle bir iplik parçasını sökmeye başladı. Eteğin alt diğerleri kadar düzgün ve mükemmel olmayan bir dikiş. Parçanın içinden gümüş bir madalyon yere düşüyor. Üzerine oyulmuş bir çeşit sembol var. Diğer tarafında da kelimeler kıvrılıp duruyor. Her zaman iyi bir hayal gücüm olmuştur ama o şeyden yayılan kötü hisleri hayal etmemin imkânı yok. Artık ortalıkta olduğuna göre, sanki kötü niyet madalyadan serbestçe akıyor.

"Nedir bu?" Eğilip okumaya çalışarak sordum. Ancak yazı daha önce gördüğüm hiçbir dilde değildi. "Lucas?"

"Rünleri etkisiz hale getirmek ve düşmanlarımızın içeri girmesine izin vermek için tasarlanmış güçlü bir büyü. Kardeşim ve Rus dostları bunun için iyi para ödemiş olmalılar."

Parçalar zihnimde yerine oturuyor ve dudağım vampir tarzı bir hırıltıyla kıvrılıyor. "Beni bu yüzden kaçırdılar... o şeyi üzerime yerleştirmek ve onlar için eve doğru yürümemi sağlamak için."

Başını kaldırıyor ve göğsümün ortasında bir çekilme hissediyorum. Efendilik bağı kullanılıyor ve sadece benim üzerimde değil. Henry ve Benedict odaya girdiğinde bunun kanıtı ortaya çıktı. "Hazırlan," diyor Lucas. "Misafirlerimiz var."

Marc bile güneşle uğraşmak istemiyor. Ya da çok fazla değil. Saldırı başladığında, en yakın yıldızımız ufukla henüz buluşmuştu. Hâlâ başımı eğmem, saklanmam ya da başka bir şey yapmam konusunda beni uyardığını hissedebiliyorum. Bunu görmezden gelmek için güçlü bir irade gerekir. Ya öyle, ya da bin küsur yıl boyunca beslenmiş yakıcı bir nefret ve bir sürü para.

Marc, kendisini ve adamlarını buraya taşıması ve gün ışığından uzakta içeri sokması için insan kiralamış olmalı. Yolda birkaç büyük araç park etmiş. Bir çeşit kamyonet ya da kamyon gibi bir şey. Sayıca az olduğumuz hissine kapılıyorum. Araba kapıları açılıp kapanıyor. Ama hiç konuşma mırıltısı yok. Tek bir kelime bile edilmiyor, sadece ayak ve evin içine getirilen ağır kutuların sesi duyuluyor. Rünler etkisiz hale getirildiği için onları dışarıda tutacak hiçbir şey yok.

Madalyonu bulamamış olsaydık, muhtemelen bizi gafil avlayacaklardı. Büyük olasılıkla uyuyor olacaktım ve zihnimin durgun ve sessiz köşesindeki *katliam* ve *aldatmacayı* duymayacaktım. Bu kelimeleri çevreleyen yüksek duyularını kaçırdım. Tüm o beklenti ve öfkeyi.

Diğerleri onların sadece Thorn Grubu'ndan olduğunu düşünebilirdi. Ev ya da bahçeyle ilgilenmeleri için tutulan müteahhitler. Bu işçiler gündüz saatlerinde gelip gidiyorlardı. Ayrıca teslimatlar da vardı. Çok fazla teslimat. Lucas'ın istediği ya da Shirley'nin yıllar boyunca onun için topladığı eşyalar. İnsanların burada olması için geç bir saat. Ama kesinlikle olasılık dışı değil.

Lucas madalyonu yok etmemeye ya da en yakın pencereden atmamaya karar verdi. Bu, sonunda kardeşiyle kendi topraklarında yüzleşme şansıydı. Her şey bitene kadar bir tünelde, diğer gizli çıkışlardan birinde saklanmamı istedi. Ama alabilecekleri her yardıma ihtiyaçları olacak. Tecrübesi az ya da hiç olmayan titrek birine bile. Nicholas Leilah güneş batır batmaz burada olacaklar. Ama içimden bir ses çok geç kalacaklarını söylüyor.

Evimiz çok normal görünmesine rağmen endişem olabildiğince yüksek. Yerin altındaki salonda sütun mumlar yanıyor ve bir plak çalıyor. Billie Holiday çok tatlı şarkı söylüyor. Kapıdaki ağır ahşap kapı

bodrumun arkası bir el genişliğinde açık duruyor. Bu, uyumaya ihtiyaç duymayan aile üyelerinin günlerini nasıl geçirdiğine dair tipik bir karşılama sahnesi. Kendilerini güvende hissedenler, r nlerle ilgilenenler.

Lucas ve ben arka koridorun kenarında duruyoruz. Olaya en fazla bu kadar yakın olmama izin verirdi. Ama her şeyi görebiliyorum ve elimde bir tabanca var. Sadece son  are olarak kullanmayı kabul ettiğim bir şey. Aileden hiç kimse dost ateşine maruz kalmak istemez. Adil olmak gerekirse, bu pekala olabilir. Ancak saldırı altındayken silahsız olmayı kabul etmemin imkanı yok.

Sonra aniden başladı. Kimsenin kapıya yaklaştığını bile duymadım. Bu insanlar cidden çok iyi.

Kapı yavaşça ve sessizce genişçe açılır. Ve Marc'ın suikast ılarından ilki elinde hafif makineli tüfekle içeri girer. Odaya tahta mermiler yağdırıyor, kristal ve porselenler paramparça olurken mobilyalardan çıkan tüyler ve kabartılar havayı dolduruyor. Tam bir karmaşa.

Benedict şezlongun arkasından kalkıyor ve elinden bir hançer fırlıyor. Elbette ucu hedefini bulur ve yaratığın gözünün derinliklerine gömülür. Vampir durduğu yerde k le dönüyor.

Onun yerini almak için hemen bir başkası  ne çıkar. Bu kez elinde keskin aletler olan minyon bir kadın. Benedict'in omzundan çıkan fırlatma yıldızından da anlaşılabacağı gibi. Ama Henry elinde bir tabancayla antika bir sandalyenin arkasından yükseliyor. Bir, iki,    kurşun kalbine isabet eder ve o da k l olur.

Her şey çok çabuk oluyor. Her eyleme, aynı derecede kanlı ve şiddetli bir tepki.

Her seferinde bir tane onlar için i e yaramıyor gibi görünüyor. Ya da belki Marc'ın sabrı t keniyordur. Çünkü beş vampir odaya hücum ediyor. İlki Henry'nin atışlarıyla düşüyor. İkincisi aniden göğsünden bir mızrak çıkarıyor. Benedict elinde kısa bir kılıçla ileri atılıyor. Bir yaratığın kafasını kolaylıkla vücudundan ayırıyor. Ama diğerinden çıkan bir kurşun Benedict'e isabet ediyor ve acı içinde hırlıyor.

Henry tabancasını bırakır ve göğsüne taktığı deri kayıştan bir çift hançer çıkarır. D şmanıyla birbirlerinin etrafında döndüklerini görmek vahş  bir dans gibidir. Sonra bıçaklar parlıyor ve Henry sırtında uzun bir kan çizgisi belirirken homurdanıyor. Ouch.

Düşmanı memnun olmanın ötesinde sırtıyor. O kadar hızlı hareket etmeye ba lıyorlar ki takip etmek zorlaşıyor. Bu sırada bir başkası Benedict'in kılıcına hedef olur. Vuruyor ve savuşturuyor.

kolaylıkla, çelikle ölüm dağıtıyor. Bir Viking çalgınının iş başında olduğuna hiç şahit olmadım. Ama düşmanın göreceği son şey onun manik sırtışı olacak.

Düşmanlarımızdan hiçbiri bana ulaşmaya çalışmadı bile. Marc'ın beni öldürmek istediğini onlara kendisinin mi söylediğini merak ediyorum.

Lucas baltasını kaldırır ve çatışmaya katılır. Bıçağının keskin kenarı en yakındaki bedeni neredeyse ikiye ayırıyordu. Birini öldürmek için ne kadar da pis bir yol. Baltasının başını kaplayan kan bir anda toza dönüşür. Kardeşinin ortaya çıkmasını beklemesi gerekiyordu. Kendini o dövüğe saklaması gerekiyordu. Ama boş boş durma ihtimali hiç iyi değildi.

Tek duyabildiğim silahların patlaması ve çeliğin çelikle çarpışması. Sağır edici bir kakofoni. Cesetlerin külleri odanın her yerinde yığınlar halinde duruyor. Sırtımı duvara verip elimde silahımla gerçekten yardım edip edemeyeceğimi görmek için bekliyorum. Yine de, üçü düşmanlarımızı nispeten kolaylıkla kesiyor. Mermi ya da bıçak yaralarını saymazsak.

Böyle bir katliam çok büyük. Son zamanlarda gördüğüm onca ölümün hiçbir önemi yok. Bunun burada, evimizde gerçekleşiyor olması... Rahatsız edici kelimesinden daha güçlü bir kelime olmalı. Yine de, her şeyi özetliyor. Burası bizim güvenli yerimizdi ve şimdi işgal ediliyor.

Marc sonunda ortaya çıkıyor ve evet. İstedğim şey bu. Bu pisliğin son ölümünü yaşamasını. Tatsız, eski bir anıdan başka bir şey olmaması. Sanırım birkaç farklı şekilde kana susadım.

Üç parçalı bir takım elbise giymiş. Çok gösterişli. Odayı araması ve sonra bana dudak bükmesi durumu hiç de iyileştirmiyor. Lucas onu durdurmayı başaramazsa, yaratık beni kesinlikle paramparça edecek. Ve silahımla onun kadar eski birini durdurabileceğimden şüpheliyim.

"Başka bir geceyi görecektir kadar yaşamayacak," diyor. "Söz veriyorum."

Lucas'ın omuz silkişi çok . Ama artık onun yöntemlerini biliyorum.

Kalbini saklamak ona verilmiş bir şey. Bu dünyanın ona güvenli olduğunu öğrettiği şey buydu.

Marc öfkeyle hırlıyor.

Lucas'ın baltasıyla ona saldırma gücü nefes kesicidir. Marc da onu bir sabah yıldızıyla karşılıyor. Tepesinde çivili metal bir top olan bir tür sopa. Sadece haçlı seferleriyle ilgili bir ortaçağ filminde gördüğüm bir şey.

Birbirlerini öldürmek için ne kadar beklediklerine bakılırsa aceleleri yok. Çünkü hareketlerini görebiliyorum. Silahları vücutlarının bir uzantısı gibi kullanıyorlar. Yüzyıllar süren pratik, dövüşü özel bir zarafet katıyor. Yetenekleri, canlı ya da cansız hiç kıyaslanamaz. Becerilerine rağmen ya da belki de becerileri sayesinde, ikisi de başarılı bir darbe indirmeyi başaramıyor. Ve bir ya da iki dakika sonra, görünüşe göre konuşulmamış anlaşmalarla dövüşten geri çekilirler ve her biri silahını yere koyar.

Marc bana doğru homurdanıyor. Sanki şu anda hayatında yeterince şey yokmuş gibi. Sonra Lucas'ın üzerine atlıyor ve ikisi tekrar birbirine çarpıyor. Öfkelerinden yerin sallandığına yemin edebilirim. Elleri birbirlerine vuruyor ve pençeliyordu. Cehennemden salınan iblisler daha fazla yıkım isteyemezdi. Kardeşlerin birbirlerine olan nefreti her şeyi tüketiyor. Kemikler kırılıyor ve kan akıyor ama ikisi de durmuyor, hatta duraksamıyor bile.

Henry ve Benedict geri kalan haydutlardan kurtulmuş olmalı. İkisi de yaralı ama düşmanlarımızın geri kalanı gitmiş. Ancak kardeşler arasında devam eden kavgaya karışmıyorlar. Yardım etmelerini ne kadar istesem de. Benim silah kullanma konusundaki yeteneksizliğim beni de dışarıda bırakıyor. Yaraticımız tek başına. Muhtemelen böyle olmasını istiyor, ama ben bundan hoşlanmak zorunda değilim.

İşte o zaman aklıma mutsuz bir düşünce geliyor. Lucas söz konusu olduğunda küçük ya da orta bir ihtimalle duygularım harekete geçiyor olabilir. Kızgınlık, öfke ve öfkenin ötesinde şeyler. Çünkü o böyle bir tehlikeyle karşı karşıyayken yaşadığım panik had safhada. Benim açımdan tam bir erimenin eşiğinde. Mesele şu ki... Onun tüm hikayelerini duymadım. Onun hakkında istediğim kadar çok şey bilmiyorum. Ve birlikte geçirdiğimiz zamanın aniden sona ermesi fikri korkunç. İki kardeş birbirlerine savaş açarken ağlamaya bu kadar yakınım.

Bu canavara karşı şeyler hissetmek dünyadaki en kötü şey değil. için önemli olduğumuz fikri. Büyük ya da hantal bir şey olması gerekmiyor. Bu iyi bir şey.

Tam bir dakika sonra, Marc kardeşinin suratını yumruklarken, böyle bir düşüncenin tamamen saçma olduğunu fark ediyorum. Tamamen saçmalık. Çünkü gerçek şu ki, bir şekilde tökezleyip Lucas'a aşık olmayı başarmıştım. Çok beceriksizim. Ama ölümsüz kalbimin tamamı onda. Yaşayan ya da ölü hiç kimse için böyle hissetmemiştim ve onu kaybedemem. O kazanmak zorunda. Başka bir şey savunulamaz.

Tam o sırada Lucas elini kardeşinin göğsüne soktu. Kalbine ulaşmak için göğüs kafesinin altına uzanıyor. Marc'ın yüzü buruşur. Öfkesini ve acısını odaya haykırır. Ancak çevresindeki herkes toz olmuştur. Yardımına koşacak kimse yoktur; ona yardım edecek ne ailesi ne de arkadaşları. Şu anda olabildiğince yalnızdır. Lucas kardeşini ikiye ayırır. Ve biz izlerken elindeki kanlı beden küle dönüşür.

Marc öldü. Öldü. Ve bunun için şükürler olsun.

Lucas'ın çenesinin yan tarafındaki bir kas kayıyor ve soğuk, berrak mavi bakışları benimkileri buluyor. Cildine yayılmış kesikler ve çürükler azalıyor ve ton değiştiriyor. Adam dayak yemiş. Ama hâlâ burada. İyileşecek.

Uzun bir dakika boyunca birbirimize baktık. Gözlerinde bir soru var ve ilk kez arkamı dönmüyor ya da bahane üretmiyorum. Birbirimizi sadece bir haftadır tanıyor olmamız önemli değil. Ya da aramızda deniz kadar geniş bir yaş farkı olması. O benimle olmak istiyor, ben de onunla olmak istiyorum.

Görünüşe göre bu ruh eşi olayında bir şeyler var. Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Dudaklarına yayılan yavaş gülümseme her şey demek. Hayatta kaldık. Gerçekten iyi olacağız. Evimizin harabeye dönmüş olmasının önemi bile yok. Çömlek parçaları yere saçılmış. Tablolar kurşun delikleriyle dolu. Güzelim kitaplara hiç girmeyeyim bile. Ugh.

Beni öldürdüğü için artık o kadar üzölmüyorum bile. Çünkü yaşadığım bu yeni hayat harika sayılır. Ara sıra yaşanan aşırı şiddet patlamalarını falan saymazsak. Bununla birlikte, rıza ve eşitlik konusunda kesinlikle daha fazla eğitime ihtiyacı var.

"Gölümsüyorsun," dedi bana. "Evet. Biz iyiyiz. Hâlâ buradayız." "Elbette."

Lucas kazanacağımıza kesin gözüyle bakmış olabilir. Ama benim endişelerim vardı. Odaya baktım. "Bütün eşyaların."

"Daha fazla eşyam var" diyor.

"Çok daha fazlası... Kardeşinin bundan kurtulduğunu görmek isterdim," diye mırıldanıyor Henry, ayaklarının dibindeki kül yığnını incelerken.

Lucas sadece homurdanıyor.

Hâlâ ağır kanaması olan Benedict üzgün bir sesle, ", " diyor. "Skye kimseyi vuramadı."

Henry iç geçirir. "Bu çok utanç verici."

"Bu fırsatı kaçırmamalı." Benedict ciddi şekilde mağdur oldu. "Neden Henry'yi şimdi vurmuyorsun? Senin için onu tutarım."

"Çok komik," diyor Henry.

Sadece gülümsedim. "Hayır. Teşekkür ederim."

"Bana iyi davranmazsan karnındaki ve bacağındaki kurşunları çıkarmana yardım etmeyeceğim Benedict. Seni uyarıyorum."

Lucas onları görmezden geliyor ve odayı geçerken ellerindeki tozu siliyor. O eğiliyor, ben uzanıyorum ve ortada buluşuyoruz. Olması gerektiği gibi. Ağzının ne kadar morarmış ve hırpalanmış olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama onu nazikçe öpüyorum. Ve bu öpücük çok daha fazlasını vaat ediyor. Yıllar, çağlar ve geri kalan her şey. Gerçekten bunun bizim için işe yarayabileceğini hissediyorum.

"Skye bir dahaki buluşmamızda birini vurabilir" derken gözlerinde bir ışıık var.

Benedict sadece başını sallar.

Ama ben gülüyorum. "Bir dahaki sefere." Sonra gülmeyi bıraktım. "Bekle. Ciddi değilsin, değil mi?"

EPILOGUE

"Hangi kelimeyi düşünüyorum?" diye soruyor Lucas, yatağımızda uzanırken.

Saçımı taramayı bitirdiğimde aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Hep aynı kelimeyi düşünüyorsun."

"Pratik yapmalısın Skye. Gel ." "Sadece
seks olacak."

". " "Ama olacak."

Tembel gülümsemesi... Vampir kendi iyiliği için fazla yakışıklı. "Ama olmayabilir de."

Marc'la hesaplaşmamızın üzerinden bir aydan fazla zaman geçti. Ev büyük ölçüde eski haline döndü. Yine de, hala orada burada kırık cam parçaları ve başıboş yastık tüyleri buluyoruz. Henry buna savaş konfetisi demeyi seviyor.

Lucas birkaç yönetim kurulu toplantısına katıldı ve The Boulevard Hotel'in revizyonu devam ediyor. Şehirde işler sakinleşmiş gibi görünüyor. meleklerin. En azından şimdilik.

"Yatağının başucunda duran mücevher kutusunu sormadın," diyerek aynı kutuya uzanıyor.

Daha fazla eşyaya sahip olma konusunda haklı olduğu ortaya çıktı. Vampirin sınırsız kaynakları var gibi görünüyor. Ve beni hediye yağmuruna tutuyor. Kendimi ölümsüz bir Kùlkedisi gibi hissediyorum. Birkaç ay içinde, umutsuzca zam istemekten, gülünç derecede zengin bir erkek arkadaşla bağımsız bir şekilde varlıklı olmaya geçtim.

Anlayışımıza vardığımızdan ve bağlılığımızı kabul ettiğimizden beri neredeyse bir an bile ayrı kalmadık. Rose ve Samuel'in bir bağla nasıl başa çıktıklarını bilmiyorum. Yıllarca ayrı ülkelerde yaşamayı nasıl başardılar. Sanırım zamanla kolaylaşıyor. Ya da belki de kalbinizin o kadar derinlerine kancasını takmasına alışıyorsunuz ki ondan kaçış yok. Ama Lucas ve ben birbirimize olabildiğince yakın duruyoruz. Hâlâ ruh eşlerinin gerçek olup olmadığını bilmiyorum. Sadece onun yanımda olmasıyla daha mutlu olduğumu biliyorum.

Geçen ay boyunca tek üzüntüm cenazemde çekilen fotoğraflarla ilgiliydi. Helena paketi gönderdi. Fotoğrafları görmek ya da benim kararımı. Onları belki on yıl sonraya, acının yüzeye bu kadar yakın olmadığı bir zamana bırakabilirdim.

Sonunda merakım kazandı. Ailemin benim için yas tutmasından nefret ediyorum. Annemin yüzündeki keder sonsuza kadar benimle kalacak.

Eski sevgilimin törene katılması ve çirkin bir şekilde ağlaması çılgıncaydı. Yani, beni terk etti. En iyi arkadaşım Nicole'ün kazara ayağı takılıp onu açık mezarıma itmesi gerekirdi. En azından bunu hak ediyor.

Ama Henry cenazenin o hayatın sonu olduğu konusunda haklıydı. İşin bittiğini ve arkadaşlarımin ve ailemin artık hayatlarına devam edeceklerini bilmenin verdiği bir rahatlık var. Bilemiyorum. Hayat ve ölüm çok karmaşık.

Görünüşe göre, umduğum gibi, ailem hayat sigortası ödemesiyle sahilde bir ev alıyor. Bunu duyduğuma sevindim.

Ama şimdi ve buraya dönelim.

Lucas yan masadaki kırmızı kadife kutuyu bana fırlattı. Ve ben gerçekten de yakalamayı başarıyorum. "Nedir bu?"

"Aç ve bak. Sonra bana aklımdan geçen kelimeyi söyle."

Zihinleri ve duyguları okuma pratiği yapıyorum. Bu yeteneği güçlendirmek biraz zaman alacak. Ama artık kelimenin ortaya çıkmasını beklememe gerek yok. Artık genellikle kendi başıma araştırabiliyorum. Hiç şüphesiz bu yeni hayatımda işime yarayacak bir şey.

Kadife kutunun içinde antika platin ve tektaş pırlanta yüzük bulunmaktadır. Ve hayranlık uyandırıcı. Eski günlerde kraliyet ailesinin giydiği türden bir şey.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bana kolyeler, bilezikler ve küpeler verdi. Ama ilk kez bana bir yüzük hediye ediyor. Mesele şu ki... bu bir nişan yüzüğüne benziyor. Evlenmemizi istediğinden şüpheliyim. Lucas bin yıldan uzun bir süredir bekar. Biz ise tam bir aydır resmi olarak çıkıyoruz ve birlikte yaşıyoruz. Gerçekten harika bir ay. Ama yine de.

"Geçen yüzyılın başlarında Londra'da Cartier'den almıştım," diyor olabildiğince sakın bir şekilde.

"Bu çok güzel."

"Hmm. Beğendiğine sevindim. Aklımı oku, Skye."

Ve eğer düşündüğü kelime *seks* ya da *penis* ise, kesinlikle kadife kutuyu ona fırlatıyorum. Yüzüğü değil ama. Bu kadar suistimal kadar güzel.

Zihnindeki sessiz köşeyi arıyorum ve sonra ona uzanıyorum. Sanki onun beyni ile benimki arasında geçici bir köprü varmış gibi. Bu hissi başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum.

Duyguları önce beni buluyor ve şok ediyor. Yüzündeki soğuk gülümsemeye ve rahat vücut diline rağmen adam gerçekten gergin. Ormancı olmak ona her zaman güçlü görünmeyi öğretmişti. Hiçbir zayıflığa izin vermemeyi ve korkularını gizlemeyi. Onu tanıdığımdan beri hiçbir konuda gergin olmadı. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Ama şimdi kesinlikle öyle.

Çünkü bana verdiği kelime *evlilik*.

Özenle şekillendirilmiş kaşlarım çatıya kadar uzanıyor.

"Ne?" Sadece beni izliyor.

"Vay canına..."

Ve hala hiçbir şey söylemiyor.

Yapılacak en mantıklı şey bir ya da iki yıl beklemek olacaktır. Bunun kalıcı ve gerçek bir şey olduğundan emin olmak için kendimize zaman tanımak. Ama siktir et bu gürültüyü. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Başını eğiyor. "Hayır. Bilmiyordum. Şüphelenmiştim. Ama bu sözleri senin ağzından duyduğuma sevindim."

"Gerçekten evlenmek istiyor musun?"

"Hoşuna gidecek bir şey olabileceğini düşündüm."

"Hoşuma gidecek bir şey mi?" Gülümsüyorum. "Lucas, kalbini benden saklamana gerek yok."

"*Sen* benim kalbimsin Skye. Senden ne kadar istesem de saklanamam."

Evet. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çünkü az önce duyduğum en bayıltıcı cümleyi kurdu. Cidden.

Bu arada, ne söyleyeceğini bilememek Henry'nin koridorda yaşadığı bir sorun değildir. "Evet mi dedi?"

Benedict'in gürleyen sesi ardından, "Elbette öyle yapardı," dedi. "Kız kardeşimiz çok duyarlı bir kadındır ve yaşlı adam onu fazlasıyla rahat ettirebilir."

"Olaylara ne kadar romantik bir bakış açısı. Birbirlerini seviyorlar," diyor Leilah. "Eminim her şey yoluna girecektir."

"Tam olarak kaçınız kapıyı dinliyorsunuz?" Yüzüğü uygun parmağıma geçirerek soruyorum.

"Nico telefonda," diye bildiriyor Henry. "Bir güncelleme istiyor. Evet mi hayır mı tatlım? Planladığım nişan partisine inanamazsın. Havai fişekler, şampanya fıskiyelele, lamalar, aklına ne gelirse."

"Lamalar mı?"

Lucas'ın ağzının köşesi biraz kıvrıldı. Bakışları elimdeki yüzüğe yapışmış durumda. "Skye'ın cevabı evet."

Koridordan içten bir alkış geliyor. Mutlu bir aileye sahip olmak iyi bir şeydir.

Lucas göz açıp kapayıncaya kadar arkamda duruyor. Bir elini atkuyruğumun etrafına doluyor ve dudaklarını boynumda gezdirerek tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Diğer kolu ortama dolanıyor ve sırtımı onun önüne sabitliyor. Dünyada olunabilecek en iyi yerlerden biri. Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve sıkıca sarılıyorum. Denese bile kaçamayacağı kadar sıkı.

"Aklımı okumak zorunda değilsin," diye fısıldıyor kulağıma. "Bir sonraki kelime *sonsuz* kadar."

"*Sonsuz* kadar." Gülümseyerek tekrarlıyorum. "Bu kelimeyi sevdim."

TEXT APPEAL'e bir göz atmak için okumaya devam edin.

chapter 1

Sıkılmış ve yalnız olmasaydım, mesaja asla cevap vermezdim. Ama saatler önce yeni numaramı gönderdim ve sadece üç kişi cevap verdi. Annem, hayalet gibi yaşadığım bir adam ve büyükbabam. Ateş emojisi gönderdi. Bu onun her şeye cevabı: Babamın elma ve ceviz salatası tarifini paylaşması, Kuzen Charlie ve eşinin nişanlanması, Büyük Amca Doug'ın uykusunda ölmesi... Kimse bunun ne anlama geldiğini düşündüğünden emin değil ama aile sohbetini sonsuza kadar zenginleştiriyor.

Ama bana ve üzgün halime dönelim. Vücudum eşyalarımı üç kat merdiven çıkmaktan yorgun düşmüş olabilir (bozuk asansöre yuh olsun), ancak zihnim tamamen uyanık. Gerçi bu alışılmadık bir durum değil. Uykusuzluk berbat bir şey.

Yüzüncü kez cep telefonumu kontrol etme zamanı. Çeşitli arkadaşlarımdan ve tanıdıklarımdan iletişimde kalacağıma dair pek çok söz aldım ama cevap vermiyorlar. Muhtemelen her zamanki gibi sabah brunch'a gitmeden önce barlarda takılıyorlar. Evdeki her hafta sonu aynı. Heck. Her gün aynı. İşte bu yüzden, değişime alerjim olmasına rağmen, çöldeki bir şehirden sahildeki küçük bir kasabaya taşındım.

Hayatım boyunca deniz kenarında yaşamayı hayal ettim. Çocukluğumun büyük bir kısmı *Küçük Deniz Kızı*, *Sünger Bob Kare Pantolon* ve *Mavi Gezegen*'i izleyerek geçti. Ve düşününce, kendimi toparlamam sadece yirmi dokuz yılımı aldı. Hayalim pürüzlü bir sahil şeridinin üzerinde duran sisle örtülü bir deniz feneri olsa da, Ana Cadde'de bir daire de işe yarar. Kira kontratı üç aylık. Kuzeybatı Pasifik'e ait olup olmadığını anlamak için fazlasıyla yeterli bir süre.

Kendine saygısı olan her küçük kasabada olduğu gibi, dokuzdan sonra restoranlar kapandığında ortalık sakinleşir. Gerçi Cumartesi olduğu için bazı barlar açık kalıyor. En yakın şehirden iki saat uzakta, trafik uğultusu yok. Ama yine de dikkatimi dağıtacak ve yerleşmemi engelleyecek birçok yeni ses var. Eski tuğla binanın yanından hızla geçen tuzlu rüzgar. Caz müziğinin hafif tınıları

bir komşunun dairesinden geliyor. Ve cep telefonuma gelen mesajın hoş çınlaması.

Bilinmiyor: Beni görmezden gelemezsin. Konuşmamız

lazım. Ben: Yanlış numara.

Bilinmiyor: Hadi, Connor.

Burada Connor adında kimse yok. Yanlış numarayı aradınız.

Bana yalan söylemeyi bırak. Birbirimizi bu saçmalık için çok uzun zamandır tanıyoruz.

Ama görünüşe göre sana yeni numarasını verecek kadar uzun değil.

Bilinmiyor: Ouch. Hayır. Buna inanmıyorum. Göğüslerinden vazgeçmene imkan yok.

Ben: Göğüsler mi?

Numaranın son beş hanesi. 80085 Ben: Ha. Fark etmemiştim.

Bilinmiyor: beri var. Bu onun gençlik gururuydu ve neş

e. Belki de sonunda büyüdü.

Bekle. onun yeni kız arkadaşısın, değil mi? Ben: Yine hayır.

Bilinmeyen: Sana inanmıyorum.

Ben: Tamam.

Bilinmiyor: mı ediyorsun?

Ben: Hayır. Sadece hatalı olmanın yapabileceğin bir seçim olduğunu kabul ediyorum. Yap. Bu senin hayatın.

Bilinmiyor: Sana telefonunu verip benimle ilgilenmeni sağlamak kulağa doğru geliyor. Son konuştuğumuzda mutlu değildi. Onu mutlu ediyor musun?

Ben: Onu tanımıyorum bile.

Bilinmeyen: Sana inanmıyorum. İşler değişti. Onunla konuşmam gerektiğini söyle.

Ben: Hala burada değil.

Bilinmeyen: olsam ben de ona cep telefonunu vermezdim.

Ben: Siz ikiniz en son ne zaman konuştunuz?

Bilinmiyor: Noel.

Vay canına. Aylar oldu. İlişkiniz kopmuş gibi görünüyor. Onu bir torba pirince koymayı düşündün mü?

Bilinmiyor: Çok komik. Bir içki daha içelim. Otel mini barları en iyisidir. Genelde kadın arkadaşlarıyla tanışmam. Sanırım kendimi tanıtmalıyım.

Merhaba. Ben Ava. Senin adın ne?

Hmm. Mantık onu engellememi ve hayatıma devam etmemi öneriyor. Şu anda ne kadar üzücü, acınası ve uykusuz olsa da. Ancak, yazarlar meraklı yaratıklar olarak bilinir. Özellikle de konu ilişki draması olduğunda ve ben romantizm yazıyorum.

Riley.

Tanıştığımıza memnun oldum. .

Ben: Hikayeni bilmiyorum ama bu kadar endişelenmeye değer mi?

Beni duymadın mı? Port Stewart'ta yeni misin? Ben: Sen Port Stewart'tan mısın?

Evet. Doğma büyüme. Connor ve ben lisede sevgiliydik ve o zamandan beri bir ayrılıp bir barışıyoruz.

Ben: Ne kadar oldu?

On beş yıl. Şehirde kalmayı mı planlıyorsun?

Yine tereddüt ettim. Rastgele bir yabancıyla saçma sapan mesajlaşmak başka bir şey. Ancak, hayatım ve konumum hakkında ayrıntı vermek güvenli hissettirmiyor. Bana yeni adresimi belirleyebilecek herhangi bir şey sorduğundan değil. Konuşma bir anda garipleşti. Daha da garip. Alan kodlarının makul bir mesafeyi kapsadığını düşünürsünüz. Bu insanların yerel olma ihtimali nedir?

Ben: Annemin dediği gibi, yatmadan önce bir bardak su iç. Ava: İyi birine benziyorsun. Ama bana geri dönecektir. Her zaman döner. Ben:

Tamam. İyi geceler, Ava.

Yakında görüşürüz Riley.

Ve bu kulağa hiç de uğursuz gelmiyor.

Önceki telefon numaram spam ile yok edildi. Beni dolandırmaya çalışan bitmek bilmeyen rahatsız edici aramalar ve mesajlar. Gitmesi gerekiyordu. Connor'ın neden değiştirdiğini merak ediyorum, eski sevgilisiyle bir ilgisi var mıydı acaba? Ya da belki de telefonunu denize atmaya karar verdi. Modern dünyadan kaçmak ve teknolojiden uzaklaşmak için. Kötü bir fikir değil. Ava'nın durumu daha olası görünüyor. Kasabaya geri dönmesiyle zamanlama kesinlikle ilginç. Biriyle on yılı aşkın bir süredir romantik bir çatışma yaşadığınızı düşünün. Bu gerçekten ikinci şans romantizminin ötesine geçiyor ve karmaşık bir hal alıyor. Ama neden onu engellemesin ki?

Yıllar boyunca çeşitli insanlarla çıktım. Hiçbiri uzun sürmedi. Ve bir dargın bir barışık tek ilişkim tekila ile - birlikte zehirliyiz.

Mesajlaşma sağ olsun, şimdi her zamankinden daha uyanığım. Yeni evimde bir gezinti daha yapma zamanı. Daire mobilyalı geldi. Masif ahşap bir yemek takımı, kalın gri bir kanepe ve eski tarz siyah metal bir karyola var. Geri kalanına gelince, temelde boş bir tuval. Duvarlar beyaz, yerler cilalı ahşap ve mutfak tezgahları koyu renkli taş. Annem burayı hemen parlak örtüler ve yastıklarla kaplardı. Ama ben birkaç gün bu alanda oturup nasıl hissettirdiğine bakacağım.

Yatak odasından pek bir manzara görünmüyor ama oturma/yemek/mutfak alanındaki büyük pencereler bunu fazlasıyla telafi ediyor. Dolunay körfezin üzerinde parlıyor. Ay ışığında suyun hareket edişinde mistik bir şeyler var. Karanlık gölgeler gelgitleri nasıl da gösteriyor. Hâlâ burada olduğuma inanamıyorum. Çöldeki bir şehirden küçük bir sahil kasabasına gitmek büyük bir deneyim olacak. Eskiden evim dediğim yerle aramda koca bir eyaletin olması. Ama kendime meydan okumak istedim. Tamamen yeni bir yerde olmak.

"Bunu yapabilirsin," diyorum penceredeki yansımama. "Her şey harika olacak."

Pazar günü bütün gün yağmur yağdı, bu da yerleşmek ve eşyaları yerleştirmek için mükemmel bir hava oldu. İlk resmi gezintim Pazartesi sabahı gerçekleşecek. Omuz hizasındaki açık mavi saçlarımı arkadan bağladım (yağışın etkisiyle kabarık ve çok kabarık), kot pantolon ve beyaz bir tişört giyiyorum. Amaç yerel biri gibi görünmek, uyum sağlamak ve ait olmak. Yine de pencereden insanları izlerken bir dizi stil gözlemledim. Yürüyüş kıyafetlerinden ren faire'e, sessiz lükse ve tekrar geriye. Nüfus sadece beş bin olabilir, ama belli ki hayatın her kesiminden geliyorlar.

Dışarıda gökyüzü açık ve sudan serin bir esinti esiyor. Tuz ve deniz kokusu havayı dolduruyor ve martıların ağladığını duyuyorum. Kalbim iki beden büyük geliyor, göğüs kafesimin parmaklıklarını zorluyor ve gülümsemem yüzüme zor sığıyor. Burada olmak, hayallerimi gerçeğe dönüştürmek inanılmaz. Yeni dairem, zemin katında dükkânlar olan eski, süslü bir binada. İkinci el kitapçı ve . Ben böyle burası olduğunu biliyordum. Kitaplar ve şeker. Yenilmez bir kombinasyon.

Bu sabah Connor'dan tek bir haber bile gelmedi. Ne mesaj ne arama ne de başka bir şey. Sanırım yeni bir numara gönderdi, çünkü herkesin aniden adamla konuşmayı bıraktığından şüpheliyim. Dünkü çok sayıda mesajı arasında:

Mustang'den haber var mı?

Maçı izlemeye gelecekseniz bira alın. Haklıymışsın.

Bronco bir kapı çivisi kadar ölü.

Parti için sayı hakkında bir fikriniz var mı? Arka oda yeterince büyük olacak mı yoksa barda mı yapmalıyız?

Yarın Seattle'a gidecek miyiz?

Ava'yla yemeğe gelebileceğiniz zaman haber verin.

Bunu kadının kendisinden gelen bir selfie ve Connor ile bana harika bir hafta sonu dileyen bir mesaj izledi. Boktan bir şekilde komikti. Uzun siyah saçları parlıyor ve zeytin teni kusursuz ve bunun bir filtre olduğunu bile sanmıyorum. Ava gerçekten en kötüsü.

Ardından annesinden gelen sesli mesajda Ava'yı havaalanından ne zaman alacağı ve eve hoş geldin partisi için böğürtlenli tart mı yoksa fındıklı ekmek mi yapması gerektiği soruluyordu. Görünüşe göre annesi ilişkilerinin durumundan habersiz.

Ve son olarak, kişisel favorim, gece geç saatlerde seks görüşmesi. Yeni arkadaşım Yumi ile de bu şekilde tanıştım. Komşu kasabada muhasebecilik yapıyordu ve yemek yenilebilecek ve ziyaret edilebilecek tüm harika yerleri biliyordu. Ona Connor'ı sordum ama tek söylediği onu sohbet etmek için aramadığıydı.

Telefonumu kapatmalıydım. Yapılacak en mantıklı şey bu olurdu. Ancak bu adamın hayatı hakkında rastgele detaylar almak büyüleyici. Mustang ve Bronco'dan bahsetmesi özellikle ilginç - Connor'ın bir kovboy olup olmadığını merak ediyorum. İp kullanmayı bilen ve ellerini iyi kullanan birini takdir etmelisiniz. Tabii ki, sadece genel bir at meraklısı da olabilir. Her ikisi de benim için iyi olurdu.

Şimdiye kadar, Missouri'ye taşınan bir okul arkadaşımın numara değişikliğini onayladı ve eski bir üniversite oda arkadaşımın biraz sert bir *Kim bu?* Hayat böyle işte. Bazı yazar arkadaşlar tek parça halinde gelip gelmediğimi kontrol etmek için mesaj attı. Bu güzel bir şey.

Yeni numaramı duyurmamın ardından yaşanan göreceli sessizlik, belki de hayatımdaki anlamlı bağlantıların eksikliğinin suçlusunun ben olduğumu düşünmeme neden oldu.

hayat. Son beş yıldır işimi kurmaya odaklanmış durumdayım.

Sokakta yürürken yanımdan geçen insanlara gülümsüyorum. Hatta bazıları bana gülümsüyor. Bugün için hedeflerim şunlar: kahve içmek, çevreyi gezmek, market alışverişi yapmak ve kelime sayımı tamamlamak. Yeni arkadaşlar, gerçek aşk ve hayatın anlamını bulmak da harika olurdu. Ancak, gerçek hayatta en az bir kişiyle sohbet başarmakla yetineceğim. Pratik yapmak işime yarayabilir.

Main Street Coffee House'da tezgahın arkasında tıslayan ve tüküren espresso makinesi güzel bir şey. Ve bir dizi insan toplanmış bekliyor, bu da iyiye işaret. Renkli tablolar, yerel etkinlikler için ilanlarla duvar alanını paylaşıyor ve bazı pencereler vitray. Ayrıca bir sürü güzel, yemyeşil saksı bitkisi var. Resmen takıntılıyım.

Kara tahta menüde çorba ve salata yer alıyor; sandviçler ve hamur işleri cam bir dolabı dolduruyor. Müzik çalıyor ve insanlar sohbet ediyor. Genel ortam çok sıcak ve davetkâr. Kendimi bir köşeye sıkışmış küçük ahşap masalardan birinde çalışırken, kahve ve kekle karnımı doyururken hayal edebiliyorum.

Nihayet sıranın önüne ulaştığımda gülümseyen barista "Size ne getireyim?" diye soruyor.

"Soğuk bir bira ve çikolatalı kurabiye, teşekkürler."

"Elbette."

Benden daha yaşlı ve tişörtündeki nakışta Shanti yazıyor. Teni sarı ve saçları Hollanda örgüsü. Ona yirmi dolarlık bir banknot uzattım ve o da para üstünü geri verdi. Şimdi büyük bahşişler vererek arkadaş edinmenin tam zamanı ve düello kavanozları yapıyorlar. Ne kadar havalı. Bizim oradaki pizzacı da bunu hep yapardı. Boxer'a karşı külot ya da kediye karşı köpek gibi şeyler.

Ancak burada, bahşiş kavanozlarından birinde *AVA THE HOMETOWN HERO* diğeri ise *RILEY THE NEW GIRL* yazıyor.

Ne oluyor lan?

"Adınız?" diye soruyor elinde bir kalem ve karton kahve fincanı olan garson kız.

Bu gerçek olamaz. Gözlerimi tekrar tekrar kırıyorum ama önümdeki sahne değişmiyor. Kasabada yakın zamanda bir adamla çıkmakla suçlanan başka bir Riley olma ihtimali nedir? Ava belli ki fırtına gibi konuşuyor ve mesajlaşıyor.

Kavanozlara baktığımı görünce Shanti iç geçiriyor. "Bu sadece yerel bir saçmalık. Sen aldırma."

"Yeni kızın kavanozunda sadece bir beş sent var ama diğeri neredeyse dolu."

Shanti kalçasını tezgâha yaslariken diğerk baristaya ciddi ciddi yan gözle bakıyor. "Bazı insanlar gerçek hayatı şu lanet olası realite randevu programlarından biriyle karıştırıyor."

"Çok komik," diyor ikinci barista, genç bir beyaz adam.

"Connor hâlâ bunun komik olduğunu düşünecek misin?" diye soruyor tezgâhın ucunda duran yaşlı bir adam.

Genç adamın yüzündeki gülümseme kaybolur. "Bu adamın espri anlayışı yok."

"Son zamanlarda değil. Ama tay konusunda sana yardım edeceğini söyledi, bu yüzden onun gözüne girmek için biraz daha çaba göstermelisin." Shanti bana dönüp, "Siparişin uzun sürmeyecek" dedi.

Çantamdaki birkaç banknotu ve etrafta bulduğum bozuk paraları yeni kız kavanozuna atıyorum. Üzerimdeki her şey bu kadar. Sonra kenarda, özellikle yemyeşil bir eğrelti otunun arkasına saklanıyorum. Şok, hakim duyguydu. Kasabaya geleli sadece iki gün olmuştu. Nasıl oldu da şimdiden yerel söylemin bir parçası haline geldim?

Bu benim yeni ve geliştirilmiş bir deniz kenarı versiyonumu ortaya çıkarma planlarımı suya düşürebilir. Diğer şeylerin yanı sıra nasıl sosyalleşeceğini bilen biri. Riley 2.0 için kesin bir taslağım olmasa da, rastgele yanlış şeyler söylemeyi ve düzenli olarak üzerime bok dökmeyi bırakabilirsem çok memnun olurum. Elbette soğukkanlı, sakın ve kendinden emin olmak bir rüya. Yine de toplum içinde yeşilliklerin arkasına saklanmanın bu üçünü dışladığından eminim. Ve hiçbir zaman listemde olmayan şey ise erkek düşkününü bir fahişe olmak.

"Bence bu kader," diyor balıkçı kıyafetleri içindeki yaşlı adam. "Ava ve Connor'ın birbirlerine geri dönüş yollarını bulup durmaları."

Elinde tasarım bir çanta tutan ve boynuna üç inci dizisi takan gümüş saçlı bir kadın düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"Çok romantiksin, Harold." Shanti bir pasta tabakladı. "İçinde olduğunu bilmiyordum."

Ama sıradaki kişi yüksek sesle inliyor. "Lütfen. Sürekli gidiyor. Onu neden sürekli geri götürdüğünü bilmiyorum."

"O başarılı ve modern bir kadın," diye cevaplıyor Harold başını dik . "İşinin onu bir yerlere getirmesi onun suçu değil."

Spor kıyafetli başka bir kişi kavanoza bir çeyreklik ekliyor. "Benim param yeni kıza gidiyor."

Çok değil ama alacağım. Sessiz bir teşekkürle.

"İkiniz de hâlâ Ava'nın balo kraliçesi olmasına kızgınsınız." Kalçasında yürümeye başlayan bir çocuk olan bir adam diğer kavanoza bir dolarlık banknot atıyor. Lanet olsun.

Shanti, "Bebeğin önünde küfretmenin yolu, Wade," diyor.

"Aynı zamanda kız beyzbol takımının kaptanıydı, okul müzikalinde başroldeydi ve Miss Port Stewart'tı." Harold her bir başarısını parmaklarıyla sayıyor. "Bu yeni kız, her kimse, onunla kıyaslanabilmesi için oldukça özel biri olmalı."

Ve işin kötüsü, büyük bir kısmı da aynı fikirde.

Ama benim kahramanım, atletik kadın, başını sertçe sallıyor. "Bunların hepsi on beş yıl önce oldu."

Harold, "O zamandan beri kaytarıyor gibi değil," diyor.

Kimse konuyu tartışmıyor. Kahretsin. Kavanozumun içindekilerin bu kadar az olmasına şaşmamalı. Aşırı başarılı bir güzellik kraliçesiyle karşı karşıyayım. Bir keresinde yetenek yarışmasında ikinci olmuştum. "The Cup Song" performansım sağlandı. Ama bu benim okuldaki başarılarımın zirvesiydi. Bir de ders için yazdığım hikâye çok iyi olduğu için bir öğretmen tarafından intihal yapmakla suçlanmışım.

Tüm bunlar rahatsız edici. Belki de onlara gerçeği anlatmalıyım. Ava'nın bana nasıl mesaj attığını ve yanlış sonuca nasıl vardığını. Gerçi benim sözüme karşı memleketin kahramanı olacaktı. Bana inanılması ihtimali nedir?

İki turist kafeye girer. Biri fotoğraf makinesi tutarken diğeri broşürü inceliyor. Sahil boyunca çok sayıda otel ve han var. Stewart Limanı popüler bir yer. Tavsiye edilecek pek çok restoran, sanat ve kültür, tarih ve manzara var. Ve Seattle'a sadece iki saat uzaklıkta.

"Çiftçi pazarını mı arıyoruz?" diye soruyor adam.

"Hemlock ve Lawrence'ın köşesinde," diye yanıtlıyor Shanti. "Ama sadece Cumartesi günleri."

Üzgün yüzlü turistler ayaklarını sürüyerek dışarı çıkarlar.

Shanti peçeteyle bir kurabiye alır ve bir kese kâğıdının içine koyar. "Nerede... işte buradasınız. Siparişiniz hazır. Adınızı hiç öğrenemedim."

Aceyle kahveme ve kurabiyeme uzanıyorum. Bu günü sadece şeker ve kafein kurtarabilir. "Çok teşekkür ederim."

"ederim."

Kapıya çok uzak değil. En fazla 15 metre kadar. İyi ki düz ayakkabı giymişim. Tam olarak koşmasam da, tam olarak yürümem de. Soğuk demlemem

kağıt bardağın içine akıyor.

Yeni bir plan yapma zamanı. Fırtına dinene kadar cesurca evimde saklanarak fırtınayı atlatacağım. Çömelip içime kapanmak gibi bir sorunum yok. Ava dönecek ve Connor'la yeniden bir araya gelecek ve konuşmalar başka bir şeye dönecek. Beni içermeyen bir şeye. Sonra bu saçmalığı unutacağım, deniz kıyısındaki hayatımı yeniden başlatacağım ve her şey muhteşem olacak.

Ancak ben ona ulaşmadan kafenin kapısı açılıyor ve bina yöneticisi içeri giriyor. Bana yeni dairemin anahtarlarını veren kişiyle aynı kişi. Beni görünce yüzü aydınlandı ve yüksek sesle "Selam Riley!" dedi.

Okumaya devam etmek için [buraya](#) tıklayın

PURCHASE KYLIE SCOTT'S OTHER BOOKS

[Metin İtirazı](#)

[Lilah Goodluck'Son Günleri ın](#)

[Hikayenin Sonu](#)
[Sonun Başlangıcı \(Prequel Novella\)](#)

[Küçük Bir Kasabada Ünlü](#)

BATI HOLLYWOOD SERİSİ

[Sahte](#)

[Karantina Altında Aşk](#)

[Zengin Çocuk](#)

[Yalanlar](#)

LARSEN KARDEŞLER SERİSİ

[Duraklat](#)

[mayı](#)

[Tekrarla](#)

[O Zaman İyi Bir Fikir Gibi Görünmüştü](#)

[Trust](#)

DIVE BAR SERİSİ

[Dirty](#)

[Twist](#)

[Chaser](#)

SAHNE DALIŞI SERİSİ

[Lick](#)

Deri
n
Kurş
un
Çal
Güçlü: Bir Sahne Dalışı Romanı

ET SERİSİ
Et Derisi
Flesh Serisi Romanları
Kalbi Karışık
Sömürgecinin Karısı

ABOUT KYLIE SCOTT

Kylie, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in en çok satan, Audie Ödüllü yazarıdır. 2.000.000'dan fazla kitap satmış ve Avustralya Romantizm Okurları Derneği tarafından dört kez yılın Avustralyalı Romantizm Yazarı seçilmiştir. Kitapları on altı farklı dile çevrilmiştir. Queensland, Avustralya'da yaşamakta ve geleneksel olarak Jagera halkına ait olan topraklarda çalışmaktadır.

www.kyliescott.com

Facebook: www.facebook.com/kyliescottwriter

Instagram www.instagram.com/kylie_scott_books

Pinterest www.pinterest.com/kyliescottbooks

BookBub: www.bookbub.com/authors/kylie-scott

****Özel içerikler, yaklaşan yayınlar ve çekilişler hakkında bilgi edinmek için Kylie Scott'ın haber bültenine katılın: <https://kyliescott.com/subscribe>****

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

